PRIMA IUBIRE

FRANCINE PROSE

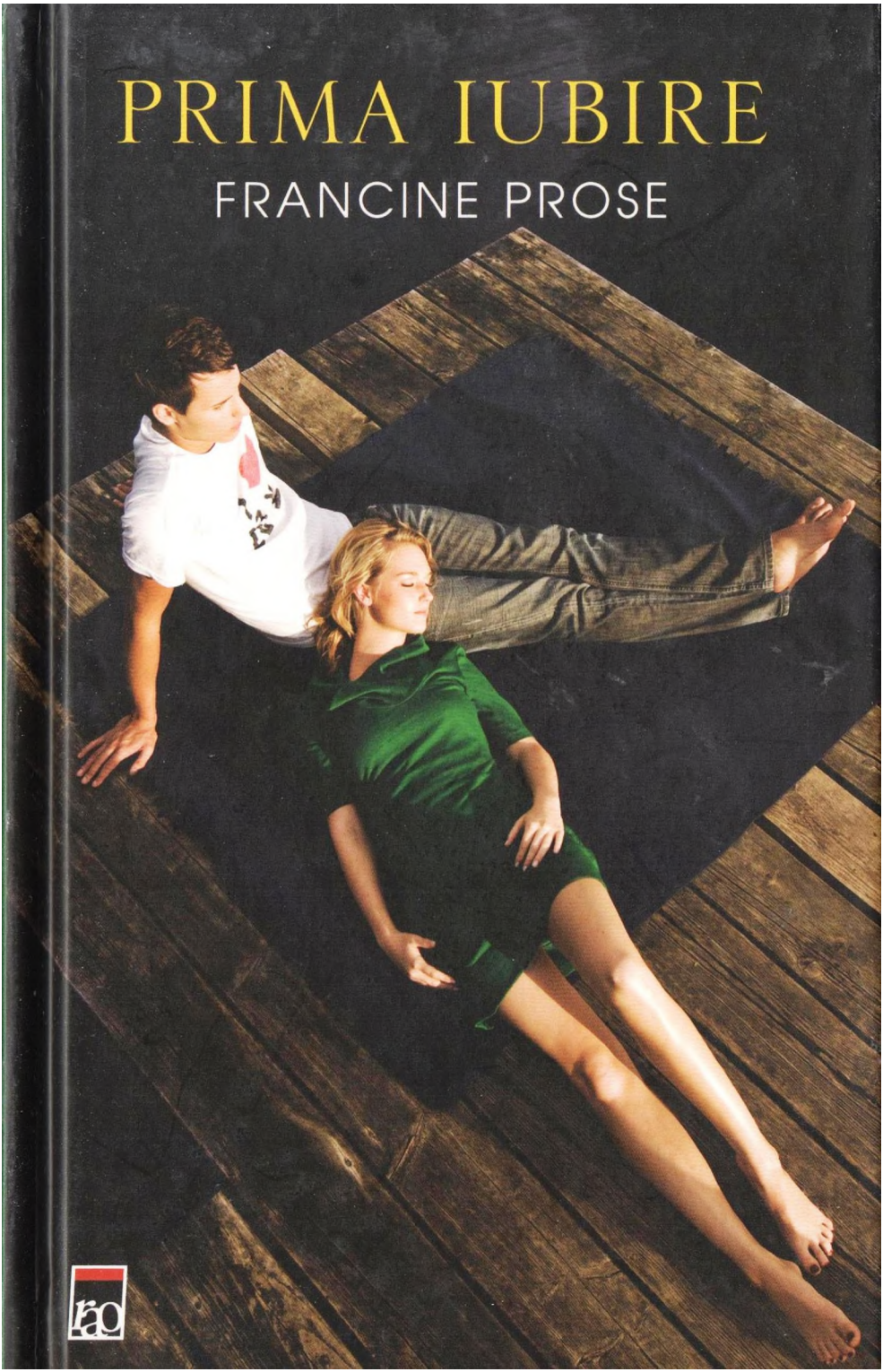

Noaptea îmi era teamă de casă, nu de ucigași sau fantome, ci de propria-mi putere de a-mi imagina că mă urmărește ceva din umbră. Temerile acelea au dispărut complet. Ce-ar putea umbrele să ascundă? Acum, îmi doream să întâlnesc o stafie cu un mesaj de la sora mea. Îmi plăceau la nebunie scârțâiturile și gemetele misterioase. Mă grăbeam spre ele cu speranța ca șoricelul din perete să fie spiritul lui Margaret. Lui Margaret îi plăcuseră întotdeauna poveștile cu fantome, iar acum viața noastră devenise una dintre ele. Dar era o poveste în sens invers, o poveste cu fantome în care cei în viață se rugau să fie bântuiți.

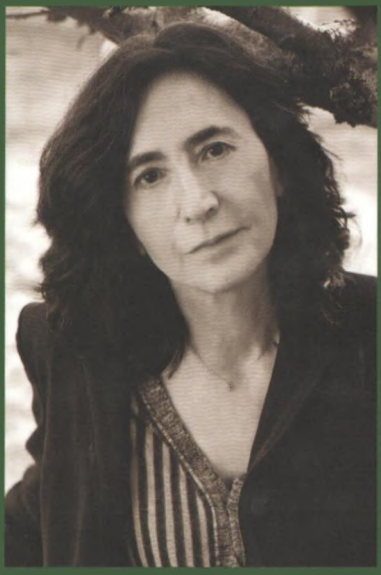

Născută în Brooklyn, New York, în anul 1947, FRANCINE PROSE este autoarea a 14 cărți de ficțiune, printre care *A Changed Man* și *Blue Angel* (finalistă a The National Book Award).
A predat literatură timp de 20 de ani la universități importante precum Iowa, Harvard, Columbia, Arizona. Este un critic și eseist distins, a primit burse Guggenheim și Fulbright. Din anul 2007 este președintele PEN American Center.

Fotografia coperței: © Guliver/Getty Images

Prima iubire ne aduce în prim-plan drama unei familii ce se confruntă cu moartea fiicei celei mari, Margaret. Acțiunea cărții se întinde pe perioada teribilei veri când se petrece tragedia și o are ca personaj principal pe Nico, sora mai mică, rămasă în viață. Nico este o adolescentă de 13 ani care se confruntă cu durerea și cu depresia, ajungând la un moment dat să își piardă chiar identitatea. Părinții nu pot trece peste această durere. Și toate aceste lucruri se întâmplă în vreme ce corpul ei încearcă să își descopere sexualitatea.

Uitată și ignorată, nemaiștiind cine este, pentru că întotdeauna viața ei s-a identificat cu cea a surorii ei mai mari, o fată foarte frumoasă, visătoare, populară și o talentată cântăreață, se îndrăgostește de prietenul ei Aaron.

Relația celor doi e cel puțin ciudată la început, pentru ca apoi să apuce pe o cale periculoasă.

ISBN 978-606-8251-36-3

editura rao

www.rao.ro
www.raobooks.com

FRANCINE PROSE

PRIMA IUBIRE

Traducere din limba engleză
MONICA CONȚOLENCU

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PROSE, FRANCINE
Prima iubire / Francine Prose; trad.: Monica Conţolencu
- Bucureşti : Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-36-3

I. Contolencu, Monica (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117– 119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

FRANCINE PROSE
Goldengrove
Copyright ©2008, Francine Prose
Publicată prin înţelegere cu
HarperCollins Publishers, Inc.
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8251-36-3

Margaret, tu acum jeleşti,
Fiindcă Goldengrove nu vrei să părăseşti?
Despărţirea, ca orice lucru omenesc,
Te doare acum, aşa-i, firesc?
O, însă inima, cu timpul care trece,
Va învăţa să fie rece
Încet-încet, nici un suspin nu mai dezmierzi,
Deşi pădurea tristă îşi cerne pulberi verzi.
Şi totuşi, tu vei plânge şi vei şti de ce
Copilă, indiferent de nume,
Izvoarele durerii aceleaşi sunt în lume.
Nici gura n-a grăit, nici mintea n-a gândit
Ce inima-a auzit şi spiritu-a ghicit:
E tragedia ce orice om o trăieşte,
E Margaret după care sufletu-ţi jeleşte.

Gerard Monley Hapkins
Spring and Fall: To a Young Child

Capitolul 1

Trăiam pe malul lacului Mirror[1] şi, ani în şir, vieţile noastre au fost la fel de liniştite şi transparente precum apele sale. Vechea noastră casă urma linia arcuită a ţărmului, fragmentată, asemenea unui tren, fiecare cameră şi verandă adăugându-se, una câte una, deceniu după deceniu.

Când mă gândesc la timpurile acelea, parcă zăresc imaginea noastră, toţi patru bălăcindu-ne în apa puţin adâncă, admirându-ne reflexia în lacul sticlos şi neclintit. Şi atunci ceva – o pietricică, un strop de ploaie – frânge suprafaţa, risipind oglinda. O undă atinge ţărmul îndepărtat. Anii de neşansă au început pentru noi.

Astfel ar fi gândit Margaret. Sora mea era poeta.

Eu eram Domnişoara Raţiune Întruchipată. Şi, din perspectiva asta, îmi amintesc ce s-a întâmplat.

Dar lucrurile nu s-au petrecut deloc aşa. S-a întâmplat ceva, iar apoi totul s-a năruit ca într-un joc de domino care se destramă, şerpuind spre orizont şi umbrind viitorul.

Dacă toate ceasornicele şi calendarele ar dispărea, copiii tot ar şti când vine duminica. Ar simţi în continuare acea pală de aer greu, acel gol imens ce se creează atunci când timpul se furişează

[1] Oglinda (în lb. engleză în original)

după o perdea, când minutele îşi abandonează ticăitul sistematic şi se sting unul câte unul. Culorile sunt terne, un abur vâscos pluteşte, înnegurând peisajul. Telefonul nu sună, iar restul universului se ascunde şi conspiră sub pretextul că toată lumea face prăjituri sau priveşte meciul la televizor. Apoi, soseşte lunea şi iureşul se porneşte iarăşi.

Chiar şi înaintea acelei duminici, mă bucuram să văd ziua sfârşindu-se. Şi nu pentru că mi-ar fi plăcut şcoala atât de mult, însă weekendurile ţineau o veşnicie. Singurătatea, orele pe care trebuia să le umpli cu cărţi, cu teme pentru acasă sau lucru pe calculator, vizionarea filmelor vechi cu sora mea, dacă avea chef. Linişte, iar apoi sunetele de duminică din casa noastră de lângă lac. Mama cântând la pian, preistorica maşină de scris Selectric a tatei.

Duminica aceea, prima duminică de mai, a fost atât de caldă, încât n-am putut să nu mă întreb: era doar o zi însorită sau un simptom al încălzirii globale? Chiar şi copacii păreau nelalocul lor, goi şi stânjeniţi, de parcă ar fi avut cu toţii în acelaşi timp acel vis în care te priveşti şi-ţi dai seama că ai uitat să te îmbraci.

Două Cleopatre pe vasul regal, sora mea şi cu mine stăteam întinse, lăsând mica ambarcaţiune cu vâsle să plutească în derivă pe întinderea lacului. Margaret îşi arcui umerii, îşi trecu un braţ peste bord şi-şi lăsă degetele să traseze dâre în apă. Era unul dintre gesturile acelea de actriţă, copiate din filmele clasice alb-negru, de care nu se putea desprinde. Îi plăcea să le privim împreună şi ne dădeau voie să stăm până în zori, fiindcă mama zicea că învăţam mai mult din *Some like it hot*[1] decât într-un an de şcoală. Adeseori era dificil să-ţi dai seama exact la ce se referea mama, în afara faptului că învăţaserăm să ne fluturăm genele şi să spunem cu şoapte de fetiţă sufocată de emoţie: *„Ce-ar putea să facă o fată?"*

Un lucru aveam în comun eu şi Margaret: ne pricepeam să imităm. Ştiam scene întregi pe dinafară, cum era sfârşitul din *Flying*

[1] *Unora le place jazzul,* celebru film american din 1959 cu Jack Lemmon, Tony Curtis şi Marylin Monroe (n.tr.)

Deuces[1], când Bran moare într-un accident de avion şi apoi se reîncarnează într-un cal cu mustaţă neagră şi gambetă. Stan este atât de fericit să-l vadă încât îl strânge în braţe pe Ollie, adică pe calul stăpânit de spiritul său morocănos.

Uneori, Margaret făcea un gest sau rostea o replică şi mă întreba din ce film era. Râsul ei argintiu era premiul pe care-l primeam dacă ghiceam. Singura scenă într-o barcă cu vâsle pe care mi-o amin-team era aceea în care Montgomery Clift o împinge pe Shelly Winters în apă. Şi eram destul de convinsă că nu asta interpreta Margaret.

Margaret spuse:

– Aşa arată raiul.

Mi-aş fi dorit să pot fi ca ea, în locul acelei persoane care răspunse:

– Pe tine nu te preocupă deloc topirea calotei glaciare?

– Sfarmă-cheful ce eşti! zise Margaret. Mai odihneşte-te. Este duminică, Nico. Ia-ţi o zi liberă. Cu coada ochiului, îşi slobozea inelele de fum în aşa fel încât învăluiau soarele ca nişte nimburi ceţoase.

Margaret le promisese părinţilor că avea să renunţe la fumat. Bunicii din partea mamei şi bunicul din partea tatei se stinseseră cu toţii în floarea vârstei din pricina fumatului. Amândoi părinţii fuseseră fumători. Prietenii lor începuseră şi ei să se prăpădească. Noua armă pe care mama şi tata o întrebuinţau ca arsenal în răz-boiul împotriva ţigărilor era vestea rea pe care o primiserăm în acea toamnă: Margaret suferea de o afecţiune cardiacă. Una uşoară, dar eu îmi făceam griji.

Îşi pierduse cunoştinţa atunci când, pentru prima, dar şi ultima dată, mama ne-a convins să o însoţim la yoga. Mai păstrez încă fotografia făcută de tata în acea zi pe pajişte, cu noi trei în poziţia aplecat, cu palmele şi tălpile lipite de pământ sau altă poziţie chi-nuitoare despre care mama se convinsese că-i ajuta la artrită. Eu,

[1] *Stan şi Bran aviatori*, comedie americană din 1939 cu îndrăgiţii actori Stan Laurel şi Oliver Hardy (n.tr.)

Margaret şi mama suntem atât de aplecate, încât capetele noastre aproape că ating pământul precum acei şerpi care, după cum mi-a povestit mie Margaret, îşi înghit coada şi se încolăcesc în jurul copiilor pe care-i înfulecă întregi. Plasate la distanţă, pentru a ne menţine echilibrul, picioarele ocupă cea mai mare parte din fotografie, ca nişte portiţe de crochet de mărimi descrescătoare. Ceea ce nu se poate zări în fotografie este faptul că, la câteva secunde, Margaret s-a prăbuşit pe un morman de frunze. La început, am crezut că glumea.

Pediatrul nostru, doctorul Viscott, i-a făcut nişte teste şi a încheiat spunând că Margaret trebuia să mănânce bine, să facă exerciţii fizice şi să nu mai fumeze. Acel bâlbâit de pe electrocardiograma ei trebuia să fie ţinut sub observaţie.

Margaret ştia că putea fuma în prezenţa mea. Era unul dintre cele mai neînsemnate secrete pe care era convinsă că o să le păstrez.

De dincolo de lac, o auzeam pe mama exersând acel sinistru vals al lui Chopin, care mă ducea întotdeauna cu gândul la un bal al fantomelor. Făcea întruna greşeli şi o lua de la capăt. Îşi dorise să devină pianistă, urmase şcoli de muzică, dar îşi schimbă planurile când îl întâlni pe tata şi fugiră împreună să se facă hipioţi. Margaret găsise o fotografie cu ei la cules de soia într-o comunitate din nordul Californiei. Amândoi cu plete, pantaloni largi şi basmale, iar tata cu barbă asemenea lui Isus.

Timp de ani de zile mama lucrase la inscripţionarea informaţiilor pe coperta CD-urilor clasice. Acum, degetele ei începeau să se umfle, dar încerca cu hotărâre să înveţe orice piesă de pian pe care o nota.

– Ştii ce-i ciudat? am întrebat eu. De fiecare dată când dai drumul la câte un rotocol de fum, mama cântă o notă greşită. Poate că are, într-adevăr, capacităţi paranormale.

– Sau poate că *eu* am, zise Margaret.

Deseori, mama se lăuda cu darul ei de a citi gândurile. Bănuiesc că voia să ne sperie, ca să nu facem ceva cu care n-ar fi fost de

acord. Îi plăcea să spună că propriii strămoşi ar fi ars-o pe rug. Mama şi tata erau copii unici, rebeli printre rigidele familii din New England, încât a fost firesc să se îndrăgostească până peste cap de toate aiurelile cu pacea şi iubirea, chiar dacă, până când s-au integrat, mişcarea hippie era deja pe sfârşite. Visau ca lumea să se transforme într-o mare fermă ecologică, şi când au văzut că nu se întâmplă asta, au trebuit să-şi vadă de drum.

Casa noastră fusese locuinţa de vară a părinţilor mamei. O moştenise la moartea tatălui ei, chiar înainte ca Margaret să se nască. Portrete puritane de familie decorau baia de la capătul scărilor. Mama socotea amuzant să le agaţe acolo, dar mie chipurile acelea moarte de bărbaţi şi femei cu căutătură aspră îmi amânaseră deprinderea de a folosi toaleta, până când tata s-a dumirit şi le-a întors cu faţa spre perete.

– Sunt multe lucruri pe care mama nu le ştie. Margaret lăsă încă un inel de fum să-i scape printre buze. Acum să te văd. Cine sunt eu, Nico?

– Omida din *Alice în Ţara Minunilor?*

– Grozav! exclamă Margaret.

Îmi adunam toate puterile pentru bubuitura ce se auzea atunci când mama, greşind de atâtea ori, izbea cu pumnul în claviatură. Apoi, o linişte apăsătoare scormonea aerul, scoţând la iveală o tristeţe pe care mi-o închipuiam întreruptă de păcănitul maşinii de scris electrice a tatei.

Era vrednic de milă felul în care era computerelor trecuse pe lângă tata fără urmă. Nu ştia nici măcar să utilizeze cardul la casa din supermarket. Eu şi Margaret trebuia să-l introducem în cititorul de carduri în locul lui, în timp ce casieriţele zâmbeau graţios, dorindu-şi ca noi să fi fost pe celălalt tărâm, iar ele soţia, prietena sau fiica chipeşului nostru tată. În chip curios, atitudinea retrogradă a tatei nu era niciodată socotită printre trăsăturile pe care Margaret, iubitoarea a tot ce este vechi – filme, piese de jazz, ilustrate şi haine de colecţie –, le moştenise de la el. Margaret spunea că s-a născut

prea târziu şi într-adevăr părea oarecum straniu să trăieşti în secolul XXI şi să tânjeşti după anii '30, '40 şi '50.

În familia noastră, totul era clar împărţit. Margaret şi mama erau muzicienele, Margaret şi tata erau frumuseţile. Eu şi Margaret eram imitatorii.

Eu şi tata eram gânditorii. Eu luam note de 10 la matematică. Îmi plăcea să aflu de ce se întâmplau diverse lucruri şi ordinea în care apăreau. Profesorii îmi spuneau că aş putea deveni om de ştiinţă într-o zi. Cel puţin aşa au crezut după testul de aptitudini pe care mi l-au dat în clasa a şasea. E adevărat că, atunci când navigam pe internet, îmi plăcea să intru pe linkuri care mergeau de la biologie marină până la dezastre ecologice.

Nimeni n-a avut vreodată ideea ca Margaret să dea un test de aptitudini. Toţi ştiau că va fi cântăreaţă. Tata obişnuia să spună că el şi cu mine simţeam mereu nevoia să ştim ce sens aveau toate, în timp ce mama şi Margaret voiau să ştie doar cum sună.

Goldengrove[1], librăria tatei, se afla la intersecţia străzilor Main cu West. Clientele sale îl adorau, ar fi cumpărat orice le-ar fi propus. Adevărata sa ambiţie era să scrie. De când mă ştiu, petrecea serile şi duminicile lucrând la o carte despre cum îşi imaginau sfârşitul lumii oamenii din diferite culturi şi epoci. Spunea că avea s-o numească *Escatologia pentru tonţi.*

Apa săruta marginea bărcii.

– Cântă ceva, am rugat-o pe Margaret. În toamnă, urma să plece la Oberlin cu o bursă completă în muzică.

– Ce anume? întrebă ea ca şi cum n-ar fi ştiut.

La balul absolvenţilor, cântase *My Funny Valentine.* Îl interpretase în tempo lent, languros, grav. Reuşise să ridice sala în picioare. Mama a fost cea dintâi care s-a ridicat de pe scaun şi ultima care s-a oprit din aplauze, deşi detesta piesa şi pledase hotărât împotriva ei.

– De ce tocmai pe asta? o întrebase atunci pe Margaret. Sunt atâtea altele frumoase. Cântă *Little Girl Blue* dacă într-adevăr vrei

[1] *Dumbrava aurie* (în lb. engleză, în original)

să-i aduci pe toţi la disperare, dragă. Dar *My Funny Valentine*[1]*?* Vreun idiot cu aere de superioritate care-i spune bietei răţuşte urâte că nu-i pasă dacă guriţa ei este sfioasă[2]. *Comică. De nefotografiat*[3]. Îi face o *favoare* chiar dacă *silueta ei nu e grecească*[4]*?*

– Ce înseamnă asta? am întrebat eu.

– Înseamnă că are un trup, răspunse mama. Un trup normal de femeie.

Margaret spuse:

– E un cântec de dragoste, bine? Nu e ceea ce cred *eu* despre iubire. Sau tu, mamă! E ceea ce crede un singur om despre iubire.

– Un *om?* replică mama. Un *tip*. Nu te păcăli singură!

Nu-mi păsa dacă mamei îi plăcea piesa. Eu am perceput-o ca pe o promisiune. Un băiat va veni într-o zi şi mă va iubi pentru ceea ce sunt, chiar dacă nu eram de fotografiat sau aveam câteva kilograme în plus. Să fii *Valentina*[5] cuiva e mai bine decât a nimănui, fie ea nostimă ori nu.

Margaret îşi lăsă în jos bretelele costumului de baie, ca să se bronzeze mai frumos. Eu purtam un gen de costum dintr-o singură piesă pe care revistele îl numeau de slăbit. Mi-am tras elasticul peste porţiunea pe unde coapsele albe cu gropiţe îmi ieşeau pe afară.

– Sunt grasă? am întrebat-o pe Margaret. Trebuie să-mi spui.

– Eşti minunată, Nico!

– Nici nu te-ai uitat, i-am zis.

---

[1] În traducere din engleză, *Valentina mea nostimă*, piesă muzicală din 1937, iniţial parte dintr-un musical. Considerată astăzi standardul în jazz, aceasta a apărut de-a lungul timpului în peste 1 300 de albume şi a fost interpretată de peste 600 de artişti, cel mai mare succes înregistrându-l versiunea lui Chet Baker. (n.tr.)

[2] În versiunea originală din engleză: *„Is your mouth a little weak / When you open it to speak / Are you smart?"*, referindu-se ironic la inteligenţa iubitei atunci când rosteşte ceva. (n.tr.)

[3] În vers. orig.: *„[Your looks are] laughable. Unphotographable"*; se referă la înfăţişare. (n.tr.)

[4] În vers. orig.: *„Is your figure less than Greek?"* (n.tr.)

[5] Numele de Valentin şi Valentina cu care se alintă iubiţii de Ziua Îndrăgostiţilor *(Valentine's Day)*, de Sf. Valentin, în data de 14 februarie. (n.tr.)

– Nici nu trebuie, răspunse. Ştiu cum arăţi. Şi eu arătam aşa când eram de vârsta ta.

– Erai grasă acum patru ani? Nu-mi amintesc asta.

– Tu-Nu-Eşti-Grasă, zise Margaret.

– Deci vrei să spui, am reluat, deşi eram aproape sigură că nu asta voia să spună, că peste patru ani o să arăt ca tine?

– Crede-mă, repetă Margaret. Indiferent dacă vrei sau nu.

Lumea zicea că semănăm, dar mie nu mi se părea. Margaret era sora cea atrăgătoare, mlădioasă şi blondă. Adierea vântului pe lac îi purta mai departe parfumul încântător. Mirosea a fursecuri la cuptor. Ea pretindea că nu era parfum; era esenţa ei, cred. Eu eram sora cea durdulie şi ciudată. Eu miroseam încă a praf, ca o puştoaică.

Părinţii ne dăduseră greşit numele. Margaret ar fi trebuit să fie Nico, iar eu orice altceva. Ne-au spus că o numiseră pe Margaret după un vers dintr-un poem. Şi susţineau că pur şi simplu le plăcea cum sună Nico, dar eu nu i-am crezut.

Tata îşi mai păstra încă pick-upul şi colecţia de discuri. Aşa i-a descoperit Margaret pe cei de la Velvet Underground[1] şi pe Nico cu vocea ei spartă, dezamăgită. Era surprinzător cât de mult semăna cu a lui Margaret, doar că era mai seacă şi mai uzată, şi cu un accent străin care îţi dădea impresia că învăţa versurile pe măsură ce le cânta.

Margaret a închiriat un documentar despre Nico pe DVD, aşa că urmăream trista poveste a superstarului german care s-a stins la scurt timp după cele cincisprezece minute de glorie. Sora mea a rămas tăcută tot timpul. Nu-mi plăcea felul în care şedea, aplecată în faţă, în timp ce învăţa.

Când am întrebat-o pe mama dacă îmi dăduseră numele după *acea* Nico, a ezitat, apoi a spus: „Chiar crezi că eu şi tatăl tău ne-am

[1] Trupă americană de muzică rock din anii '60, având-i printre componenţii cei mai cunoscuţi pe Lou Red, John Cale şi mai târziu pe Nico, pe numele ei adevărat Christa Päffgen, fotomodel, actriţă, compozitoare. Deşi nu a avut prea mare succes comercial, grupul a fost deseori citat de critici pentru influenţa sa asupra celorlalte formaţii de muzică din arii ca rockul experimental, punkul, rockul gotic etc. (n.tr.)

fi putut numi copilul după vreo zombie drogată, pasionată de Wagner? Şi apropo, ăsta e alt cântec îngrozitor. Să nu fii *oglinda*[1] nimănui, draga mea".

M-am aplecat să simt apa. *Ea* ştia că vara se mai lăsa aşteptată.

– Te rog, i-am cerut lui Margaret. *Cântă My Funny Valentine!* Doar pentru mine, o singură dată.

Dintr-un bobârnac precis cu degetul mare şi cel arătător, învăţat de la nişte detectivi din anii '40, Margaret îşi azvârli ţigara în lac. Apoi, lăsă pleoapele să-i cadă şi începu să cânte.

Întotdeauna interpreta piesa diferit, dar întotdeauna emana sexualitate pură. Atunci când cânta „Stay little Valentine, stay"[2], suna ca o vorbă mieroasă de femeie matură, codul pentru „Te rog, fă sex cu mine, te rog". Mă întrebam cum era oare în stare s-o cânte în felul acesta în faţa întregii şcoli şi cum puteau profesorii şi părinţii să aplaude frenetic. Spre final, vreun tată respingător se trezea pur şi simplu plângând în hohote. Nu-i trecea nimănui prin minte că n-ar fi putut să-l cânte aşa dacă nu făcea sex cu iubitul ei, Aaron?

Poate că n-o aplaudau pe Margaret, ci mai degrabă şansa ca o persoană din Emersonville să aibă atât de mult talent încât să părăsească ultimul loc de pe pământ unde nimeni nu avea telefon mobil. După 11 septembrie, familiile snoabe au plecat de la oraş şi şi-au cumpărat case în apropierea lacului. Se gândeau că vor fi nevoiţi să se obişnuiască cu asta, dar ajunseseră să iubească atmosfera de la ţară: fără telefoane mobile, fără blackberry, un ritm de viaţă mai lent. În lumea civilizată, adolescenţii trăiau prin telefoanele lor şi îşi trimiteau mesaje text dintr-o cameră în alta. Dar cele mai apropiate antene se aflau în Albany şi Pittsfield, iar eu şi sora mea şi colegii mei de şcoală eram prinşi într-o buclă temporală. Nu-i de

[1] După numele piesei *I'll be your mirror (Voi fi oglinda ta)* a grupului amintit, presupus inspirată de fraza pe care a rostit-o Nico atunci când l-a cunoscut pe Lou Reed în 1965 (n.tr.)

[2] *Rămâi iubita mea de Sf. Valentin, rămâi* (în trad. din engl.), unul dintre versurile piesei *My funny Valentine* (n.tr.)

mirare că Margaret era obsedată de trecut. Trăiam în el, într-un fel. Într-o bună zi, mi-am promis, o să mă mut în Boston sau New York. Eu şi Margaret am putea face faţă oraşului, chiar dacă părinţii noştri nu.

„Şi totuşi, eşti opera mea de artă preferată." Margaret cânta lacului şi arborilor, şi soarelui. Ştiam că, în adâncul sufletului, îi cânta lui Aaron. Era curios cum muzica schimba totul, aşa încât, cu fiecare notă, lacul Mirror începea să semene cu tablourile lui Aaron.

La acelaşi bal al colegilor din ultimul an, Aaron a făcut o prezentare în Powerpoint a picturilor sale, surprinzând lacul în diferite anotimpuri şi unghiuri de lumină. Primul tablou era din 4 iulie, cu stele colorate ţâşnind şi tremurând în apa întunecată. Într-un fel, toţi îşi dădeau seama că nu erau nişte peisaje obişnuite, ci dimpotrivă ceva special şi nou, de parcă un bătrân maestru ar fi decis să picteze pe catifea. Cei din auditoriu îşi ţineau răsuflarea de fiecare dată când apărea o nouă imagine, apoi se ascultau pe sine şi chicoteau. Aaron aştepta, după care făcea click pe următoarea imagine şi mulţimea îşi ţinea din nou răsuflarea.

Margaret era cântăreaţa, Aaron – artistul. Împreună, alcătuiau cuplul fascinant; strălucirea lor îi eclipsa pe căpitanul echipei de fotbal şi pe majoreta lui uşuratică. Erau eroi extraordinari cu puteri extraordinare. Aaron vedea mai multe decât un om obişnuit. Odată, pe când ne plimbam toţi trei cu bicicleta prin împrejurimi, el a frânat, ca să ne arate un luminiş cu ciuperci de culoarea portocalei, ca nişte degete şerpuind dintre muşchi. Margaret era întotdeauna prima care auzea tunetul sau un şoarece prins în perete, ori vreun vers uimitor de-al lui Billie Holiday pe care nu-l băgasem de seamă chiar dacă îmi cântase *God Bless the Child*[1] de vreo mie de ori.

[1] *Doamne, binecuvântează copilul*, în traducere din engleză. (n.tr.)

„Este silueta ta mai prejos decât una grecească?" Cântecul lui Margret plutea deasupra lacului, în timp ce eu mă străduiam să nu mă gândesc cum mama ridiculizase aceste cuvinte.

Margaret şi Aaron erau îndrăgostiţi. Eu eram alibiul lor. Margaret le spunea părinţilor că o însoţeam la film, iar eu mergeam la cinema, după care ea şi Aaron aveau să mă ia când se termina spectacolul.

Pe drum spre casă, îi povesteam lui Margaret despre film, în eventualitatea că mama şi tata ar fi întrebat. Dar ei nu puneau niciodată întrebări. Ne învăţau mereu că minciuna era mai ruşinoasă decât orice lucru la care se referea. Ştiam deja că, şi dacă ar fi avut dreptate, nu puteai trăi în nici o familie fără să minţi o dată sau de două ori, ca să-i protejezi pe cei dragi. Cu puţin noroc, n-aveai nevoie de o minciună grosolană, nici măcar atât de gravă cum era cea cu fumatul lui Margaret sau cea legată de faptul că făcea sex cu iubitul ei.

Prima dată când Margaret şi Aaron au ieşit împreună, Aaron a venit la noi să ne cunoască. Mama şi tata l-au interceptat la uşă, formând un blocaj de trupuri cu care intenţionau să se arate primitori şi prietenoşi. Le-a strâns mâinile, începând cu mama, care s-a retras înfiorată. Un curent electric s-a transmis între Aaron şi tata, încărcat de mai multe informaţii decât ar fi vrut oricare dintre ei să afle celălalt. Când a ajuns la mine, palmele lui Aaron erau atât de transpirate, încât a trebuit să mă abţin să mi le şterg pe ale mele de jeanşi.

Dimineaţa următoare, tata a declarat:

– E ceva la tipul ăsta care aduce cu veveriţele. Ca şi cum ar avea o ascunzătoare secretă de ghinde, iar ceea ce-l incită cu adevărat este să nu spună celorlalte veveriţe unde le-a ascuns.

Margaret a zis:

– Spui asta despre fiecare tip cu care ies în oraş. Cu fiecare tip pe care îl aduc acasă este ca-n *Romeo şi Julieta.*

De fapt, se mai întâlnise cu un singur tip, în primul an, şi nu a durat. Un elev din ultima clasă, cu un belciug în ureche, care îi făcea pe toţi să-i spună Turbo.

– Crezi, poate, că orice tip care ar vrea să fie cu mine trebuie să aibă ceva în neregulă.

– Ba dimpotrivă, a rostit tata.

Mama a zis:

– Înţeleg ce vrea să spună tatăl tău. Puştiul arată prea bine. Micul Adonis se poartă ca un vas cu ulei preţios din care va scăpa o picătură şi pe tine dacă eşti norocoasă.

Margaret a reluat:

– Ce ciudat că cineva care s-a măritat cu tata ar putea urî pe altcineva pentru că este arătos!

– Noi nu-l urâm, dragă, a răspuns mama. A urî este puţin cam exagerat, dragă.

– Destul, a spus tata. Puştiului îi lipseşte o doagă, asta-i tot.

Ne simţeam jenaţi când tata folosea expresii neconvingătoare şi învechite ca aceasta. Nu-i poţi impune unui om să-şi schimbe firea. Aşa se distrug relaţiile.

– Ce doagă-i lipseşte? a întrebat Margaret.

– Nu ştiu, scumpo. Cea care ţine totul laolaltă.

– „Gurița ta e cam sfioasă, când porneşti să spui ceva, eşti oare tu deşteaptă?"

Vocea lui Margaret se înălţă şi zăbovi uşor pe „deşteaptă". Făcea să pară o glumă, un flirt, şi nu o listă de calităţi despre care un tip îi spune prietenei lui că-i lipsesc.

Mama şi tata îi interziseră lui Margaret să mai fumeze, dar nu şi să se întâlnească cu Aaron. Mereu susţineau că e o greşeală să le interzici copiilor ceva, dacă nu cumva vrei ca asta să devină dorinţa lor cea mai puternică. Întotdeauna vorbeau ca şi cum toţi patru eram implicaţi într-un proiect de educare a unui grup de copii, ca şi cum, tratându-ne ca pe nişte semi-adulţi, ne-ar fi determinat să le

facem voia. Dar atât au şicanat-o pe Margaret în legătură cu Aaron – micul Adonis pe aici, o doagă lipsă pe acolo – încât ne era mai uşor să pretindem că ne duceam la film.

În plus, lui Margaret îi plăceau conspiraţiile, codurile, semnalele secrete, versiunea ei despre tacticile cu care bravii curieri ai Rezistenţei îi păcăleau pe nazişti în filmele franţuzeşti despre al Doilea Război Mondial pe care le îndrăgea atât. Aveam un plan care funcţiona: eu şi Margaret mergeam cu maşina mamei cea mai mare parte a drumului spre oraş şi ne întâlneam cu Aaron într-un loc stabilit. Parcam maşina în spatele unui hambar şi urcam în camioneta lui Aaron, iar ei mă lăsau la cinema Rialto cu mirosul lui de mucegai şi cu izul său fals retro.

„Nu schimba nimic pentru mine, nu şi dacă ţii la mine." Mica noastră barcă cu vâsle a fost prinsă într-un vârtej şi s-a răsucit, apoi s-a oprit.

Uneori încercam să-l privesc pe Aaron cu ochii părinţilor noştri. „Care aduce cu veveriţele" nu părea să fie expresia potrivită pentru un tip cu o fire liniştită care, aidoma surorii mele, părea să degaje o lumină aurie. „O doagă lipsă?" Margaret avea dreptate. Părinţii noştri l-ar fi detestat pe orice tip pe care ea l-ar fi adus acasă.

Aaron avea deseori vopsea pe jeanşi şi pe mâini iar, odată, când a apărut cu o pată albastră în formă de cometă pe frunte, m-am întins spre el şi era cât pe ce s-o şterg, dar Margaret a făcut-o înaintea mea. Aaron mă trata ca pe o persoană matură, spre deosebire de băieţii din şcoala mea, pentru care eram doar o fereastră prin care priveau întruna în căutarea unei fete mai atrăgătoare şi cu sâni mai mari.

După film, Aaron îmi cerea să imit starurile de cinema. Felul special în care o imitam pe Julia Roberts îi dădea gata pe amândoi. El îmi spunea „puştoaica", apelativ pe care probabil l-a luat dintr-un film pe care-l văzuse cu Margaret. Le plăceau acelaşi lucruri – jazz, filme vechi, artă –, deşi nu ştiu dacă lui Aaron îi plăcuseră şi înainte să înceapă să iasă împreună.

„Rămâi iubita mea de Sf. Valentin, rămâi."

Alene, barca s-a învârtit până când părul blond al lui Margaret a început să fie luminat din spate. Când am privit în soare, sora mea strălucea ca o lumânare. Ochii îi erau strâns închişi şi aş fi putut spune că mintea i se eliberase de toate, nu însă şi de muzică.

Ultimele note ale versului din acel „Fiecare zi este Ziua Îndrăgostiţilor" atârnau deasupra apei ca vălul de căldură şi ţânţari care ar pluti acolo dacă ar fi un iulie adevărat, în locul acestei zile amăgitoare de vară.

Am iscodit-o:

– Te întâlneşti cu Aaron diseară?

Mă întrebam ce se cânta la Rialto. Eu şi Margret o ascultam pe mama, care cânta de atât timp fără greşală, încât aproape că m-am relaxat.

– Nu ştiu, mi-a răspuns Margaret. Ne-am certat în dimineaţa asta la telefon.

– V-aţi certat serios? De la ce?

– Nimic. Nimic important. Aaron poate fi cam nebun.

– Nebun înseamnă...

– Ciudat, a spus Margaret. Trebuie să fii atentă uneori cu el.

– În ce fel ciudat? Cum să fiu atentă?

Margaret şi-ar fi dorit să spună ceva, dar nu avea de gând s-o facă.

– Îi lipseşte o doagă? am întrebat.

– Mda. Îi lipseşte o doagă.

A fost o uşurare să abandonăm subiectul Aaron şi să vorbim despre tata.

– Oricum, a spus ea, cât de grav poate fi? Eu şi Aaron vom pleca de aici peste patru luni. El se va îndrăgosti de prima fată care se dezbracă la ora de artă.

– N-o să-ţi fie dor de el? am vrut să ştiu.

– Deja mi-e dor de toţi. De tine, de mama, de tata, de Aaron, cred. Şi nici n-am plecat încă.

– Atunci, nu mai vorbi despre asta, am spus eu.

– Iartă-mă! Ştii că o să-mi fie dor de tine, Nico! Ştii că sunt tristă din cauza asta.

Am hotărât să uit de plecarea lui Margaret, pur şi simplu să mă bucur de vară. Anul trecut am făcut practică la vechea mea grădiniţă, iar cu o vară mai înainte am participat la programul orăşenesc de recreere şi am fost o săptămână într-o tabără de fotbal. Vara asta mi-am propus să citesc, să mă uit la filme, să înot cu Margaret, poate să prind un peşte sau doi, pe care tata i-ar putea găti la cină şi să nu pierd nici un singur minut preţios înainte ca ea să mă lase singură cu părinţii.

Stând amândouă cu ochii închişi şi cu soarele care ne bronza chipul, am simţit că pot pune o întrebare pe care nu m-aş fi încumetat dacă ne-am fi aflat faţă în faţă:

– Pot să te întreb ceva?

– Surprinde-mă, a spus ea.

– Tu şi Aaron faceţi sex?

Şi-a aprins încă o ţigară. Îmi părea rău că am întrebat-o.

– Credeam că am spus „surprinde-mă".

– Ei bine, o faceţi?

Margaret a răsucit o gogoaşă de fum printre buzele-i depărtate. În cele din urmă a zis:

– Da. Dar tu ştiai asta, Nico!

Precis că nu mai discutaserăm despre acest lucru niciodată. Ea şi Aaron nici măcar nu se ţineau de mână cât eram eu prin preajmă. Uneori, îmi închipuiam că o făceau, până când începeam să simt o senzaţie stranie, ca şi cum ceva din mine se dizolva din centru spre afară. Asta era sexul? Nu ştiam. Îmi plăcea şi nu-mi plăcea. Ştiam că e ceva nesănătos şi pervers. Nu atât senzaţia, cât gândul la sora mea şi prietenul ei. Pentru un moment, umbra crengilor proiectată pe pleoapele mele mi-a distras atenţia. Soarele încerca să trişeze, făcându-ne să credem că după-amiaza va dura mai mult decât în realitate. Odată cu primele semne ale amurgului, Margaret a vrut să

intrăm în casă. Odată mi-a spus că, la asfinţit, spiritele morţilor ies din lac la suprafaţă şi fac planuri de petrecere pentru noapte. Îi plăcea la nebunie să-mi spună poveşti cu fantome. Ştiam, adică de obicei ştiam că încerca să mă sperie. Dar înfricoşător era că o parte din ea chiar credea asta.

– Şi cum este? am insistat eu.

– Cum este ce?

– Sexul.

– Haide, Nico! Nu pot să cred că mă întrebi asta. După o vreme îndelungată, Margaret a continuat: Ştii că, atunci când mergem să cumpărăm îngheţată, nu ştii niciodată ce aromă vrei?

După ce mă luau de la film, mergeam la Dairy Divine. Întotdeauna zăboveam o veşnicie până să mă hotărăsc, iar în cele din urmă renunţam, cedam şi alegeam ceva îngrozitor. Ştiam că e doar îngheţată. Dar amestecul între vanilia cu cocoloaşe de cireşe şi cleioasa cremă de unt cu stafide şi mocca păreau un simbol îngheţat a tot ce era rău în viaţa mea. Aaron şi Margaret nu-şi pierdeau niciodată răbdarea şi nu îmi dădeau de înţeles că ar trebui să mă grăbesc sau să-mi fie ruşine. Margaret vedea ceva sfânt în nehotărâre şi regret. Mi-a spus o expresie – spiritul scării[1] – despre vocea care te ajunge din urmă, la câteva minute după faptă, ca să râdă de orice ai spus şi să vină cu răspunsul perfect la care nu te-ai gândit. Aveam chiar codul nostru: îi spuneam SOS.

Margaret comanda întotdeauna îngheţată de fistic, care avea gust de detergent de vase. I se părea că are o culoare hazlie. Îi plăcea felul în care colorantul verde al lichiorului de maraschino îi păta buzele şi limba, iar când o termina ne zâmbea, lăsându-ne pe mine şi pe Aaron să ne minunăm cum de poate arăta atât de frumos cineva cu o gură şi nişte dinţi verzi. Uneori, puştiul de după tejghea îi oferea un şerveţel, ca şi cum ar fi vrut să-i ceară un autograf.

Aaron comanda café frappé, uneori nuci pecan. Margaret îl lăsa să guste din băutura ei, iar ea lua câteva guri mici din paharul lui.

[1] *Spirit Of the Staircase* (în engl.), abreviat SOS (n.tr.)

Ceva din felul lejer, intim în care făceau acest schimb m-a făcut pentru prima dată să încep să cred că făceau sex în timp ce eu eram la film.

– Când am schimbat subiectul de la sex la înghețată? am întrebat. Știu că îl înnebunește pe Aaron. Chiar dacă este drăguț, urăște cu adevărat treaba asta, nu-i așa?

Margaret a ridicat din umeri.

– Sexul este opusul faptului de a nu fi în stare să-ți pui ceva în minte. Nu *ai* minte. Nu trebuie să gândești. Știi *exact* ce vrei.

Ce-o fi vrut Margaret să spună? Începea să semene cu mama. Mă gândeam că n-o să mai mănânc înghețată niciodată.

Am anunțat:

– Am uitat crema de protecție.

Margaret mi-a zis:

– Îți stă bine bronzată.

– Mama o să facă o criză, am spus eu. Cancer de piele, îți amintești?

– Mama o să facă o criză, ca variație. Margaret s-a aplecat peste marginea bărcii. Vezi fundul? Uite, Nico! Ia privește aici!

M-am uitat până ce era să ne răsturnăm. O siluetă întunecată a trecut repede prin apropiere.

– Ai văzut ce era?

– Da, am mințit.

– N-ai văzut, a spus ea. Ei, și ce? Știai că există un lac în Macedonia unde peștii au șaptezeci de milioane de ani? Dacă am fi văzut până în adânc, poate am fi zărit peștii care au tot fost aici de atâta timp.

– Toți peștii trăiesc șaptezeci de milioane de ani?

Încă de când eram mici, ea scornea tot felul de fapte științifice. Mi-a spus că, dacă toți oamenii din lume ar purta ceasurile cu susul în jos, timpul ar merge înapoi. Povestea apoi cât de proști erau curcanii că se înecau în ploaie și că ți-ai putea ascuți auzul plimbându-te cu ochii închiși. Problema era că unele din ele erau

adevărate. Poate că existau cu adevărat peşti atât de bătrâni care trăiau în lacuri ca al nostru. Poate că de aceea am fost atrasă de ştiinţă. Îmi plăcea ideea unei autorităţi la care puteam apela pentru a decide în privinţa poveştilor pe care le spunea sora mea.

Margaret a suspinat.

– Speciile, Nico. Nu orice păstrăv individual.

– Glumă deci, am spus eu.

O umbră întuneca apa. Vara trecută au început să crească algele – tata ne-a atras atenţia asupra ironiei evidente – pe suprafaţa lacului Mirror. Pe la sfârşitul lui august, au devenit o ameninţare ecologică, iar acum oraşul urmărea să vadă dacă acest lucru se va repeta. Peste câteva săptămâni, va fi o întâlnire a oraşului, ca să se discute despre îndepărtarea plantelor de pe iaz. *Fitoplanctonul,* de fapt. Era un cuvânt pe care mi-a plăcut să-l aflu.

– Nu şi dacă fitoplanctonul le sufocă rezervele de aer, am spus eu.

– Ascultă ce spui.

Margaret a expirat pe nas.

Această turnură a conversaţiei mă făcea să mă simt posomorâtă. Nu voi fi niciodată sensibilă şi minunată ca Margaret. Nu voi găsi niciodată un băiat care să-mi spună iubita lui nostimă de Sfântul Valentin.

Mi-am zis, să tac. Dar am adăugat:

– N-ar trebui să mai fumezi.

– De ce nu? O ţigară n-o să mă omoare. Doamne, chiar vorbeşti ca mama!

– Sunt trei, am spus eu. Trei ţigări într-o oră.

Margaret mi-a aruncat o privire lungă, de nepătruns. Era furie? Afecţiune? Soarele din ochi? Stătea nemişcată. Barca se legăna uşor.

– Fumează asta.

Ea a zâmbit şi mi-a trimis un salut şăgalnic, pe care îl copiase de la Ginger Rogers. Apoi, s-a aruncat în apă.

Am urmărit-o înotând spre mal. M-am gândit la peştii de şaptezeci de milioane de ani uitându-se în sus spre lumină şi văzând curgerea graţioasă a delfinului cu părul lins chiar deasupra lor. A trebuit să vâslesc singură spre casă. Exerciţiul era bun pentru mine, dacă voiam să arăt ca Margaret. Am avut mai întâi nevoie de puţină odihnă. Petele de soare îmi mângâiau uşor pleoapele.

M-am dus s-o caut pe Margaret. De obicei, se întindea pe debarcader, la soare, aşteptând să mă ajute să leg barca. Poate că a primit un telefon. Ceva m-a făcut să tremur, de parcă aş fi plutit peste un loc rece.

Am vâslit cât am putut de repede şi, gâfâind, am tras barca pe ţărm. Mama mai cânta încă acel vals fantomatic al lui Chopin. N-am putut s-o găsesc pe Margaret nicăieri. Încă respirând greu, am continuat să o strig.

A trebuit să merg în dreptul mamei şi să flutur ambele braţe până să mă vadă şi să se oprească din cântat.

Am întrebat:

– Ai văzut-o pe Margaret?

– Nu, mi-a răspuns ea.

– N-o găsesc, am zis eu.

– Sunt sigură că n-a păţit nimic, a spus ea. De ce-ar fi păţit?

– N-o găsesc nicăieri.

Vocea mea sfârşită a destrămat păienjenişul transei în care se afla.

Mama s-a ridicat de la pian şi a zis:

– Unde e, Nico? Du-te şi găseşte-o!

Capitolul 2

Nici unul din noi n-a ştiut. Nimeni n-a ştiut. Asta repetam cu toţii fără încetare. La început, nu am ştiut ce s-a întâmplat, mai apoi nu am ştiut *cum* s-a întâmplat şi, pe urmă, tot nu pricepeam de ce, de ce tocmai Margaret, de ce tocmai familia noastră, deşi nu era *stilul nostru* să spunem „de ce noi". Oare ce însemna *stilul nostru?* Ce mai însemna *noi* fără Margaret?

Au căutat-o pe Margaret; au dragat lacul. Parcată lângă apă, maşina poliţiei îşi agita neîntrerupt girofarul. Nu era noapte, nu era întuneric, nu se grăbeau spre scena vreunei crime. Vârtejul de lumină era menit să ne încurajeze. Ajutoarele erau pe drum.

Tot timpul cât scufundătorii au căutat-o, părinţii nu m-au lăsat să ies din casă. Stăteam pe verandă, ascultându-i pe bărbaţii aceia cum strigau din barcă spre ţărm şi privind la o scamatorie a luminii care făcea ca girofarul roşu să se învârtă pe plafonul verandei. Mama şi tata îmi strângeau puternic fiecare câte o mână: pe jumătate în semn de mângâiere, pe jumătate cu reţinere. Le era teamă că am să văd ceva care mă va speria pentru tot restul vieţii. Dar eu mă speriasem deja pentru toată viaţa, căci nu mai puteam privi spre lac. Nu-mi închipuiam cum aş mai putea să-mi las trupul atins de apa lui tulbure. Mă tot gândeam să particip la întrunirea orăşenească pe problema algelor şi să le arăt ce am învăţat de pe

internet. Lăsaţi fitoplanctonul să crească. Lăsaţi peştii să se înăbuşe şi să moară.

Am privit împreună semnalul luminos, până când tata a decis că îl scoate din minţi şi se duse să le ceară poliţiştilor să o stingă. Chiar şi după ce lumina a dispărut, o umbră roşiatică mai păta plafonul. Ceva mai târziu, când tata s-a întors, l-am privit o dată şi am ştiut că au găsit-o.

Şi totuşi, cu fiece suflare rosteam o rugăciune: „Dă, Doamne, ca sora mea să mai fie în viaţă! O să mă dedic salvării lacului, dacă nu a ucis-o".

Continuam să sper că totul a fost o greşeală, că plecase în oraş să-l întâlnească pe Aaron. Dar ştiam că nu asta se întâmplase. Mama a sugerat să-i dăm un telefon.

Pur şi simplu, a spus:

– Poate că ar trebui să-l sunăm pe Aaron.

Ce voiau să însemne toată reprezentaţia aceea, toate excursiile acelea frăţeşti la cinema? Faptul că părinţii ştiuseră tot timpul ăsta m-a înfuriat... pentru o clipă. O clipă era tot ce ne puteam îngădui. Trebuia să fim buni unii cu alţii.

– Îl sun eu, am zis. Nu voiam să afle că Margaret s-a dus de la cineva despre care gândea că-i lipseşte o doagă.

– Un moment, mi-a răspuns mama lui Aaron când am întrebat dacă este acasă. L-a strigat ca de la distanţă. I-a luat ceva timp să ajungă la telefon.

L-am întrebat:

– Ai văzut-o cumva pe Margaret?

– Puştoaico? a zis el. Nu, n-am văzut-o. Care-i treaba?

– N-ai văzut-o nicăieri?

A sesizat tonul meu rugător. Mi-a răspuns:

– Să trec pe acolo?

Adevărul e că aş fi vrut s-o facă. În schimb, i-am zis:

– Mai bine nu.

Aproape imediat ce au găsit-o, a şi început să zbârnâie soneria. Vecinii care veneau cu mâncare aveau privirea aceea aspră, neclinitită a oamenilor care îi conduc pe cei dragi la plecarea într-o călătorie. Aduceau platouri cu sendvişuri, caserole pline de macaroane cu brânză, boluri cu salate ispititoare şi fructe, dar nu ne simţeam ispitiţi. Tata gătea, asta îl ajuta, la fel cum pe părinţi îi ajuta să se ocupe de mine, la fel cum pe mine mă ajuta să-i am pe ei. Erau atenţi cu mine, mă protejau. N-am auzit nici măcar o dată cuvântul „autopsie", deşi eram destul de convinsă că a avut loc.

Mama şi tata s-au întrecut pe ei înşişi. Deciziile pe care le luau, lucrurile mărunte în care se implicau mă făceau să mă bucur că sunt părinţii mei. Nici măcar nu luaseră în consideraţie limuzina neagră de îmormântare. Tata urma să ne ducă în Jeepul lui, doar pe noi trei, fără vreun străin în negru care să se uite la noi prin oglindă. Singura mişcare greşită mai-mai s-o facă a fost când tata a vrut să pună o casetă cu Margaret cântând „Amazing Grace". Făcea parte din dosarul ei de înscriere la o facultate care, după toate aparenţele, căuta studenţi în stare să transforme imnurile religioase în adevărate cântece sentimentale.

Mama a zis atunci:

– Ţi-ai pierdut minţile? O să ne scoată pe targă de acolo.

M-am simţit uşurată când tata a cedat. N-aş fi putut suporta să o aud pe sora mea cântând despre cum s-a pierdut şi acum s-a regăsit.

Am fost surprinsă când mama mi-a spus că nu trebuie să merg. Mi-a spus:

– Nico, tu hotărăşti dacă vrei să mergi să-ţi iei rămas-bun de la sora ta în felul acesta.

Eu... care încă izbucneam în lacrimi când cineva pronunţa cuvântul „soră". Iar dacă spunea „sora ta", îmi doream să moară acea persoană. Nu voiam să merg, dar ce altceva puteam să fac? Să rămân acasă? Să mă duc la film şi să aştept pe cineva să vină să mă ia?

Ziua înmormântării a fost rece şi vântoasă. Mi-o imaginam pe Margaret cum regiza scena pentru maximum de efect dramatic.

Mă întrebam dacă cei decedaţi recent aveau voie să controleze vremea, în semn de consolare că nu aveau s-o mai simtă vreodată pe feţele lor.

Eu şi părinţii mei nu ne-am dezlipit unul de altul întreaga zi. Ne-am îmbrăţişat mai mult decât o făcuserăm în toată existenţa noastră de până atunci. Nu într-atât îmbrăţişat, cât sprijinit. Ne simţeam trupurile atât de *istovite!* Îmi tot doream să-i spun lui Margaret cât de caraghios se purtau mama şi tata, până când mi-am amintit de ce.

Cea mai limpede amintire din ziua aceea se leagă de haina aspră a tatei. M-am strâns în ea atât de tare, încât stofa de lână mi-a lăsat urme adânci pe faţă. Slujba de la cimitir a fost oficiată de un preot de la Biserica Unitariană, unde părinţii mei s-au dus de câteva ori, după care au renunţat, fiindcă mamei îi plăcea să doarmă duminica până mai târziu. Mi-am ţinut ochii închişi tot timpul şi am întrerupt ritualul în minte, psalmodiind prostii. Încercam să-mi imaginez un loc frumos. Margaret mă învăţase să fac asta atunci când mergeam la dentist. Dar nimic nu funcţiona, nu aveam unde să fug. Nici la lac, nici în barca cu vâsle, nici în Times Square, nici în Paris.

Toţi spuneau: „Îmi pare rău". Toţi mă îmbrăţişau şi plângeau. Prietenele mele cele mai bune, Samantha şi Violet, suspinau de mama focului. Voiam să le spun să înceteze. Habar n-aveau că lacrimile lor erau molipsitoare. În clipa în care mă opream din plâns, le priveam şi izbucneam iarăşi. Mama mi-a zis că tot ce trebuia să spun era: „Vă mulţumim că aţi venit". O repetam asemenea unui turist care cunoştea o singură propoziţie într-o limbă străină.

Ne îndreptam spre maşină, când drumul ne-a fost blocat de un tânăr blond, înalt şi arătos, îmbrăcat într-un costum cafeniu. Chipul îi era pătat, iar ochii aveau aspectul firimiturilor roz ale radierei unui creion.

– Îmi pare rău, a spus el.

– Îţi mulţumim că ai venit, am zis eu.

Abia atunci s-a ivit Aaron din dosul măştii cu pete. Când s-a întors să-i strângă mâna tatei, m-am temut că părinţii o să fie la fel de răutăcioşi cu el ca atunci când trăia Margaret. Eram mai puţin preocupată de Aaron, decât de ce aş fi putut *eu* să fac. „Nu-ţi pare *rău?* aveam să întreb. Nu ţi-ai dori să ai din nou nesemnificativa problemă de a-l displăcea pe prietenul lui Margaret?"

Mama şi-a aruncat braţele în jurul lui Aaron, tata l-a lovit uşor pe spate, iar eu a trebuit să mă depărtez, căci era mult mai rău decât mi-am imaginat. M-am sprijinit de maşină, concentrându-mi atenţia pe capacul unei sticle ce scânteia în pietrişul umed din parcare. Cine băuse oare Coca-Cola aceea dietetică? Vreo bocitoare? Vreun angajat al cimitirului? Cuplurile infidele? Nişte nerozi Goth[1] care bântuie printre morminte ca să se distreze? Asta făcea parte acum din noua viaţă socială a lui Margaret, oamenii cu care petrecea probabil timpul.

Cineva le-a atras atenţia alor mei, aşa că Aaron a venit după mine. Fără prezenţa părinţilor care să complice lucrurile, mă bucuram să-l văd. M-a îmbrăţişat o clipă, apoi s-a retras şi m-a bătut uşor pe umăr, ca şi cum ar fi fost un căţeluş care ar fi putut să muşte.

Spuse:

– Promit să nu te întreb cum o mai duci dacă nici tu n-ai să o faci.

– S-a făcut, am răspuns.

Acum, lacrimile *mele* păreau să fie molipsitoare. Am privit în jos la capacul de plastic. Când mi-am ridicat ochii, Aaron se rezema de Jeep. Atunci ne-am dat seama că suntem uzi leoarcă pe spate. Ne-am străduit să ne ţinem singuri pe picioare, dar amândoi eram într-atât de obosiţi, încât ne-am prăbuşit înapoi pe maşină, lăsând apa să se prelingă.

Am zis:

– Am auzit că ai ars tablourile. Mi s-a părut de-a dreptul grozav.

[1] Curent muzical cu izvoare în Anglia anilor '70 care cultivă un anume gust pentru lugubru şi mistic, asociat în modă, estetică etc., indiferent dacă indivizii care împărtăşesc asemenea gusturi fac sau nu parte din *cultura Goth.* (n.tr.)

Sally, prietena mamei, i-a spus că, după ce au găsit-o pe Margaret, Aaron şi-a adunat toate picturile de la lacul Mirror în curtea din spate, apoi le-a stropit cu gaz.

– Mulţam, rosti el. Nu m-am putut uita la ele. E ca şi cum ai trăi cu portretul criminalului în serie care ţi-a ucis toată familia. Vreau să zic, *mi-a* ucis toată familia.

Am replicat:

– Înţeleg. Dar a fost genial.

Mi-a spus:

– Mi-aş dori să le-o spui şi părinţilor mei. Vor să mă convingă să merg la psihiatru.

– Am auzit şi asta, am zis.

– *Un consilier al durerii.* Aaron zâmbea dispreţuitor. Vreun dobitoc care n-a întâlnit-o niciodată pe Margaret.

Aş fi vrut să nu fi pronunţat cuvântul „durere". Sau „Margaret". M-am uitat după părinţi, în timp ce îmbrăţişam un străin.

Aaron continuă:

– Am fost o dată. Doar ca să scap de ei. E un tip chiar aici, în Emersonville. Individul purta halat alb. Arăta ca un veterinar. M-a întrebat dacă vreau să vorbesc despre sentimentele mele. Am stat aşa, ascultând ceasul cum ticăie, apoi mi-a spus că trebuie să aşteptăm până când voi fi *pregătit* să vorbesc. Are să mă vadă peste o săptămână. S-o creadă el, mi-am zis eu eu. Dar uite care-i partea cea mai nebunească. În timp ce mă pregăteam să plec, tipul zice: „Simt că trebuie să-ţi spun ceva. Am ascultat-o pe prietena ta cum cântă la balul de absolvire. Fiica mea e în clasă cu tine".

– Şi cine-i fiică-sa? am întrebat.

– Cui îi pasă? mi-a răspuns Aaron. Mă urmăreşti, Nico? Tipul îmi spune că n-a mai auzit niciodată vreo versiune „My funny Valentine" ca aceea pe care Margaret a cântat-o la balul absolvenţilor. Mi-a mărturisit că a plâns în hohote.

– Stai aşa puţin, am zis eu. În hohote? *Perversul?* Te-au trimis la tatăl acela pervers, care a vărsat lacrimi la balul absolvenţilor?

Aaron a încuviinţat:

– Te-ai prins. Atunci, am *zbughit-o* din biroul individului. Ardeam de nerăbdare să-i spun lui Margaret prin ce coincidenţă ciudată m-au trimis ai mei la nătângul care s-a smiorcăit în timpul cântecului ei. Mi-o închipuiam cum o să spună că, poate, nu era nătâng, ci doar foarte emoţionat. Poate că era puterea artei sau poate că ar fi plâns şi dacă l-ar fi ascultat pe Billie Holiday. Eram la jumătatea drumului spre maşină, când mi-am amintit că nu pot să-i spun.

Am întrebat:

– Chiar ţi-ai imaginat-o spunând toate astea?

– Cuvânt cu cuvânt. Dar, desigur că nu ea le rostea. Şi atunci, de unde veneau? De la mine? Sau vorbea *cu adevărat* ea?

Am recunoscut:

– Şi mie mi se întâmplă chestii din astea tot timpul.

Aaron reluă:

– Partea cea mai proastă e că nu pot spune nimănui.

Am răspuns:

– Tocmai mi-ai spus *mie*.

I-am zărit pe părinţii mei apropiindu-se. Aaron începu să vorbească mai grăbit:

– Ştii ceva? Într-o zi, în vara asta, hai să mergem la o plimbare. Să ne treacă timpul.

„Ar fi foarte drăguţ", aş fi răspuns dacă aş fi putut să vorbesc. Asta mi-a suflat spiritul scării să răspund. Mi-a şoptit: „Până la vară, nici n-o să te mai recunoască pe stradă".

Dădeam din cap precum o păpuşă cu gâtul pe arcuri, în timp ce Aaron se îndepărta. Apoi, părinţii m-au luat şi ne-am urcat în maşină.

Aaron se pierdea în fundalul ploios, împestriţat de chipurile înfloritoare ale copiilor de la şcoala lui Margaret. Îi dispreţuiam că sunt în viaţă, în timp ce sora mea nu mai era. Se cernuse sita, ca la formarea echipelor de joc. Toţi ceilalţi au ajuns în echipa celor vii,

lăsând-o pe Margaret în urmă, aleasă ultima să joace în echipa mai mare, dar şi mai antipatizată, a celor care pierd de partea morţii.

– Bietul de el.

Mama se referea la Aaron.

– Bieţii de ei toţi, spuse tata.

Nu trebuia să mă întorc la şcoală. Părinţii rezolvaseră asta cumva, aşa că puteam să lipsesc de la examenele finale şi să primesc notele de 10 pe care le-aş fi luat oricum.

Samantha şi Violet m-au sunat să-mi spună din nou cât de rău le pare. Eram convinsă că o spuneau din inimă, ţineau la mine. Detestam însă sunetul vocii lor. De fiecare dată când suna telefonul, tot mai credeam că era Margaret.

De la ele am aflat că, pentru absolvirea lui Margaret, pe scenă un portret de-al ei a fost înălţat pe un balon, ca un înger păzitor pentru toţi cei care veneau să-şi ia diploma. Prietenii şi profesorii, dar şi Aaron au ţinut discursuri înduioşătoare, apoi au prezentat caseta video cu ea cântând „My funny Valentine" la balul de absolvire. Părea straniu să cânţi la propria ceremonie funerară.

Directorul ne invitase să participăm şi ne întrebase dacă dorim să rostim câteva cuvinte. Toţi spuneau că înţeleg dacă nu putem merge, că avem nevoie să ne vindecăm în felul nostru. Unii ne credeau, probabil, neputincioşi. Dar eu m-am bucurat că nu trebuia să stau acolo, încercând să nu mă întorc sau să privesc ţintă la toţi cei care se străduiau să nu se întoarcă sau să privească ţintă la noi.

Vara căsca în faţa mea o gură de plictiseală şi durere. O tensiune vagă mă apăsa în piept şi mă întrebam dacă moştenisem problemele cu inima. Uneori, mă trezeam noaptea din pricina unui bubuit în piept, de parcă inima ar fi încercat să-mi iasă din corp pe toate căile. Mi-i imaginam pe părinţii mei intrând şi descoperind că murisem în somn. Îmi părea bine că ideea unui atac de cord mă înspăimânta atât de tare. Oricât de dor îmi era de Margaret, nu voiam totuşi să mă alătur ei.

Tata ne-a gătit mâncarea preferată. Dintotdeauna a fost un bucătar bun, însă acum, cu cât mâncam mai puţin, cu atât mai mult se străduia. Făcea plăcinte din pui cu înveliş crocant, miel cu fasole „flageolet"[1], file de peşte-spadă prăjit cu crutoane, capere şi lămâie. Nu se plângea niciodată când mâncarea se întorcea neatinsă în bucătărie. Totul avea gust de polistiren, iar noi trebuia să stăm liniştiţi, dacă nu voiam să zărim locul lui Margaret la masă. Mai mereu era prea multă mâncare şi prea puţin aer în încăpere. Eforturile noastre de a face conversaţie erau întrerupte din când în când de câte un oftat, care venea parţial din tristeţe, parţial din nevoia de a respira.

Într-o seară, la cină, mama spuse:

– Nico, dragă, de ce îţi tot pui mâna pe piept?

– Mă doare inima, am zis şi totul s-a oprit, de parcă aş fi scăpat o farfurie grea, încă zăngănind pe masă.

– Pe toţi ne doare inima, scumpo, a rostit tata.

Mama i-a făcut semn să tacă.

– Inima? întrebă ea. Chiar *inima?*

– Chiar aici, am arătat eu. Cred că da.

– O să facem un control, a răspuns ea. O să-l rog pe Dawson să ne recomande un specialist.

Dawson era doctorul din Albany care îi diagnosticase artrita mamei.

– Oricum trebuie să vorbesc cu el. Cred că problema cu mâinile mele se înrăutăţeşte.

Şi-a ridicat mâinile şi a început să le răsucească: cu palmele în sus, cu palmele în jos. Încheieturile îi erau umflate, dar nu părea mai grav.

– Mai aşteaptă câteva săptămâni, spuse tata. Poate că nu e cel mai bun moment să vorbeşti despre problema cu mâinile.

Mama inistă:

[1] Un tip de fasole alb-verzuie, foarte populară în bucătăria franţuzească, ce însoţeşte de obicei mâncărurile din carne de miel, peşte sau pui. (n.tr.)

– Cred că pot să fac diferenţa între o durere şi alta.

Tata spuse:

– De fapt, chiar era o ştire despre medicaţia aceea pe care o prescrie Dawson.

– E periculoasă, sper, zise mama.

– Cât iei?

Tata îşi scoase ochelarii şi începu să-şi frece nasul.

– Nu destul, răspunse mama. Nu-mi dă niciodată îndeajuns să mă ajute.

Tata o avertiză:

– Fii atentă, Daisy, că au retras o parte din porcăria asta de pe piaţă. Vestea bună este că scapi de durerea de articulaţii. Vestea proastă este că scapi şi de viaţă. Accident vascular, cheaguri de sânge...

Mama spuse:

– Durerea din mâinile mele *este* viaţa mea.

– Ce medicament? am întrebat eu. Accident vascular? Cheaguri de sânge? Mama n-ar trebui...

– Stai liniştită, n-o s-o facă, zise tata.

Mama spuse:

– Poate îmi dă altceva mai sigur. Oricum, am să-l sun. Poate să-mi recomande pe cineva pentru Nico.

Tata zise:

– Şansele să i se întâmple ceva lui Nico sunt, din punct de vedere statistic, mai mici decât ca fulgerul să lovească de două ori în acelaşi loc.

– Dar fulgerul *loveşte* de două ori, am spus eu. Atinge punctul cel mai înalt. Dacă este un singur copac în câmp...

– N-ai nimic, răspunse tata.

– Dar *am* ceva, am ripostat eu.

– Nu asta am vrut să spun, a replicat tata.

– Dar se putea trata, a spus mama. Henry, Dumnezeule, s-ar fi putut trata.

Era ceva ce nu am ştiut şi mi-am dorit să nu fi aflat.

– Dacă am fi fost măcar atenţi, a zis mama. Dacă am fi fost cel puţin mai agresivi...

„Agresiv" era ultimul cuvânt pe care l-aş fi asociat cu părinţii mei. Ar fi putut să prevină asta. Margaret ar fi fost în viaţă.

Am întrebat:

– De ce nu-mi faci o programare la un doctor adevărat în oraş?

Mi-a părut rău imediat ce am zis-o. Nu voiam să ştiu.

– Nu ai de ce să-ţi faci griji, a spus tata.

– Bine, a rostit mama. O să găsesc pe cineva. O să facem o programare.

Am revenit la statul la masă fără să mâncăm. Tata făcuse păstăi. Am desfăcut o teacă şi trăgeam încet membrana de pe o boabă, apoi alta. Slăbeam din ce în ce, dar nu asta îmi dorisem când obişnuiam să stau în faţa oglinzii şi trăgeam aer până când mă dureau coastele.

Mama spuse:

– Apropo de probleme de sănătate... Nico, nu ţi se pare că ai cam slăbit? Ultimul lucru de care avem nevoie este vreo dereglare de alimentaţie care să-ţi pună viaţa în pericol.

Tata şi-a aşezat palma pe braţul ei.

– Daisy, spuse el. Linişteşte-te!

– Să mă liniştesc? răspunse ea. Glumeşti!

– Nici unul nu mănâncă, rosti el. Nu trebuie s-o chinuim pe Nico cu mâncarea. N-am făcut-o nici când...

– Când ce? am întrebat eu.

– Ridichi? spuse tata. Îţi aminteşti de cura de ridichi?

Aşa deci, ştiau şi despre asta. Cum mă puteam gândi că era secret, când zile întregi n-am mâncat nimic altceva decât ridichi şi paste făinoase chinezeşti la cină? Părinţii nu se uitau nici în treacăt la ce îmi punem în farfurie. Poate făcea parte din teoria lor că orice lucru interzis avea să devină dorinţa noastră cea mai arzătoare. Şi poate că aveau dreptate, pentru că dietele de slăbit nu ţineau niciodată. Mama şi tata aminteau deseori cât de nesănătoasă era

societatea în care trăiam pentru că le făcea pe tinerele fete să-şi dorească să fie slabe. Se prefăceau că discută şi nu că ne-ar fi dat sfaturi.

– Dar acum nu e acelaşi lucru, am spus. Nu mi-e foame niciodată.

– Să bei apă destulă, zise mama.

– Beau, am minţit eu.

Apoi am rămas tăcuţi.

Despre ce vorbeam înainte? Margaret vorbea pentru toţi. Acum, nu mai aveam nimic de spus. Noi eram fetele fără parteneri rămase pe margine, în timp ce Margaret valsa mai departe.

Într-un final, am spus:

– Ştii ce mi-a zis Violet? La absolvire au folosit poza lui Margaret din albumul de an. O ştiţi.

Mi-am deschis ochii mari:

– Margaret o detesta. Mi-a spus că fotograful i-a făcut pe copii să se concentreze spunându-le: „Priviţi la mâna mea!" şi fiecare chip era surprins chiar în momentul în care persoana observa că tipului îi lipseau două degete de la mână.

Părinţii pretindeau că Margaret nu ne spusese povestea. Pentru că asta făceam atunci. Vorbeam despre Margaret ca şi cum toate poveştile vechi ale familiei erau ştiri de ultimă oră. Ne făcea să ne simţim de parcă legătura cu ea continua, de parcă amintirile noastre despre ea puteau fi reîmprospătate. Din când în când, îmi mai scăpa şi spuneam câte ceva care ar fi putut duce la subiectul Aaron. Atunci chipul lui Margaret plutea în faţa mea, reducându-mă la tăcere cu o privire cumplită pe care aproape că o uitam.

Tata rosti:

– Daisy, îţi aminteşti când am dus-o la biserică şi se prefăcea că e bolnavă, aşa că a trebuit să plecăm şi tot drumul spre casă l-a imitat, cu glasul ei perfect de copilaş, pe preot predicând: „Dumnezeu nu este un BMW"?

Mama spuse:

– Ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

Era o întrebare-capcană. Bietul tata! Preotul era acelaşi care vorbise la înmormântarea lui Margaret.

Mama străpunse o boabă verde şi se zgâia la ea ca şi cum nu mai văzuse o păstaie sau o furculiţă. Rămăsesem concentrată asupra boabei înfipte. Detestam să le văd plângând.

Spuse:

– Nu pot să nu mă gândesc la ultima discuţie pe care am avut-o cu ea. A pornit de la fumat şi s-a înteţit apoi. Amândouă am spus lucruri pe care nu le-am crezut, iar eu n-am apucat să-mi mai retrag cuvintele. Nu e cel mai îngrozitor lucru? Să-ţi moară copilul aşa deodată, înainte să apuci să te împaci cu el?

Tata se plimba prin spatele scaunului ei şi o ţinea de umeri. Zise:

– Vă iubeaţi una pe alta. Cum să ai o fiică adolescentă şi să nu mai aveţi câte o mică ceartă din când în când? Mereu aţi fost în dezacord în ultimii cinci ani.

– Dar n-a fost o ceartă, a ripostat mama. Şi, cu siguranţă, n-a fost o ceartă *mică*.

– Scuză-mă, a spus tata. Eu...

Am intervenit:

– A fumat în ziua aceea, în barcă. I-am spus să n-o facă. Ea s-a enervat şi atunci s-a aruncat în apă. Trebuia s-o las să fumeze...

M-am oprit la mijlocul frazei. Niciodată n-o mai pârâsem pe sora mea. Dar nu poţi să-i pârăşti pe morţi, nu poţi să le faci necazuri.

– I-ai spus să nu fumeze, a zis mama. Ai vrut să trăiască.

Singurul lucru pe care nu aveam de gând să li-l spun era că ultimele cuvinte ale lui Margaret au fost: „Atunci, fumează asta!" Acesta fusese cadoul ei special pentru mine, cămaşa aspră din păr de cal pe care mi-o lăsase s-o port până când timpul şi vârsta, şi uitarea au spălat-o, transformând-o în ceva mai moale.

Într-un fel, am reuşit să mă ridic şi să înconjor masa. Ne-am adunat toţi trei grămadă. Tata ne-a strâns atât de tare, încât umerii mamei pocneau la pieptul meu. Lacrimile îmi tot curgeau prin părul ei, formând un puzzle logic, până când mi-am dat seama că, într-un fel sau altul, ajunsesem să cresc la fel de înaltă ca mama.

Capitolul 3

În fiecare noapte o visam pe Margaret. Întotdeauna era vie şi sănătoasă. Aveam unul dintre visele acelea care revin tot timpul şi te păcălesc că eşti treaz şi apoi te afundă în alt vis, mai violent decât primul, căci trezirea închipuită face ca al doilea vis să pară şi mai real. Am visat că am auzit vocea surorii mele şi am urmat-o în bucătărie, unde stătea cu Aaron la masa noastră cea roşie şi emailată. Mânca din cutie cereale Cheerios şi scotea rotocoale de fum. M-am gândit că mama şi tata o s-o omoare!

Ea şi Aaron vorbeau şi râdeau. Dar, când am intrat eu, s-a lăsat tăcerea. Aaron mi-a aruncat o privire ciudată. De ce îi spusesem că Margaret era moartă când, în mod evident, nu era? Am ridicat din umeri. Pesemne că am înţeles greşit. Nu plonjase în apă sau poate că o găsise el şi o salvase. Margaret a zâmbit şi şi-a atins buzele, încredinţându-mi încă un secret.

Şi atunci m-am trezit, cu o senzaţie de rău de mare, udă până la piele şi sentimentul că naufragiasem, de parcă cearşafurile înnodate erau pânza unei corăbii cu care eşuasem spre mal. Tânjeam să alunec înapoi spre visul în care am întâlnit-o pe Margaret.

Am numărat orele până dimineaţă, apoi minutele şi secundele, până când am ameţit şi am rămas întinsă, cu gândul la cum jucam, eu şi Margaret, jocurile acelea de copii în care ne testam rezistenţa la durere, răsucindu-ne braţul una alteia până când învinsa începea

să ţipe în gura mare. Acum, jucam singură, dar, chiar şi aşa, cedam. M-am dat jos din pat şi am început să rătăcesc prin casă, împiedicându-mă de cărţile şi pantofii pe care nimeni nu s-a sinchisit să-i strângă, de parcă nimic nu s-ar fi potrivit nicăieri.

Casa noastră fusese întotdeauna curată înainte, dar acum toate bunurile pe care le aveam profitau de momentul de slăbiciune. În întuneric, creşteau mai multe coridoare şi colţuri, iar obscuritatea îngrămădea pe schiţa casei felul în care o cameră ducea în alta. Margaret mi-a spus că femeia care deţinuse casa înaintea părinţilor mamei a văzut o stafie care a avertizat-o că va muri dacă nu construieşte şi dependinţe, ceea ce s-a şi întâmplat în final.

Noaptea îmi era teamă de casă, nu de ucigaşi sau fantome, ci de propria-mi putere de a-mi imagina că mă urmăreşte ceva din umbră. Temerile acelea au dispărut complet. Ce-ar putea umbrele să ascundă? Acum, îmi doream să întâlnesc o stafie cu un mesaj de la sora mea. Îmi plăceau la nebunie scârţâiturile şi gemetele misterioase. Mă grăbeam spre ele cu speranţa ca şoricelul din perete să fie spiritul lui Margaret. Lui Margaret îi plăcuseră întotdeauna poveştile cu fantome, iar acum viaţa noastră devenise una dintre ele. Dar era o poveste în sens invers, o poveste cu fantome în care cei în viaţă se rugau să fie bântuiţi.

Nu conta cât zgomot făceam. Ştiam că nimeni nu doarme. Insomnia era limbajul nostru. Pusesem la cale un fel de sistem, o convenţie, aţi putea spune. Când unul din părinţi cutreiera casa, noi, ceilalţi, rămâneam în pat şi o lăsam pe mama să stea la pianul tăcut sau pe tata să deschidă şi să închidă uşa de la frigider. Dar, dacă eu eram trează, singură, unul din ei se scula şi mă găsea pe întuneric.

Singura parte oarecum plăcută era că nu trebuia să vorbim. Şi ei o tot visaseră. Misterul morţii, enigma faptului că puteai să vorbeşti cu o persoană, s-o vezi în fiecare zi şi apoi, dintr-odată, deloc era atât de greu de pătruns, încât bineînţeles că încercam permanent s-o dezlegăm, chiar şi inconştient.

Până la urmă, ne întorceam în camerele noastre şi rămâneam în întuneric, prefăcându-ne, de dragul celorlalţi, că am adormit. Ceea ce îmi amintesc destul de vag este cum *te simţeai* când adormeai. Mai întâi te prefăceai, apoi se întâmpla. Şmecheria era că dacă te gândeai că te prefaci că dormi însemna că încă eşti treaz.

Într-o noapte, am auzit-o pe Margaret bătând în peretele dintre camerele noastre. M-am trezit, cum făceam de obicei, să văd ce voia sora mea. Eram pe jumătate ieşită pe uşă, când mi-am dat seama că un vis nou-nouţ a găsit o cale de-a mă chinui.

Am aşteptat să se lumineze de ziuă, dar numai pentru că am uitat cât de grele erau dimineţile. Pentru o clipă, totul era normal. Apoi, deveneam uşor conştientă că ceva e în neregulă, nelalocul lui. Şi, până la urmă, adevărul dădea buzna şi totul se sfârşea pentru ziua aceea. Lumina soarelui era un reproş. Oare n-ar trebui să mă simt mai bine decât în moartea nopţii?

Nu-mi aminteam cuvinte simple, rostul diferitelor obiecte din gospodărie. Odinioară, îmi plăcea să-l ajut pe tata la gătit, însă acum mă holbam la sertar întrebându-mă care era presa de usturoi şi care era tirbuşonul. Mergeam în camera de zi şi mă trezeam că îndrept telefonul mobil spre televizor şi apăs, apăs şi iar apăs.

Violet şi Samantha m-au sunat să mă întrebe dacă vreau să mergem undeva. Mi-a luat o veşnicie să le recunosc vocea. Uitasem de ce-mi plăceau şi ce obişnuiam să facem împreună. Spuneau ceva despre filme, o petrecere. Părinţii lui Violet se pregăteau să plece. Mama Samanthei se oferise să ne ducă la mall. Cred că mamele le spuseseră să mă sune. Samantha avea o soră, de aceea pe ea o detestam mai tare.

Când am spus că nu voiam să ies cu ele, au părut puţin iritate, ca şi cum m-aş fi purtat ca o prinţesă răsfăţată. De ce nu apreciam fapta bună pe care o făceau? Au fost uşurate când am refuzat şi au închis până să mă pot răzgândi sau izbucni în plâns. Era firesc să pară altfel. Nu mai vorbeau cu aceeaşi persoană. Eu nu mai eram Nico. Eram sora fetei moarte.

După o vreme, au încetat să mă mai sune, ceea ce-mi convenea. Despre ce-am fi vorbit? Despre băieţi? Şcoală? MTV? Ne-am fi plâns de crampele de la menstruaţie? Prietenii mei erau naivi şi plicticoşi. Voiam să fiu cu Margaret.

Nu doream să fac nimic altceva decât lucrurile pe care *nu mai puteam* să le fac acum, lucrurile de fiecare zi pe care abia le observasem înainte. Aveam o listă în minte, ca aceea de lângă scaunul salvamarului de la lac, când *aveam* un salvamar, asta înainte ca oraşul să devină prea zgârcit. O sticlă, un cufundar, un câine fără lesă cu nişte crestături roşii în diagonală.

1. Fără prăjituri. Miroseau ca sora mea. Evitam până şi raioanele de dulciuri din supermarket.

2. Fără lac. Îmi ţineam perdelele trase, în aşa fel încât imaginea lui să nu se furişeze după mine. Din când în când, mă uitam eu singură, căutând locul în care plonjase Margaret. Era ca şi cum m-aş fi uitat ţintă la soare, periculos şi mistuitor.

3. Fără camera lui Margaret. Câteodată, o auzeam pe mama cum făcea gălăgie, deschizând şi închizând sertare. Mă luptam cu impulsul de a-i spune să plece, că lui Margaret nu i-ar fi plăcut. Îmi făceam griji că mama ar fi încercat să scape de lucrurile lui Margaret, dar ar fi trebuit să-mi dau seama că nu era cazul. Uneori, ţâşnea din camera lui Margaret lăsând uşa deschisă până când tata trecea pe acolo şi o închidea. Până când o făcea, să te plimbi pe hol era ca şi cum ai fi trecut pe lângă scena unui accident. Mi-am întors capul, am încercat să nu mă uit, dar nu m-am putut abţine.

Camera lui Margaret era o operă de artă, o construcţie în plină desfăşurare. Mereu fixa în ţinte fotografii cu cântăreţi de jazz şi vedete de cinema, poze vechi şi cărţi poştale colorate manual şi le dădea jos când îşi pierdea interesul pentru ele. Le făcea sanctuare din poze şi lumânări zeilor ei în continuă schimbare. Într-o zi era Carole Lombard, în următoarea zi Gandhi sau Marlene Dietrich,

Malcolm X, Bono sau Sfântul Francisc. De fiecare dată când Margaret mergea în oraş, găsea câte o comoară – o pereche de braţe de manechin dezmembrate, o casetă de mărgele pentru Mardi Gras[1], pălării vechi în cutii cu etichetă, un crucifix confecţionat din beţe de acadele – deşi trăiam într-un oraş în care, credeam eu, nimeni nu arunca nici un fleac mai interesant.

Nu puteam suporta să nu se mai schimbe niciodată camera lui Margaret, în afara cazului că părinţii ar fi golit-o. Ce ar fi devenit? O cameră de oaspeţi? Nu am avut niciodată oaspeţi şi, cu siguranţă, nu am fi avut acum. Am citit că, în unele culturi şi în unele ţări, oamenii obişnuiesc să facă altare pentru cei morţi. Dar un altar pentru Margaret ar fi fost prea mult. Tot ce ar fi trebuit să facem era să nu-l dezmembrăm pe cel făcut de ea însăşi.

Încercam să nu mă uit, dar m-am surprins privind fix la patul lui Margaret. Cum putea să fie acolo fără ea? Puteam să mi-o imaginez atât de limpede, cu picioarele ei lungi întinse peste plapuma deteriorată, confecţionată din cravate de satin şi cumpărată de la un magazin second-hand. Obişnuiam să mă afund în perne, cu capul în direcţia opusă animăluţelor oarecum mirositoare pe care le tot înghesuia de când era mică. O ascultam cum repeta un cântec sau o ajutam să-şi aleagă o ţinută înainte să iasă cu Aaron.

Avea să spună:

– Nico, fii sinceră. Jacheta verde arată mai bine decât cea albastră?

Verde, albastră... cui îi păsa de ce spuneam eu? Margaret arăta întotdeauna perfect.

Uneori, stăteam cu capul lipit de pântecele ei şi ascultam muzică. Simţeam cum muzica trecea prin mine, în timp ce ea fredona linia melodică sau surprindea armoniile grave ale cântecelor gospel ori ale baladelor country de inimă albastră, de care se amuza şi pe care le iubea. Sublinia micile variaţii între două înregistrări

[1] Trad. din franceză: *Marţea grasă*, reprezentând a treia zi de carnaval, după duminică şi luni. În unele tradiţii, întreaga perioadă de trei zile este cunoscută sub numele de *Mardi Gras*. (n.tr.)

diferite ale „Patimilor Sfântului Matei", accentul neîndemânatic pus pe un singur cuvânt care distrugea întregul cor. Un lătrat à la James Brown sau felul în care Nina Simone răsucea o notă în gură înainte să-i dea drumul brusc afară.

Nu exista aproape nici un gen pe care Margaret să nu-l asculte, nimic din care să nu înveţe ceva. Odată, cânta hip-hop atât de tare, încât ambele camere, a mea şi a ei, bubuiau în ritmul muzicii. A ciocănit în perete, iar când m-am dus să văd ce vrea, lovea aerul cu pumnii în acelaşi timp cu basul. A spus:

– Nu-ţi place cum tipul îşi foloseşte vocea pe post de instrument ritmic?

Singura piesă pe care n-o putea suferi era muzica din *Titanic,* ceea ce m-a dus la următorul punct pe listă:

4. Fără muzică. Dacă auzeam *My Funny Valentine,* îmi venea să mă împuşc. Nu doar muzica bună mă rănea, ci piesele pe care Margaret le-ar fi putut cânta. Muzica proastă era şi mai rea, într-un fel. Odată, m-am dus cu mama la magazinul de alimente organice şi cânta melodia din *Titanic.* I-am privit duşmănos pe ceilalţi cumpărători, de parcă ar fi fost martorii unei crime. Îşi înţesau cărucioarele cu cereale, pentru a-şi ţine familia sănătoasă. Fără Margaret, nu era nimeni care să mă protejeze de Granola[1] la cutie şi de acea siropoasă coloană sonoră de Hollywood. Ceea ce mi-a amintit:

5. Fără filme vechi. Fără nici un fel de filme.

Într-o noapte, părinţii au hotărât să se ducă la cinema în Albany, singurul loc pe o rază de câteva mile unde rulau şi filme străine sau indie[2]. Eu şi Margret glumeam că mama şi tata nu s-ar fi uitat la un film decât dacă era taiwanez sau iranian şi abia după ce ne trimiteau la culcare, înainte de genericul filmului.

---

[1] Amestec din fulgi de ovăz, alune, miere, la care se adaugă uneori şi orez, fructe uscate, stafide şi curmale, care se coace până devine crocant. (n.tr.)

[2] Filme independente produse în afara studiourilor de la Hollywood, în cadrul cărora regizorul şi echipa sa au de obicei controlul artistic total asupra producţiei. În general, cultura indie se mândreşte cu abordarea unor teme controversate (şi, de obicei, lipsite de interes pentru marile studiouri) şi a unor tehnici experimentale. (n.tr.)

– Hai cu noi, mă ruga mama. O să fie... distractiv. Este... cu suspans.

– Ăsta din ce ţară vine?

Părinţii mei schimbau priviri vinovate.

– Coreea, recunoştea mama. Doamne, Nico, chiar nu pari prea inteligentă dacă dai ochii peste cap când cineva spune Coreea.

I-am zis:

– Nu trebuie să *par* inteligentă.

– Fetelor, interveni tata. Vă rog... Daisy, las-o-n pace! Haide, Nico, scumpo! Vino cu noi!

– Nici nu mă gândesc, am spus eu.

Tata rosti:

– Uite cum facem. Dacă nu-ţi place, îţi plătim biletul. Toată lumea câştigă.

Am zis:

– Nu trebuie să mă mituiţi doar fiindcă vă e teamă să mă lăsaţi singură acasă.

– Dar nu e adevărat, a replicat tata.

Însă ştiam cu toţii că era. Îi îngrozeau cele trei mici cuvinte: Unicul Copil Rămas. Expresia începuse să stea la pândă prin cotloanele minţii lor şi ieşea precum un clovn din cutia cu surprize în clipa în care mă scăpau din ochi.

Îmi plăcea să petrec timpul singură. Ceea ce mă speria era gândul să stau până la sfârşitul unui film plicticos. Plictiseala era periculoasă acum, când orice secundă liberă te invita să priveşti în abis, făcându-te să te gândeşti cât de plăcut ar fi să sari. Periculoasă, căci, în acele zile, nu erau *decât* plictiseala şi durerea, ca doi oaspeţi îmbrăcaţi în negru care nu mai plecau acasă, indiferent cât de mult căscam şi ne vânzoleam privind încontinuu la ceas.

– Mamă, tată, puteţi merge voi la film, am spus. N-o să mi se întâmple nimic rău.

Mama a bătut în lemn.

– Distracţie plăcută! am spus. Mie o să-mi fie bine.

Mă simţeam de parcă ei ar fi fost nişte răpitori de copii care mă ţinuseră ostatică şi acum puteam mesteca prin banda adezivă. Dar spre ce anume urma să scap? Solitudine şi tăcere. În clipa când au ieşit, am dat drumul volumului de la televizor la maximum. Deşi mai făceam asta uneori cu Margaret, mi-am turnat o gură din tequila sofisticată a tatei. Am sorbit-o şi m-am cufundat în canapea.

În câteva secunde, mi-am dat seama că am luat o decizie proastă. M-am repezit spre geam, dar părinţii plecaseră deja. Telecomanda era un magnet diabolic, care mă trăgea spre canalul de filme vechi. M-am agăţat de sitcomurile inofensive. Am încercat unul şi apoi încă unul. Nu înţelegeam nimic din ce spuneau. Actorii stăteau şi tot aşteptau pe câte unul care să năvălească pe uşă şi să provoace explozii de râs. Am schimbat pe ştiri: o stradă din Bagdad, scheletele a două camioane arse, azvârlite brusc peste un cerc de focuri de tabără. Fulger după fulger, portretele unor băieţi de vârsta lui Aaron arborând uniforme şi zâmbete curajoase spre a ne convinge că nu-i deranja să moară. Chipurile lor m-au întristat dintotdeauna, dar acum îmi imaginam că sunt sora lor.

Am apăsat pe butonul care anulează sonorul şi m-am uitat la un senator cum dădea din gură ca un cicar, în timp ce faţa îi devenea din ce în ce mai roşie. Pe canalul Discovery, un cercetător vorbea despre construcţia unei umbrele în spaţiul cosmic care să ne apere planeta împotriva razelor ultraviolete. Altă dată m-ar fi interesat, dar acum am închis televizorul şi am luat o carte poliţistă broşată pe care mama se prefăcea că o citeşte. Cele câteva picături de tequila îmi înceţoşaseră mintea asemenea unor stropi într-o tigaie. Fiecare propoziţie aluneca pe măsură ce o citeam.

De cât timp plecaseră mama şi tata? De ce *nu putea* fulgerul să lovească de două ori?

Am închis ochii. M-a trezit sunetul maşinii părinţilor mei – *speram* că e maşina lor – care intra pe alee. Am sărit de pe canapea şi am spălat paharul de tequila, apoi mi-am clătit gura cu apă. Am găsit

canalul de desene animate şi am dat sonorul mai încet, încercând să adopt atitudinea convingătoare a celui care se relaxează acasă.

N-ar fi trebuit să-mi bat capul. Ai mei arătau ca nişte pacienţi care tocmai aflaseră că noul tratament a dat greş în testele clinice. Au purtat cu ei propria stare de spirit ca oamenii care intră într-o încăpere călduroasă odată cu frigul de afară. Mi-am dat seama că s-au certat tot drumul de la cinema.

– Cum a fost filmul? am întrebat eu.

Mama a spus:

– Dumnezeule, Henry, cum naiba era să ştiu că e un film de groază despre înec? Tatăl tău îşi închipuie că l-am dus intenţionat la un film despre fete care dispar sub ape...

– Se numeşte *Lacul,* zise tata. La ce te-ai fi aşteptat? Şi nu trebuie să o implici şi pe Nico în treaba asta.

– Îmi pare rău. Nu m-am gândit, rosti mama. Nu pot să gândesc mereu pentru amândoi.

– Poate că gândeşti prea mult, replică tata. Poate că asta e problema cu tine.

– Bine, am zis eu. Bine. Mi-o imaginam pe Margaret spunând: „Cel puţin a fost coreean".

Tata zise:

– Nico, tu eşti în regulă? Ţi-a fost bine aici, singurică?...

Am răspuns:

– A fost în regulă. M-am simţit bine.

Adevărul era că nu puteam să respir. Încercam să-i văd chipul lui Margaret, dar uitasem cum arată.

Ceea ce mi-a amintit de ultima regulă:

6. Fără fotografii. Cum de nu observasem că locuinţa noastră se transformase în Muzeul Margaret? Nu puteam păşi în interiorul vreunei camere fără să văd două fetiţe blonde păstrate sub sticlă, strălucind de pe pianul mamei sau de pe biroul tatei. Ori de câte ori deschideam vreun sertar din bucătărie, Margaret zâmbea în sus, spre mine dintr-un morman de reţete culinare şi elastice de borcan.

*

Alcătuisem regulile acestea pentru a mă proteja. Însă, din timp în timp, mai încălcam câte una doar ca să văd cum este.

Într-o după-amiază, la supermarket, m-am prefăcut că mi-e poftă de prăjituri. Tata era atât de fericit că arătam un interes faţă de mâncare, încât mi-a întins căruciorul de cumpărături şi a spus:

– Haide! Umple-l cu toate bunătăţile delicioase producătoare de carii pe care le au în magazin.

Biscuiţi rumeniţi, bezele aşezate în movilițe, discuri arămii glazurate în formă de hibiscus mă ispiteau de pe rafturi. Am deschis un pachet şi am inspirat, jucându-mă cu camerele de supraveghere. Să înregistreze chestia asta! Cutia mirosea a preparate chimice coapte, dar în nici un caz ca Margaret. Am crezut c-o să-i pot capta din nou aroma, dar i-am pierdut-o pentru totdeauna. Nu-mi puteam imagina cum să-i întreb pe părinţi dacă îşi aminteau cum mirosea. Mi-am întins mâinile ca şi cum m-aş fi aplecat peste undele păcătoase pe care prăjiturile le transmiteau către creierele inocente de copii.

În timp ce ieşeam din parcarea supermarketului, tata mă întrebă:

– Nico, s-a întâmplat ceva?

– Cred că glumeşti, i-am răspuns.

– Vreau să spun... s-a întâmplat ceva acolo în magazin? Pari cam...

– Nu s-a întâmplat nimic.

– N-ai găsit nici un fel de dulciuri care să-ţi placă?

– Erau greţoase, i-am replicat.

Tocmai treceam pe lângă Golden Oldies, unde Margaret obişnuia să-i facă pe mama şi pe tata să oprească şi cumpărau lucruri pentru casă. Masa noastră cea roşie de bucătărie, o lampă portocalie – chestii pe care părinţii nu le agreau în mod deosebit, pentru că le amintea de propria lor copilărie, dar pe care le-au cumpărat de dragul lui Margaret, ce-i convinsese că stilul modern de la jumătatea secolului era atractiv şi haios. Magazinul aparţinea unui tip pe nume Brad, fostul soţ al lui Sally, prietena mamei mele.

Mi-am ferit privirea în mod voit, până când am trecut de magazin. Totul era o bombă cu ceas fixată să explodeze la contactul vizual.

După un moment de tăcere, tata a spus:

– E o carte nouă care se vinde foarte bine. E despre vrăjitori şi magie. Un fel de Harry Potter pentru cei mari. N-am înţeles niciodată de ce o cumpără atâta lume până la... chestia asta... asta cu sora ta.

Tata nu reuşea să pronunţe numele lui *Margaret,* nu putea să rostească *moarte.*

– Dar acum totul a căpătat sens pentru mine... de ce ar vrea cineva să evadeze. Şi acum, când cineva îmi cere cartea, mereu mă întreb dacă persoana aceea suferă, ca mine, şi dacă nu cumva doar pretinde că totul e în regulă.

Am spus:

– Asta este ceea ce *noi* pretindem. Uneori, în timp ce merg pe stradă, văd un om şi mă gândesc că cineva pe care omul acela l-a iubit tocmai s-a stins.

– Te iubesc, Nico, a spus tata.

– Şi eu te iubesc, tată.

Tata a continuat:

– Întotdeauna am simţit că Goldengrove are un soi de, cum să spun, funcţie cvasisocială. O persoană intră cu o problemă, iar eu mă gândesc ce carte să găsesc pentru persoana aceea care chiar ar putea să o ajute.

– Pace şi iubire.

Mi-am depărtat degetele în V.

– Nu fi cinică, spuse tata. Nu e ceva frumos la vârsta ta. Un client ar intra şchiopătând în cârje, iar eu i-aş zice: „Ar trebui să citiţi *O voce printre nori*".

În gândul meu, *O voce printre nori: Povestea tatei.*

– Despre ce este? am întrebat eu doar fiindcă se aştepta s-o fac.

– Este o carte nemaipomenită despre un tip care se răneşte într-un accident de bicicletă. Nu ştiu de ce m-am gândit că l-ar ajuta. Sau de ce *orice* ar ajuta.

– Important este... tată, faptul că ai încercat, am spus eu. *Ai vrut* să ajuţi.

– Îţi mulţumesc, draga mea, rosti tata.

La întoarcerea acasă, am rămas la uşa lui Margaret. Am închis ochii şi m-am concentrat la fel de tare ca atunci când mă rugam. Cui mă rugam? Lui Margaret, cred. Mai făceam asta uneori, pe vremea aceea. „Dă-mi curajul să păşesc în camera ta şi să umblu prin lucrurile tale, ceea ce altădată te-ar fi enervat."

Odată, am intrat în camera lui Margaret şi am găsit-o complet dezbrăcată în faţa oglinzii. Nu părea jenată, poate de aceea nu părea că mă uitam la o persoană goală, ci mai degrabă la o fată dintr-un tablou. Priveam cum nudul fetei din tablou se răsucea în mici siluete, ca un pui la rotisor.

– Este o dimineaţă mizerabilă, spunea ea. M-am săturat atât de tare de chipul meu! Aş vrea să am chipul altcuiva. Dar presupun că fiecare primeşte chipul pe care îl merită.

– De unde-ai scos-o şi pe asta? am intervenit eu.

Încruntându-se la oglindă, Margaret spuse:

– Nico, ce-ar fi să baţi la uşă?

Mi-am învăţat lecţia atât de conştiincios că şi acum băteam în aer. Nu ştiu cât am stat pe holul întunecos cu pumnul ridicat până când am găsit curajul să împing uşa vreo doi centimetri.

Lui Margaret îi plăcea întotdeauna când observam ce se schimbase, ce imagine sau ce fleacuri noi îşi adăugase la colecţie. Învăţasem s-o fac atât de bine, încât şi acum căutam să văd ce era altfel, apoi îmi aminteam de ce nimic nu putea fi altfel.

M-am ridicat drept. Am spus cu voce tare: „Nu există viaţă după moarte". Unde era raiul? În cer? Cum erau morţii transportaţi după evadarea a la Houdini din coşciuge? Cunoşteam copii care mergeau la biserică şi credeau că, după ce mori, ţie şi familiei tale

vă cresc aripi şi cântaţi la nişte instrumente ca într-o orchestră eternă în aer liber. Îi invidiam. Aş fi vrut să cred că, într-o zi, o să-i pot spune lui Margaret tot ce se întâmplase din ultima după-amiază la lac.

O repetam ca pe o vrajă: „Nu există viaţă după moarte". Atunci, de ce încercam să iau legătura cu ea, să percep vreun soi de semnal? Îmi plăcea când mă durea genunchiul drept, căci ăsta era punctul ei slab. M-aş fi mulţumit cu orice indiciu că e liniştită sau, şi mai bine, că i-a fost dor de mine sau că voia să-i fac o favoare. Doream să-mi apară în vis şi să-mi spună: „Nico, du-te şi aprinde o lumânare la altarul meu Billie Holiday". Raţiunea îmi fusese invadată şi stăpânită de spiritul unui nebun superstiţios. Mă gândeam ca Margaret să mă ajute, să tragă sforile de dincolo. Dar ce altceva mi-aş fi dorit să facă pentru mine decât să nu fie moartă, un miracol care, chiar şi eu ştiam, era peste puterile surorii mele?

Am rămas nemişcată în cadrul uşii. Apoi, m-am târât spre patul ei. Perna purta mirosul lui Margaret. Nu chiar al prăjiturilor, dar asemănător acestora. Mirosul ei pur. Am inspirat şi mă simţeam de parcă aş fi tras din acele inhalatoare care îi ajută pe copiii astmatici să respire. Nodul din gât s-a risipit destul cât să pot trage puţin aer, dar numai pentru o secundă, căci mă sufocam din nou. Poate că aveam, într-adevăr, o problemă cu inima. M-am rostogolit la loc şi m-am ghemuit ca o minge.

Când am deschis ochii, priveam ţintă la un glob cu zăpadă de pe noptiera lui Margaret. Întotdeauna mi-a plăcut şi mi-aş fi dorit să fie al meu. Obişnuiam să-mi închipui că, dacă mă uitam fix la el destul de mult, m-aş fi putut descompune în atomi şi aş fi putut să trec prin globul de plastic zgâriat, iar o versiune miniaturală a mea s-ar fi recompus în interiorul lui, răsucindu-se în vârtej lângă micuţa balerină despre care mi-am dat seama abia acum că era silueta unei patinatoare.

Într-o vară, pe vremea când mergeam de-a buşilea, am închiriat o căsuţă de vară. În bucătărie se afla un fototapet din anii '70 pe un

perete întreg, înfăţişând o pajişte din munţii Stâncoşi. Părinţii mi-au spus că aveam obiceiul s-o zbughesc cu premergătorul prin încăpere, să-mi iau avânt şi să mă izbesc în perete, încercând să trec în câmpul înflorit. La fel era şi cu globul cu zăpadă. Îl scuturam tânjind să intru în altă dimensiune, fixându-l la nesfârşit până când Margaret îmi spunea să încetez.

Acum, scuturam globul privind la patinatoarea în miniatură împietrită într-o jumătate de piruetă din cauza furtunii de fulgi de bumbac mai mari decât căpşorul ei galben. Ce glacială era camera lui Margaret! Buricele degetelor îmi îngheţaseră. Mi-am tras plapuma uzată până la gât. Pesemne că am adormit, pentru că m-am trezit cu greaţa aceea intensă care însoţeşte un somn neodihnitor. M-am târât din pat şi m-am îndreptat spre debara. Am atins un boa din pene, o vestă cu paiete, o fustă din organdi pe care nu-mi amintesc ca Margret s-o fi purtat până când m-am oprit la vederea tricoului retro preferat de ea, de culoare bleumarin cu o stea căzătoare argintie trasă de o cometă sclipitoare.

În timp ce împingeam tricoul în fundul debaralei, cămaşa hawaiană a lui Margaret a ţâşnit drept spre mine. Ananaşi, grămezi de nuci de cocos, orhidee de un roşu izbitor creşteau din palmierii cu frunze ca braţele fetelor hula legănându-se sub ele. Margaret era darnică în privinţa hainelor ei, dar pe asta nu mi-ar fi împrumutat-o niciodată. Zicea că ar fi fost dintr-o ţesătură foarte veche care se dezintegrează precum Dracula în contact cu soarele. Nu-mi dădeam seama cum ar fi putut fi adevărat, căci Margaret o purta zi şi noapte, mai ales când ieşea cu Aaron.

Am probat cămaşa hawaiană. Vâscoza era răcoroasă, aproape alunecoasă. Mă gândeam la ce nu ar trebuit să mă gândesc: aş fi putut avea tot ce deţinuse Margaret. Părinţii m-ar fi lăsat, ba chiar ar fi *vrut* să iau tot ce îmi doream. Ce tare s-ar fi supărat Margaret dacă s-ar fi întors şi ar fi descoperit ce am făcut! Dar ea nu avea să se mai întoarcă. Mă simţeam ameţită, aproape plutind.

Nu-mi trebuiau globul de zăpadă al lui Margaret şi *nici* hainele ei. Voiam s-o văd, măcar o dată.

M-am privit în oglindă. Şi am văzut-o pe ea. Cu fiecare pas, stafia lui Margaret se mărea. Cu precauţie, am atins sticla. M-am gândit la acele oglinzi din basme care îţi arată ce doreşti cel mai tare, în schimbul unui preţ îngrozitor. Oglindă, oglinjoară. Primul născut în schimbul unei ţesături în aur, să-mi văd o clipă sora înecată în schimbul a ceva mult mai scump. Margaret umplea oglinda, revărsându-se peste margini, dar, până când m-am retras suficient ca oglinda s-o poată cuprinde, Margaret dispăruse, iar eu am rămas acolo purtând cămaşa ei hula.

Fata din oglindă tot nu eram eu, ci o creatură produsă prin schimbarea a jumătate din celulele mele cu jumătate din cele ale lui Margaret. Poate că a fost din cauza slăbitului sau a faptului că am crescut în înălţime, însă, pentru prima dată, am înţeles de ce Margaret spunea că într-o zi o să arăt ca ea. Nimeni, nici chiar Margaret n-ar fi putut şti că se va întâmpla atât de curând.

Mă bucuram s-o recunosc pe Margaret în mine. Era o dovadă că încă exista, chiar dacă o parte din mine trebuie să se fi mutat ca să-i facă loc.

M-am dus alături, mi-am scos cămaşa hawaiană şi am atârnat-o în debaraua mea. Aş fi păstrat-o, ca s-o port ca pe o pelerină magică în acele momente cu adevărat periculoase, când aş fi avut cel mai mult nevoie de ajutorul ei.

Capitolul 4

Duminicile erau insuportabile, mai singuratice decât înainte. Două, trei duminici după ce a murit Margaret, le-am ştiut numărul chiar din clipa în care m-am trezit. Săptămânile aveau să se transforme în luni şi ani, dar contorul va merge tot înainte.

Moartea lui Margaret ne zguduise ca pe trei zaruri într-un pahar, aruncându-ne apoi afară, cu chipuri noi şi în combinaţii de nerecunoscut. Am uitat cum trăiam în propria casă, cum petreceam timpul când locuiam acolo. Puteam la fel de bine să fim nişte creaturi ale mării eşuate pe plajă, care se frământă într-o scoică goală ce ne aminteşte de ocean.

Uneori, îmi găseam părinţii în locuri neaşteptate: tata la mijlocul scărilor, mama în garaj, de parcă ar fi ieşit cu un scop care s-a risipit din cauza vaporilor de vopsea. Se apuca de proiecte măreţe de curăţenie pe care le lăsa doar pe jumătate terminate. A comandat un tocător de hârtie, iar duminica, în loc de muzică, o auzeam cum fredona în timp ce făcea confetti din declaraţii de impozit mai vechi găsite prin pod.

Nu a mai cântat niciodată valsul lui Chopin din după-amiaza aceea. A întrerupt activitatea de inscripţionare a CD-urilor. Abia mai interpreta câte ceva.

Continua totuşi să meargă la orele de yoga. De la fereastra mea, o spionam cum se sprijinea pe un picior, cu mâinile împreunate ca

şi cum s-ar fi rugat lacului. Sau o vedeam cum se arcuia peste iarbă ca un şezlong cu fundul în sus. Când se ridica, se împleticea. Artrita i se înrăutăţea.

M-a întrebat dacă vreau să particip şi eu. Încă mai credea că-i foloseşte. Dar nu-mi dădeam seama cum statul în cap m-ar putea ajuta să schimb ce se afla înăuntrul lui sau cum putea să-mi fie de folos faptul că o auzeam pe Sally cum îi amintea mamei să-şi relaxeze umerii şi să-şi tragă fundul înapoi.

Câteodată, după orele de yoga, Sally o urma pe mama acasă cu maşina şi rămâneau împreună în birou, unde mama obişnuia să scrie. Simţeam fumul de la ţigara lui Sally unduindu-se pe scări în jos, deşi, până atunci, mama nu lăsase pe nimeni să fumeze în casă.

Margaret nu a plăcut-o niciodată pe Sally. Spunea că Sally exemplifica felul în care, cu destui bani şi vanitate, puteai să-ţi faci o faţă care să semene cu o lucrare de la orele de cusut. Margaret era rareori atât de răutăcioasă, încât trebuie să fi fost altceva. Sally părea mereu grijulie faţă de Margaret. Dar pe mine mă trata într-un fel straniu, uşuratic şi viclean, ca şi când am fi fost nişte complotişti care aveau secrete faţă de adulţi. Mă întreba ce mai fac, apoi râdea şi spunea: „Nu trebuie să răspunzi". Pe urmă, râdeam amândouă jenate; ea îşi imagina că mă salva de chinul conversaţiei adolescentine când, de fapt, eu nu voiam să spun decât: „Bine".

Cât despre mama, yoga devenise asemenea pianului. Încerca şi eşua, apoi se întindea pe pământ, se ridica iar şi încerca din nou, aşa încât devenea tot mai agitată, în loc să se relaxeze.

Odată, priveam de la fereastra din capătul scărilor cum mama se mototolea prin iarbă, iar Sally se tot plimba prin spatele casei, unde tata plivea un strat de monarde[1]. Soarele de după-amiază scotea în evidenţă nuanţele aurii din părul lui Sally. Mă întrebam cât timp şi câţi bani risipise ca să poată determina soarele să facă asta. S-a uitat în sus. M-am dat înapoi de la geam. M-am apropiat din nou, în

[1] Plante erbacee perene cu frunze zimţate pe margine, flori albe, roşii, lila sau roz şi petale zburlite, de un efect deosebit (n.tr.)

vreme ce ea se apleca spre tata, iar tata se retrăgea. Cred că-i spunea că e îngrijorată din pricina mamei.

În seara aceea, la cină, tata a zis:

– Nu ştiu ce se întâmplă, Daisy. Poate din instinct. Dar e ceva de vampir în felul cum Sally se hrăneşte de pe urma... situaţiei noastre. Îţi aminteşti de prietenul acela al mamei tale? Cel care a apărut la urmă şi nu mai pleca de lângă patul ei? Spuneai că sunt oameni de felul ăsta. Şopârlari umani, cum îi numeai tu.

Tata trebuie să fi fost foarte serios. Căci, în perioada aceea, nu criticam pe nimeni, nu ne plângeam niciodată, nu aduceam vorba despre alţi morţi şi, în nici un caz, despre cea a mamei mamei mele, care murise chiar înainte ca eu să mă nasc. Ca tata s-o numească pe Sally vampir însemna să se abată primejdios de mult de la calea îngustă pe care mergeam clipă de clipă.

– Dar atunci în cine *ai* încredere, dragă? întrebă mama. N-ai avut în bietul Aaron. Cine ştie cum s-ar fi sfârşit lucrurile dacă nu am fi ascultat de aşa-zisele tale instincte.

– Ce vrei să spui? rosti tata.

– Aaron este un înotător fantastic, spuse ea. Puştiul cu o doagă lipsă, îţi aminteşti?

Nu voia să spună ce credeam eu că spune. Oare mama sugera că, dacă ar fi lăsat-o pe Margaret să plece în ziua aceea cu barca împreună cu Aaron, ar fi putut s-o salveze? Spre deosebire de mine, care am aţipit şi mi-am lăsat sora să se înece. Oare Sally îi spusese mamei că Aaron era înotător? Era măcar adevărat? Nici el şi nici Margaret nu pomeniseră vreodată de asta. Le-aş fi spus eu asta, dacă nu m-aş fi temut că mă întreabă cum de sunt eu aşa pricepută în subiectul Aaron. Dar nu mai avea importanţă, prin comparaţie cu ce spusese mama. Pe undeva înlăuntrul iubitoarei şi înţeleptei mele mame se zbătea un copil furios care ne învinuia pe tata şi pe mine pentru moartea lui Margaret.

Toţi trei am mimat că mâncăm, până când, într-un final, mama a zis:

– Sally are o sugestie.

– Iată patru cuvinte înfricoşătoare, spuse tata.

– Foarte amuzant, răspunse mama. A sugerat să mergem la doctorul Viscott şi să-l întrebăm cum de i-a scăpat problema lui Margaret.

Pediatrul nostru fusese la înmormântare, apoi a sunat în câteva rânduri, ca să întrebe cum o mai ducem. Până într-o noapte când mama a pus mâna pe telefon şi i-a cerut să nu ne mai sune. A fost medicul meu de când m-am născut. Întotdeauna mi-a plăcut de el. Avea jocuri video în sala de aşteptare şi un trenuleţ care mergea pe şine. Ne obişnuiserăm să-l credem când spunea că un lucru avea să ne doară numai pentru o clipă. Se pare însă că în suferinţe care durează o viaţă nu era specialist.

– Nu ştie el, spuse tata. Niciodată n-a ştiut. Cum ar putea asta să te *vindece?* Cum ar putea asta să te facă să te simţi mai bine?

– Păi, Sally n-a vrut să spună *mai bine.*

O bucăţică din salata de varză i se lipise mamei de buza inferioară.

– Sfaturi de-ale lui Sally... spuse tata. Fiţi atenţi, oameni buni!

– Voia să spună că pot face ceva...

Tata zise:

– Tipul mai are un an până la pensie. Este o epavă. Este vina *noastră* că ne-am luat după un doctor de la ţară. Ce-ţi pasă dacă recunoaşte ceva? Cum o să schimbe asta lucrurile?

Se uita de la mama la mine şi invers. Asta era. *Vina noastră.* Am început să disecăm somnul pané şi mămăliga.

– Cred că Viscott trebuie să plătească. Nu o avere. Dar ceva. Ceva pentru ce-a făcut. Pentru ce *n-a făcut.*

Tata spuse:

– Chiar ne dorim să pierdem o grămadă de timp cu avocaţi, să dăm afară tot veninul? Ştiu că e un clişeu, dar n-o s-o aducă pe Margaret înapoi.

– *Ştiu că e un clişeu.*

Modul sclipitor în care mama îl imita pe tata era precis şi diabolic, iar vocea ei avea un îndrăzneţ ton tăios. După ce s-a stins ecoul, tata spuse:

– Ar trebui să încerci să mai cânţi la pian, Daisy! Încearcă măcar!

Mama zise:

– Ţi-am povestit vreodată despre mătuşa mea de-a doua, Maeve? După ce i-a murit fiica, a dezvoltat o alergie la muzică. Plângea necontenit prin lifturi, iar când mergeai cu ea la restaurant, trebuia să suni dinainte, ca să le ceri să oprească muzica de fundal.

Tata zise:

– Daisy, *am cunoscut-o* pe mătuşa Maeve. Nu semăna deloc cu tine. Încearcă, măcar o dată. Poate că, dacă ai zdrăngăni vreo jumătate de oră pe zi...

– Să zdrăngăn? îi întoarse mama dispreţuitor cuvintele. Am înţeles, să trăiţi! Să zdrăngăn. Aşa, uşurel. Alte instrucţiuni?

Tata spuse:

– Nu-ţi impun ce să faci. Pur şi simplu îţi dădeam o idee. Munca este singura care ajută.

– Nimic nu ajută, răspunse mama.

Tata insistă:

– Ştiu asta. Dar avem nevoie de timp şi de ceva care să ne distragă atenţia. Să ne distragă, ca să putem trece peste distanţa dintre acum şi atunci.

– Dintre acum şi atunci?

– Viitorul, îi spuse tata.

– A... viitorul, repetă mama. Cugetă la asta câteva clipe. Apoi zise: De fapt, dacă stau şi mă gândesc bine... am fost deja la doctorul Viscott.

– Înţeleg, spuse tata.

Eu nu am înţeles. De ce adusese mama vorba, chipurile întâmplător, despre ceva pe care ea probabil îl înfăptuise deja?

– Şi cum a fost? întrebă tata.

– Foarte drăguţ, în realitate. A fost chiar servil. Foarte dornic să ajute. Mi-a dat un medicament nou pentru mâini.

– Ce medicament nou? vru tata să ştie.

– Am spus *nou?* Am vrut să spun vechi. Ceva mai vechi. Testat în decursul timpului. Şi ştii ceva? Pare să funcţioneze.

Nici unul n-a mai zis nimic o vreme, în timp ce o priveam pe mama cum pigulea mâncarea.

– Cum merge cartea, tată? am întrebat eu, ca să sparg tăcerea.

– Bine... cred, spuse el. Ieri, am citit un articol care zicea că oamenii de ştiinţă sunt destul de convinşi că planeta va mai supravieţui vreo cinci miliarde de ani.

– Asta e încurajator, comentă mama.

– Este, într-un fel, rosti tata.

Cred că i se părea o consolare gândul că ar avea atâta tovărăşie când s-ar sfârşi lumea. Altfel, totul ar fi atât de izolat şi de jalnic! Câte o moarte, câte o familie, câte o durere pe rând.

Tata credea probabil că munca ar putea fi o punte între prezentul întunecat şi viitorul ceva mai luminos. Petrecea fiecare moment liber lucrând la carte. Sau poate că scria mai mult pentru că trebuia să facă *ceva* şi a se duce la librărie reprezenta pentru el o corvoadă teribilă.

Într-una dintre zile, m-am dus împreună cu el la Goldengrove ca să caut ceva de citit. Dar uitasem logica cu care se succedau cuvintele. Tipurile de cărţi care îmi plăceau – genurile fantasy, SF, civilizaţiile lumii se îngrămădeau între istoria sării sau bumbacului, sau tonului – părea fără noimă, de neînţeles. De ce i-ar fi păsat cuiva?

În timp ce eu respingeam carte după carte, începeam să observ ce trebuia să îndure bietul tata. Clientele lui aproape că mergeau în vârful picioarelor, pe măsură ce se apropiau să plătească. Îl întrebau cum o mai duce şi începeau să fonfăie, înainte ca el să poată răspunde. Sau îi spuneau cât de rău le pare şi îl fixau cu privirea, propria lor privire revărsând o adoraţie de căţeluş. Un Romeo al

literelor, tot ce soţii lor nu erau – un cititor, un ascultător, sensibil şi frumos. Acum că era rănit, îi vedeau durerea ca pe a lor. Fiecare dintre ele ar fi putut să-l vindece, căci fiecare ştia şi cum s-o facă.

Eu şi tata învăţaserăm să ne adunăm toate puterile ori de câte ori suna clopoţelul de la intrare. După o oră, a zbughit-o în biroul său din spatele prăvăliei.

Tata odată plecat, nu mai trebuia să mă prefac că aş fi căutat o carte, ci puteam pur şi simplu să stau cu Elaine. Elaine lucra la Goldengrove cam de pe când s-a deschis. Ştia să utilizeze calculatorul, să trimită comenzile la distribuitori, să ţină contabilitatea şi să plătească impozitele. De-a lungul timpului, reuşise să citească aproape toate cărţile care meritau citite.

Când ajungeai să citeşti o sută de cărţi, te puteai înscrie în Clubul Groucho al lui Elaine şi te pozai cu o mască Groucho, pe care o păstrai. Un perete era acoperit cu fotografii Polaroid ale fiecărui copil din oraş cu o mustaţă, o pereche de ochelari şi un enorm nas din plastic – fiecare, mai puţin eu şi Margaret. Margaret a citit cele o sută de cărţi, dar refuza să se lase fotografiată purtând masca Groucho, ceea ce şi eu am făcut mai târziu, fiindcă asta făcuse sora mea. S-a dovedit a fi spre norocul meu, căci acum puteam merge la librărie fără să trebuiască să-i văd poza. Chiar şi aşa, o căutam, de parcă aş mai fi putut fi surprinsă.

Elaine m-a îmbrăţişat, apăsându-mi faţa peste părul ei zburlit şi decolorat strâns în coadă. Apoi, m-a ţinut la o lungime de braţ. Speram că n-o să mă întrebe cum mă simt.

– Scumpo, spuse ea. Nu vreau să te supăr, dar începi să semeni din ce în ce mai mult cu sora ta.

I-am zis:

– Nu mă poţi supăra mai tare decât sunt deja. Oricum, ştiam. Ieri, mi s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. M-am uitat în oglindă şi am văzut-o pe Margaret.

---

[1] Regizor suedez de teatru şi unul dintre cei mai influenţi regizori de film ai celei de-a doua jumătăţi a secolului XX, a cărui producţie *Persona* (1966) este tipică pentru categoria de pelicule axate pe psihicul personajelor feminine. (n.tr.)

– Au... făcu Elaine. *Persona.*

– Poftim? am întrebat eu.

– Ingmar Bergman[1], răspunse ea. Suedez. Alb-negru. Subtitrat. Plicticos. Nu ţi-ar plăcea.

Filmele vechi erau o pasiune pe care o împărtăşeau Elaine şi Margaret. Nu puteai găsi o peliculă veche pe care Elaine să n-o fi văzut. Nu numai că-i ştia pe toţi actorii şi regizorii, dar avea şi un sistem de arhivare mintală, aşa încât dacă îi spuneai despre o conversaţie pe care ai auzit-o din întâmplare în supermarket sau de vreun incident la şcoală, îţi putea da numele unui film în care se întâmpla ceva asemănător.

– Despre ce e vorba în *Persona?* am întrebat eu.

– Lasă, spuse Elaine. Promite-mi numai că nu te vei uita la el încă vreo zece ani.

Lui Elaine îi plăcea să îi promitem diverse lucruri: Promite-mi că n-o să fumezi marijuana sau n-o să faci sex până la douăzeci şi unu de ani. Jură că n-o să fumezi ţigări niciodată. Lui Margaret i se părea uşor, pentru că ea deja făcuse toate lucrurile acelea, la fel cum mie mi se părea uşor pentru că nu credeam să le fac vreodată.

Drogurile şi sexul păreau nişte invitaţii deschise la confuzie şi ruşine, două emoţii de care mi-a fost groază cu mult înainte să urmez obligatoriu programul şcolar antidrog. Instructorul nostru DARE[1] era o poliţistă în uniformă, ofiţerul Prozak, pe care părinţii o găseau absolut hilară. O dată pe săptămână, o ascultam cum bătea câmpii despre felul în care diverse substanţe pot să ne distrugă. Poate din pricina numelui ei, părea că se aşteaptă să fie luată în râs sau să nu fie crezută pe cuvânt şi, poate tot de aceea, atitudinea ei se schimba după cum bătea vântul, de la temătoare la ostilă. Toţi spuneau că *ea* se droga şi, când stătea în faţa noastră, murdărindu-şi spatele uniformei de creta de pe tablă, frica ei de noi – de toate – se transfera asupra temei, aşa încât chiar şi puştii care fumau zilnic iarbă erau

[1] În engl. în orig. *DARE – Drug Abuse Resistance Education* însemnând *Educare pentru Rezistenţa la Abuzul de Droguri.* (n.tr.)

speriaţi pentru moment. „Spune nu, intonam noi odată cu ea. Spune nu halucinaţiilor repetate, maşinilor distruse, crimelor comise în confuzia cauzată de cocaină, creierului făcut zob."

Sexul era şi mai înspăimântător decât drogurile. Drogurile nu puteau decât să te înnebunească. Dar sexul însemna să te dezbraci în faţa altei persoane. Am văzut destule scene de sex hollywoodian, persoane care arătau desăvârşit, cu pielea de culoarea piersicii, rostogolindu-se cu graţia unor balerini în lumina măgulitoare. Dar cărţile nu-ţi explicau de ce *ai fi vrut* să-ţi dai hainele jos în faţa cuiva pe care nu l-ai văzut niciodată.

Mă gândeam la sărut sau, mai precis, la un băiat care spunea că vrea să mă sărute. În clasa a şasea, a fost o petrecere la care fetele şi băieţii se grupau în perechi şi se băgau într-o debara. De două ori a fost rândul meu şi de ambele dăţi, băieţii m-au întrebat dacă putem să ne prefacem că ne-am sărutat. O dată... ar fi fost din cauza băiatului, dar de două ori... trebuie să fi fost din pricina mea. O mulţime de puşti mă chemaseră la o marijuana, dar nici unul nu făcuse măcar aluzie că ar vrea să mă ţină de mână. Cum să ştii ce vor băieţii? N-o să aflu niciodată, doar dacă nu cumva imposibilul se va produce şi voi ajunge Valentina nostimă a cuiva.

După ce îi promiteam lui Elaine că n-o să fumăm şi n-o să facem sex, avea să spună:

– Şi, dacă o *faceţi,* promiteţi-mi că o să-i cereţi tipului să folosească prezervativ.

Odată, Margaret a întrebat-o pe Elaine dacă aşa s-a pomenit ea cu Tycho, dar Elaine a devenit visătoare şi a spus:

– Asta e altă poveste.

Am prins curaj să aflu că un tip îşi dorise să facă sex cu Elaine cea neatrăgătoare. Poate că o şi iubise pentru calităţile ei multe şi minunate. Elaine ştia o mulţime de trucuri care implicau monede, chibrituri, şerveţele pe care le ardeai cu ţigara până când o monedă cădea într-un pahar. Le numea jocuri de bar, care sugerau un mod

tineresc, superficial de a-i prosti pe străini pentru o băutură prin taverne sordide.

Uneori, eu şi Margaret o vizitam pe Elaine în apartamentul ei pe care şi-l decorase cu carpete din păr aspru, scaune din plastic, radiouri în formă de satelit şi ceasuri în formă de navete spaţiale. Margaret râdea de stilul său excesiv de organic, îmbrăţişând natura; cu toate acestea, vedea în Elaine un adult grozav, dovadă că puteai să creşti, chiar să ai un copil şi fără să te transformi în părinţi ca ai noştri. O surprindeam pe Margaret cum se uita la Elaine ca la un film din care urma să copieze vreun gest sau vreo replică mai îndrăzneaţă.

Elaine mă întrebase ceva. Despre ce vorbeam? Îmi aminteam vag cum îi promiteam că nu mă duc să văd o peliculă suedeză.

– Ce mai face Tycho? am întrebat-o.

– Bine... cred, spuse Elaine. Orice zi în care nu mănâncă printr-un fir electric este o zi bună.

Tycho a fost întotdeauna un puşti haios. Încă îl mai vedeam cu ochii minţii ca pe un bebeluş hiperactiv şi încruntat, cu un dezinteres total faţă de prostelile adulţilor în faţa bebeluşilor. Când în sfârşit a învăţat să vorbească, vocea lui scârţâia ca un *kazoo*[1]. A început să devină şi mai diferit de când i s-a pus diagnosticul. Din timp în timp se izbea cu capul de perete, iar în momentele de încordare îşi muşca mâinile până sângerau.

Îl cunoşteam de atâta vreme, încât nu prea mă mai lua prin surprindere când ţipa fără vreun motiv anume sau când, pe un ton strident, punea întrebări nepotrivite, cum ar fi dacă am păr la subraţ. Câteodată, simţeai tensiunea crescând şi te întreba dacă poate să se legene, apoi cădea în transă chiar pe mingea imensă din cauciuc, o încrucişare între o jucărie de plajă şi un echipament pentru Pilates.

Elaine avea modalităţile ei de a-l distrage şi de a-l convinge să renunţe la obsesiile lui. *Perseveraţii,* le numea ea, un cuvânt pe care am ajuns să-l iubesc. Reacţia mea la moartea lui Margaret ajunsese

[1] Instrument muzical rudimentar la populaţia de culoare din America de Nord, format dintr-un tub închis la capăt de o membrană care vibrează odată cu emisia vocală. (n.tr.)

o îndelungă perseverație, așa că mă simțeam chiar mai apropiată de Tycho decât înainte.

Elaine spuse:

– Când crezi că e cel mai bun moment să-i dai tatălui tău niște vești proaste?

– Vești proaste? am întrebat eu. Ce ar putea *fi* rău în acest moment?

– Nu chiar *atât* de proaste, răspunse Elaine. Of, scumpo, îmi tot zic cât de important este să cunoști diferența dintre o tragedie și o neplăcere. Măcar de-am putea să ne amintim asta în fiecare minut din zi...

– Eu îmi amintesc, am spus. În fiece minut din fiece zi.

– Știu, rosti Elaine. Știu că-ți amintești. Dar n-o vei face mereu. Nimeni nu poate s-o facă. Nimeni n-ar putea să trăiască în felul ăsta. Nimeni n-ar vrea.

– Dar tocmai ai spus că ai vrea să poți.

Elaine zise:

– Hai s-o luăm cu începutul. Bona m-a lăsat baltă, așa că nu e nimeni acasă după ora unu, când Tycho se întoarce din tabăra pentru copii cu nevoi speciale și scumpă de-ți crapă capul. Iar acel cineva va trebui să fiu eu. Va trebui s-o șterg până când găsesc o persoană în locul *meu* să stea cu el. Ceea ce nu e ușor.

– Adu-l pe Tycho la librărie, am spus. Poate să joace Jocul Băieților.

– Nu se poate, rosti Elaine. Ar putea să sfâșie toate copertele din sectorul Manga cât mergem până la baie.

Am spus:

– Tata se poate descurca singur cu librăria pentru o vreme.

Apoi, ca o dovadă că nu aveam dreptate, doamna McPhail de la oficiul poștal a intrat, dorind să știe dacă aveam noul roman semnat P.D. James. A întrebat de Henry, iar când Elaine a răspuns că era într-o pauză în spatele prăvăliei, doamna McPhail zise:

– Ce mai face?

Tuși și un suspin ușor i se rostogoli la vale pe gât.

– Vezi? spuse Elaine, după plecarea doamnei McPhail. Cu cele mai bune intenții din lume, o să-l toace pe tatăl tău și-o să-l facă fărâme. Trebuie să angajeze un puști să se ocupe în locul lui până când...

– Până când?... am întrebat eu.

– Până când găsesc eu pe cineva să stea cu Tycho.

– Aș putea să stau *eu* cu Tycho, am propus. Ne înțelegem minunat. Am putea să ne distrăm cu jocuri video toată ziua.

De fapt, părea chiar cel mai bun mod de a trece peste ce mai rămăsese din vara asta.

– Nu e vorba că n-aș avea încredere în tine, spuse Elaine. Dar cu Tycho e mereu ca la jocurile de noroc.

Elaine era drăguță, ca de obicei. Nu a pomenit despre cât de mult efort făceam pentru a avea grijă de mine însămi.

În teorie, ar fi trebuit să se găsească ușor un înlocuitor pentru Elaine. Școala se terminase și a lucra la Goldengrove era visul oricărui licean înnebunit după cărți. Dar, când tata a pus anunțul pe geam, nici o persoană nu a răspuns. Un nor plutea pe deasupra prăvăliei. Să treci pe acolo, să flirtezi cu tata, să verși niște lacrimi și să pleci acasă cu o carte nouă era un lucru. Dar să stai acolo toată după-amiaza era ca și când ți-ai fi cumpărat o casă pe o falie șubredă a pământului sau pe o câmpie inundată. Nenorocirea s-ar fi putut lipi de tine. Șansele îți creșteau dacă te aflai în preajma noastră.

După aceea, tata se ducea în fiecare zi și se întorcea acasă la șase. Detestam să mi-l imaginez pe tata acolo, singur cu clientele, fiecare dintre ele închipuindu-și că, dacă el s-ar fi descotorosit de mama și de mine și s-ar fi mutat împreună, lacrimile ei i-ar fi șters toată durerea, iar pe urmă și-ar fi deschis propriul lor club de carte.

Într-o dimineață, mama și tata au venit în camera mea.

– Mamei tale i-a venit o idee genială, spuse tata.

Mi-am rotit ochii, privind spre perete.

Mama zise:

– Ce-ar fi să lucrezi după-amiază la librărie cu tata? Să-i ţii de urât. Tu poţi să stai la casă, în timp ce el scrie în biroul lui. O să ai salariul tău.

– Nu, am spus eu.

Ştiam că erau îngrijoraţi în legătură cu mine. În ultima vreme, aproape tot ce-am făcut a fost să zac pe canapea şi să oftez.

– De ce nu? întrebă mama.

– Fiindcă nu vreau să merg nicăieri şi nici să fac ceva. Oricum, nu vă e teamă că cineva ar putea intra şi jefui casa cât timp eu sunt acolo?

– În Emersonville?! se miră tata.

– Pe strada Main, am spus eu. Criminalii în serie trec pe aici.

Mama insistă:

– Ai de ales: librăria sau te trecem pe medicamente.

Eu şi tata i-am aruncat priviri tăioase. A râs ca să ne dea de înţeles că glumea, apoi am râs şi eu, nu pentru că era amuzant, ci pentru că, preţ de o clipă, a părut ea însăşi.

– Daţi-mi medicamente, *vă rog!* M-am ridicat şi am întins mâinile înainte. Transformaţi-mă într-un zombie.

– Gata, până aici, spuse mama. Noua alegere este asta: librăria sau librăria.

– Librăria, am răspuns eu. Pentru cât?

Ar fi putut să spună nimic sau un milion de dolari. Banii erau unul dintre acele lucruri a căror utilitate îmi pierise din memorie.

– Cinci dolari pe oră, zise mama.

– Hai să fie zece, propuse tata.

– Bine, am fost eu de acord. Când încep?

Adevărul era că mă bucuram să am un motiv ca să ies din casă. Mama începuse să mă înspăimânte. Sally petrecea mai mult timp în biroul mamei. Puteam auzi noul râs, cel hârşâit, al mamei alături de lătratul lui Sally. Nici unul dintre noi nu râdea pe atunci şi, pentru o vreme, am crezut că orice fel de râsete însemna o îmbunătăţire.

Mama părea a se simți bine dimineață. Dar, până la prânz, începea să devină mai confuză. Alterna tăcerea iritată cu monologurile libere pe care le mai auzisem înainte și anecdotele despre toți smintiții pe care îi cunoscuse prin anii '20: nudiști, drogați, travestiți, fani de-ai lui Charlie Manson. Odată începută o poveste, avea să uite despre ce vorbea.

Într-o seară, eu și tata o priveam pe mama cum modela grătarul de creveți cu piure de cartofi într-o piramidă. S-a dat înapoi, a privit-o, apoi a spus:

– Nu credeți că felul ăsta de mâncare este subapreciat ca mod de artă? Henry, îți amintești de *Întâlnire de gradul trei?*

– Din păcate... replică tata.

– Îți amintești de pictorul acela abstract care mânca prăjituri și apoi voma? Nu era el pictorul de animăluțe al șahului Iranului?

– Habar n-am, spuse tata. Cred că era sora șahului.

– În fine...

Mama întinse ce mai rămăsese din mâncare, creând un soi de *Turnul din Pisa al creveților.*

– Nu e artă, e cina, spuse tata. Poate că ar trebui *să guști* o bucățică, în loc să te joci cu ea.

Mama s-a ridicat de pe scaun. Gura i se deschidea și închidea la loc ca a unei marionete. A plecat de la masă, apoi de acasă. Am auzit mașina demarând pe alee. Dacă nu am mai vedea-o niciodată? Tata se străduia să nu pară prea îngrijorat.

– Poate că ar fi mai bine să mă duc după ea, spuse. N-ar trebui să conducă.

Dar înainte să-și poată găsi cheile de la mașină, mama apăru din nou.

Zise:

– Nu-mi aduc aminte... am ieșit fiindcă... Sau m-am dus după...

– Moarte, mormăi tata.

– Poftim? întrebă mama.

– Nimic, spuse el.

Mama bătu în lemn.

În trecut, se mândrea, chiar se lăuda cu memoria ei. Obişnuia să spună că muzica era ca un fel de yoga pentru celulele creierului. Voia să o apreciem pentru lista lungă de treburi pe care le avea de făcut în oraş, pentru fiecare detaliu care nu-i scăpa şi pentru că se întorcea acasă cu toate lucrurile pe care le cerusem.

Acum însă, deseori se întâmpla să pornească maşina şi să se întoarcă, uneori chiar de două ori, după portofel sau ochelari. Felul în care şofa devenise ieşit din comun: foarte încet, foarte rapid, foarte încet. Semaforul se schimba din roşu în verde, iar ea rămâne neclintită până când claxona cineva, un lucru foarte neobişnuit la ţară. Şirurile de maşini din trafic şerpuiau în urma ei.

M-am gândit să-i vorbesc tatei despre asta. N-o pâram pe mama. Mă preocupa siguranţa ei. Îmi era teamă că moartea lui Margaret ar fi putut să-i deterioreze mintea. De câteva ori repetase că avusese déjà-vuuri. Spera că nu e vreun simptom al unei tumori sau un început timpuriu de demenţă. Mi-aş fi dorit să nu mai vorbească în felul acela. Dacă mama sau tata s-ar fi îmbolnăvit?

Am aşteptat până într-o seară când, în timp ce tata curăţa nişte morcovi, am întrebat:

– Tată, ai observat ceva straniu în felul cum conduce mama?

Tata a scăpat morcovul şi curăţătorul. S-a aşezat la masa din bucătărie, apoi şi-a luat capul în mâini, un gest la fel de limpede ca vorba. Cred că a spus:

– O să stau de vorbă cu ea.

Dar nu am auzit cu adevărat ce-a zis şi nici n-am putut să-i cer să repete.

Capitolul 5

Într-o dimineaţă, cu câteva zile înainte să încep să lucrez la Goldengrove, mama mi-a spus că se duce să se tundă şi m-a întrebat dacă vreau să merg şi eu.

Margaret mă tundea mereu. Prima dată, mi-a retezat buclele cu forfecuţa de unghii. Părinţii s-au îngrozit, dar sora mea a fost atât de blândă, încât nici nu mi-am dat seama că şuviţele de puf ce cădeau parcă cernute îmi fuseseră cândva ataşate de scalp. După aceea, exersa pe ea însăşi şi, fiindcă mereu era atât de frumoasă, în final o rugam să-mi taie şi mie părul.

Umpleam toată baia cu aburi şi aerul devenea ceţos din pricina uleiului de santal al mamei. Sora mea purta costum de baie, iar pântecele ei dezgolit îmi mângâia braţul în timp ce se unduia în jurul meu, un spiriduş pe jumătate gol pe care îl priveam în oglinda pe care o ţinea în mâini. Margaret era întotdeauna aşa de mulţumită de rezultat, încât siguranţa ei mă convingea, chiar şi atunci când eram aproape sigură că arătam mai bine înainte. În fotografiile de pe atunci, mai mereu pare că port o cască ştearsă şi încovoiată, de sub care faţa mea rotundă plesneşte în afară ca o prună lucioasă.

Ani de zile, mi-a tot croit bretonul scurt şi drept. Margaret spunea că aspectul de tocilar era şic, dar o bănuiam de oarece

exagerare în privința mea. Ea își purta părul într-o bonetă aspră – *un homage*[1] – spunea ea adus lui Jean Seberg în *Ioana d'Arc*.

Tata obișnuia să zică în glumă că Margaret ar fi putut oricând să se apuce de coafură dacă n-ar fi mers cariera de cântăreață. De obicei, mama râdea la glumele lui, amuzante sau nu. Margaret spunea că mama era din naștere programată să răspundă la umorul masculin. Nu părea vreodată să înțeleagă glumele noastre, iar ale ei erau atât de seci, că nu-ți dădeai seama dacă intenționa să fie hazlie sau nu. Dar când tata glumea despre tunsorile create de Margaret, mama nici măcar nu zâmbea. Planurile ei pentru Margaret nu includeau o carieră în coafură.

Mama avea aceeași coafură din vremurile când participa la cules de soia împreună cu toată comunitatea. Margaret spunea că e o chestie legată de generația '60. Pur și simplu, nu aveai cum să-i faci să-și schimbe înfățișarea. Singurul lucru care mă mai consola pentru faptul că nu eram atât de frumoasă ca Margaret era să văd cum frumusețea ei provoca o ruptură în atmosfera dintre ea și mama. Le auzeam discutând în contradictoriu despre coafura mamei. Margaret spunea că ar trebui s-o lase pe ea să o tundă. Ar fi făcut o treabă mai bună decât măcelarii de la mall, la care se ducea mama.

– Doar un singur măcelar, dragă, zicea mama și, mai precis, *lângă* mall.

La Frank era locul unde se ducea mama. Margaret îi spunea La Frankenstein. Uneori, când mama se programa la coafor în trecere spre o altă locație, eram nevoită să răsfoiesc revistele boțite și să încerc să nu mă holbez la doamnele care arătau, într-adevăr, ca miresele lui Frankenstein cu antenele acelea din foiță de staniol.

Era nemilos din partea mamei să-mi amintească despre ceva ce eu și Margaret nu mai aveam cum să facem împreună, fiindcă sora mea mă lăsase la mila unor măcelari precum Frank.

– Putem să mergem când deschide Frank, zise mama. Sunt sigură că te poate strecura în program.

---

[1] Omagiu (în lb. franceză în orig.)

– Nu, mulţumesc, am răspuns. E în regulă.

Expresia de pe chipul mamei combina duioşia pură cu sugestia că, poate, aş vrea să mă uit în oglindă. Cine *era* persoana aceea de după chiuvetă? O variantă a mea mai înaltă şi mai slabă, o străină care avea urgent nevoie de un tuns. Mama nu încerca să mă jignească. Încerca să mă facă să mă simt mai bine.

– Bine, i-am spus. De ce nu?

Părea că abia aştepta, de parcă o excursie prin salonul mirosind a ouă al lui Frank ar fi fost un ritual de comuniune mamă-fiică menit să ne aline. Un test de credinţă care însemna să ne lăsăm în grija unui tip cu o chelie camuflată de cele câteva fire lăsate mai lungi, care se specializase în vopsitul doamnelor vârstnice, pe care le transforma în nişte imitatori roşcaţi de-ai lui Elvis.

Agream ideea să merg undeva împreună cu mama, cel puţin dimineaţă, cât era încă lucidă. Era mai uşor să vorbim în maşină, fără să fie nevoie de contact vizual, iar peisajul în schimbare să şteargă mereu resturile siropoase ale oricărui lucru pe care l-am fi rostit.

Dar Frank nu se putea ocupa de noi până după-amiază, iar până să plecăm, mama devia şi revenea la normal ca o staţie de radio pe punctul de a-şi pierde semnalul.

Spuse:

– Aşadar... aştepţi nerăbdătoare să începi lucrul... Supravegheam cum cotea spre Route 9. La librărie?

– Mda... am spus eu. Cred că da.

Acum, eu devenisem cea ascunsă ca o veveriţă. Durerea legată de Margaret era ghinda mea cea mică, pe care o ţineam cu încleştare la piept. Faptul că şi mamei îi era dor de ea mă făcea să mă simt şi mai singură. De ce nu putea să mă ajute pe mine mai întâi şi să se ocupe de suferinţa ei mai târziu?

Am trecut pe lângă un copac în floare imoral de aib. Catalpă? Acacia? Nu-mi venea să cred că uitasem. Mama fluiera o melodie clasică, ce aluneca spre fals.

– Despre ce să vorbim? întrebă.

Dintotdeauna am ştiut că părinţii o iubeau mai mult pe Margaret. Ca toţi ceilalţi, se luminau la faţă când Margaret intra în încăpere. Ştiam că mă iubesc, că le place să petreacă timpul cu mine, dar pur şi simplu nu erau la fel de entuziasmaţi. Nu am învinuit-o niciodată pe Margaret. Nu a fost alegerea ei. Dar îi invinuiam pe părinţi, măcar pentru faptul că n-o ascundeau prea bine. Au meritat s-o piardă, iar acum au rămas cu mine pe cap. Dar ştiam că era absurd, pentru că şi eu o pierdusem.

Era o provocare să faci conversaţie în timp ce maşina mamei aluneca spre aleea ce se apropia de noi. Prima dată n-am reacţionat. A doua oară, când s-a îndreptat spre o furgonetă roşie, am ţipat:

– De ce conduci în halul ăsta?

– În ce hal? întrebă mama, virând în ultima clipă.

Am aşteptat un moment:

– Îţi aminteşti când ai spus că ai nişte déjà-vuuri?

Mama spuse:

– Stai aşa. Nu s-a mai întâmplat asta?

M-am răsucit, căscând ochii la ea.

– Glumeam, zise ea.

Când am ajuns în parcare, mă întrebă:

– Vrei să fii tu prima?

Rătăcirea mamei s-a răspândit ca gripa.

– La tuns? continuă ea.

– O, da, am spus eu. Sigur că da. Frankenstein poate să exerseze pe mine.

Frank şi-a exprimat condoleanţele. M-am prăbuşit în scaunul lui. Avea o privire plină de scuze, dar competentă şi hotărâtă, ca un veterinar pregătindu-se să eutanasieze osânditul animăluţ de companie al unui copil.

– Nu-l tăia prea scurt, l-am rugat eu.

Frank a zâmbit ca şi când un copil îl instruia pe el cum să-l adoarmă pe Pufulete.

Priveam cum se aştern şuviţele de păr. Frank mi-a cerut să ridic capul, dar eu am continuat să ţin ochii închişi. Îmi era frică să mă uit în oglindă şi s-o văd pe Margaret dansând împrejurul meu în baia tropicală şi înmiresmată. Când Frank s-a înclinat să-mi reteze bretonul, mi-am încordat faţa ca un pumn.

La final, Frank m-a împroşcat cu un strat de ceară pe care l-a uscat apoi cu föhnul. În timp ce el se dădea înapoi să-şi contemple numărul de magie care transformase răţuşca cea urâtă în lebădă, eu îmi priveam reflexia. Nu mă alesesem doar cu o tunsoare, ci cu o operaţie de schimbare de sex. Pescarul tinerel deghizat în mine dispărea în adâncuri, în timp ce mama nu înceta să se holbeze. Expresia ei stingea orice speranţă că lucrurile nu stăteau atât de prost pe cât credeam.

– Arăţi încântător, spuse mama.

– Mersi.

O priveam duşmănos. Era mulţumită? Fericită acum?

– Deci? intonă Frank. Bellissima, nu-i aşa?

– Bellissima, am consimţit eu.

Ce mai conta, în fond? Aş fi părăsit oricând lumea în care oamenilor le pasă de zilele în care părul le stă rău.

În vreme ce mama îşi primea frizura ei obişnuită, eu m-am cufundat într-o revistă specializată pe ce ţinute poartă starletele, în ce seară, la ce evenimente hollywoodiene. M-am uitat în treacăt pe o poveste despre un doctor specialist în fertilitate care făcea minuni la Hollywood şi care era răspunzător de o întreagă generaţie de bebeluşi celebri. Mama rânjea la mine – gata! –, arătând la fel ca mai devreme.

– Bellissima, am spus eu, împotrivindu-mă lacrimilor.

Mi-am spus că-i vorba doar de păr. Va creşte. Însă n-o credeam o clipă. Căci, la fel ca mai toate lucrurile din acele zile, părul meu

era ceea ce a fost, dar şi ceva în plus. Tunsoarea oribilă nu mă deranja nici pe departe cât sentimentul că Margaret nu mă mai proteja. Nu i-ar fi lăsat în veci pe Frank şi pe mama să conspire la mutilarea mea în halul ăsta. În mod clar, mi-am pierdut minţile odată cu părul. Ca Nico să-şi blameze sora moartă pentru frizura nereuşită nu semăna cu stilul meu şi nici hermafroditul acela cu chip de broască ce se încrunta la mine din oglindă.

Mama părea mai firească – mai lucidă oarecum – după vizita la Frank. Pe drumul spre casă, m-a întrebat dacă vreau să mergem la cumpărături. Era una dintre puţinele activităţi care păreau relativ sigure. Margaret purta în general haine vintage, aşa că nu ne însoţea niciodată.

Eu şi mama obişnuiam să mergem la mallul din Albany, întotdeauna puţin aglomerat, de parcă ni s-ar fi putut întâmpla ceva transformator acolo. Aceeaşi poveste de fiecare dată. Mama împărţea pe zone rafturile cu reduceri. Fremăta când dădea peste câte o rochie a vreunui creator de modă de care n-am auzit niciodată, iar bucuria ei se revărsa asupra mea, indiferent de felul cum arăta rochia.

Într-un du-te-vino printre rafturile cu haine şi drumurile la cabina de probă, conversaţia era chiar mai uşoară decât fusese în maşină. Era ca flecăreala copiilor de grădiniţă ce se jucau în colţuri separate. Eu vorbeam despre şcoală, mama descria câte o sonată pe care se străduia să o înveţe. Iar uneori, ca toţi adulţii, simţea nevoia să-mi dea un sfat, ceea ce, în cazul mamei, era adeseori înşelător. Mi-o amintesc spunându-mi cum trebuie să înveţi ca să exişti, la graniţa dintre a iubi lumea şi a vrea să trăieşti într-o cu totul altă lume. Am avut senzaţia că, dacă aş fi întrebat-o ce voia să spună, răspunsul ei ar fi inclus mai mult decât ţineam să aflu.

Din timp în timp, absolut întâmplător, găseam un chilipir care părea atrăgător. Chiar transformator. Nu că m-ar fi transformat pe mine, dar mi-am închipuit că i-ar fi schimbat pe băieţii din şcoala mea, care o să mă privească, în noua mea ţinută, ca pe o altă

persoană. O fată.

Mă tot roteam prin cabinele înghesuite, de dragul mamei. Ştiam ce o va bucura – ceva practic, subtil, lipsit de sex-appeal. Şi voiam mai mult s-o bucur pe ea decât să arăt drăguţ. Cu atât mai mult când nimic nu părea drăguţ. Puteam, la fel de bine, să ascult de ea. Margaret spunea că nu înţelege sensul îmbrăcăminţii deloc măgulitoare pe care o cumpăram în astfel de plimbări cu mama. Cât de straniu era ca puritanul econom care era mama să aleagă tocmai mallul!

Acum, pe drumul de întoarcere de la Frank, mama spuse:

– Ai nevoie de ceva? Poate nişte sandale noi?

– Ştiu şi eu... am răspuns. Tu ce crezi?

– Terapia prin cumpărături, spuse ea. Aşa numea mama *mea* hoinăritul prin magazine. Ai priceput gluma, Nico, nu-i aşa? Terapia prin conversaţie era un alt fel de a spune psihanaliză.

– Pricep acum, am zis eu. Ha, ha!

– După ce a murit tata, continuă ea, mama a ieşit în oraş şi şi-a cumpărat o haină de nurcă foarte scumpă. A purtat-o de două ori, apoi a pus-o între pastile contra moliilor şi n-a mai îmbrăcat-o niciodată. Bunica ta chiar nu era genul de fată făcută pentru blana de nurcă.

Mă irita când mama vorbea despre părinţii ei. Mă deprima faptul că încă le ducea dorul. Acum, era şi mai rău, căci mă făcea să-mi dau seama că dorul de cineva putea să nu te părăsească o viaţă întreagă.

Mama propuse:

– Ce-ai spune, atunci, despre nişte lucruri de vară?

Cumpărăturile erau legate de viitor. Pentru ce viitor aveam să cumpăr? Unde aveam să îmbrac ce-mi cumpăram şi de ce ar fi contat?

– Nu-mi trebuie nimic, am răspuns.

Mama insistă:

– Hai să luăm ceva să meargă cu noua ta frizură.

– Nu, am spus.

– *Nu, mulţumesc,* replică mama.

– Nu, am accentuat eu. Bellissima, bine?

N-am mai deschis gura până acasă.

Când am intrat pe alee, mama a zis:

– Mă gândesc încontinuu la ultima discuţie pe care am avut-o cu sora ta.

Am spus:

– Ei nu-i mai pasă, ţie de ce ţi-ar mai păsa?

Mi-a luat ceva timp până să mă recunosc în oglinda laterală. Ce persoană oribilă puteam să fiu, ca să mă supăr pentru o tunsoare.

Tata era în bucătărie, citea ziarul, iar când a ridicat privirea am înţeles că arătam mult mai rău decât mi-am imaginat.

Tata a zis:

– Doamne, Nico... Iartă-mă. Pentru o clipă, ai semănat cu Margaret.

– Mamă? am întrebat eu. De-aia te-ai purtat atât de ciudat în salon la Frank?

– Cum adică ciudat? a murmurat mama, în vreme ce se apropia de frigider. Nu mi-am dat seama că mă port ciudat. Căpşunile astea sunt o adevărată nebunie.

M-am dus la oglinda din baie. În realitate, nu arătam ca Nico, nici ca Margaret ori ca versiunea mea masculină. Arătam ca Jean Seberg în *Ioana d'Arc,* luminată în aşa fel că raza divină îi strălucea pe fruntea înaltă, chiar dacă obrajii îi erau umbriţi de siluetele flăcărilor înălţându-se în dans ca s-o omoare.

Iubeam librăria, eu şi Margaret. Era împărăţia noastră, pe care cele două prinţese răsfăţate puteau s-o deposedeze de bunuri ori s-o ia ca pradă de război, după placul inimii; atâta timp cât citeam sau promiteam să citim ceea ce luam cu noi. Am iubit Goldengrove

chiar înainte să învăţ să citesc, de pe vremea când copertele lucioase păreau să mă cheme ispititor, rivalizând pentru atenţia mea.

Acum o iubeam în alt fel – cu superioritate, protector, literalmente deasupra tuturor lucrurilor din spatele tejghelei de la casă, de unde puteam supraveghea întreg domeniul şi privi pe geamul de la intrare. Îmi plăcea să-i spionez pe clienţi, să-i surprind exact în acea clipă fără apărare în care se abandonau vreunei cărţi. Sau îi priveam pe oameni intrând şi încercam să ghicesc ce vor cumpăra. Mare surpriză: cei cu genunchii murdari de pământ mergeau glonţ spre secţiunea de grădinărit. Era plăcut să văd copiii căutând informaţii despre noile animale de companie, iar doamnele sfioase pline de speranţă, mai nou interesate de tehnicile de decupare sau de cusut păpuşi din nailon. Uneori chiar aveam parte de surprize: nişte tipi foarte masculini din echipa tehnică a vreunei trupe care veneau să găsească sfaturi despre cum să-şi îmbunătăţească relaţiile personale ori vreun elev tocilar pasionat de tragedia greacă şi romanul secolului al XIX-lea la reducere.

Mă bucuram că nu apărea nici unul dintre prietenii mei sau ai lui Margaret. Odată, am crezut că-l văd pe Aaron traversând pe trotuarul celălalt. Băiatul, dacă era într-adevăr Aaron, s-a uitat în direcţia mea, apoi şi-a continuat drumul. Am vrut să alerg după el, dar n-am ştiut ce să îi spun. Tot ce trebuia să faci, şoptea spiritul scării, era să-i spui: „Bună" şi să-l întrebi ce mai face.

Tata mi-a arătat lucrurile la care mă aşteptam: cum erau aşezate cărţile pe rafturi în funcţie de tematica lor. M-a învăţat cum să lucrez cu registrul de casă, ceea ce pentru el echivala cu pilotarea unui jumbo jet. După ce am deprins partea cea mai grea, am rămas pe cont propriu. Tata se ascundea în biroul său. Îl auzeam tastând întruna. Într-o zi mai puţin productivă, aveam vreo patru clienţi pe oră, dintre care trei, în medie, păreau zdrobiţi la vederea mea în locul tatei, iar zero, în medie, aveau nevoie de ajutor. Aşa că tot ce trebuia să fac era să le încasez banii şi să întreb dacă mai doresc şi altceva.

Sau, cel puţin, aşa *ar fi trebuit* să meargă treaba. Numai că vreo doi din zece simţeau că trebuie să-mi vorbească despre moarte, doliu şi pierdere.

Străinii ştiau totul despre mine. Mă întrebau cum o mai duc şi nu le puteam răspunde: *Bine.* Aşa încât ridicam din umeri, iar după o clipă de tăcere, spuneau ceva de genul: „Ştiu. E greu". Şi, dintr-odată, începeau să trăncănească aiureli despre suferinţă şi durata ei de viaţă, despre timpul de înjumătăţire şi despre revenirea ei, despre momentele de flux şi reflux, despre momentul când te ia prin surprindere sau despre piedicile de pe parcurs. Simţeau că trebuie să mă înştiinţeze cum că durerea este pentru totdeauna, cu toate acestea, ţineau să îmi promită că îi voi supravieţui. Era un fel de conversaţie de încurajare, ştiam asta, dar avea un efect mai profund decât atât. Oamenilor le plăcea să creadă că suferinţa lor avea un scop, măcar acela de a-mi oferi un strop din înţelepciunea distilată din experienţa lor.

Femeile îmi spuneau cât de încântător arăt sau că am slăbit. Dieta suferinţei, ziceau oamenii, de parcă toţi ar fi ştiut că moartea este planul magic de pierdere în greutate. Atâţia oameni rosteau aceleaşi lucruri, încât aş fi putut să cred că *era* un punct comun de discuţie, dacă n-aş fi ştiut că mă aflu singură pe un aisberg desprins dintr-un gheţar.

Ghiceam că, atunci când oamenii mă priveau, se vedeau pe sine – sinele de altădată – imediat după moartea unei persoane dragi. Îmi relatau istorioarele lor intime pe un ton important, încrezător. Când plângeau ei, plângeam şi eu şi, pentru o clipă, aproape am crezut că pe bucata mea de gheaţă mai încăpea o persoană. În acel moment, mă ajuta să văd că cei lăsaţi în urmă nu numai că vorbeau şi mergeau, ba mai şi râdeau şi ţipau la copii.

Oamenii îmi dădeau sfaturi inutile. Făceam destul sport? Practicam tenisul? Mergeam cu bicicleta? Înotam? Ajungeau doar până la înot, apoi îşi aminteau cum a murit Margaret. Un număr surprinzător de persoane mi-au spus să nu iau decizii importante

timp de un an. Cel puţin un an. Uitau că am treisprezece ani. Ce decizii fundamentale credeau că m-ar lăsa părinţii să iau? Nu puteam să hotărăsc nici măcar ce tricou să îmbrac, ce fel de cereale să pretind că mănânc la micul dejun, pe ce drum s-o iau când mergeam cu bicicleta de acasă până la librărie. Nu puteam să fac sau să spun nimic fără tortură sau regrete.

Într-o după-amiază, a intrat o femeie. Ştiam că o mai văzusem undeva. La început, ea nu m-a observat. Părea să fi venit cu un scop. O priveam cum parcurgea rafturile cu vinovăţie, precum cineva în căutarea unei cărţi despre sex sau vreo problemă de sănătate intimă. Roşcată şi irascibilă. Cu pielea înăsprită ca hârtia. Arăta ca o versiune îmbătrânită a mamei lui Aaron. Apoi, mi-am dat seama că exact ea era.

Îmi doream să nu cumpere nimic, dar n-a funcţionat. Cartea pe care a aşezat-o la casă se numea *Durerea obişnuită. Cum să-i ajuţi pe cei dragi să supravieţuiască pierderii.* M-am uitat la titlu, după aceea la ea. În cele din urmă, m-a zărit.

– Nico, scumpo, spuse. Nici nu te-am recunoscut. Arăţi ca un om în toată firea.

– Mulţumesc.

Când devenisem oare „scumpă"? N-am întâlnit-o decât de două ori. Prima dată a fost după un concert de Crăciun la şcoală. Margaret şi Aaron şi-au prezentat părinţii, apoi au rămas mai în spate, privindu-i cât se simt de jenaţi. Toată lumea cunoştea motivul. Aaron şi Margaret ieşeau împreună, fapt cu care părinţii noştri nu erau de acord, fapt cu care părinţii lui Aaron nu erau de acord. A durat cam un minut până să intre în pană de subiecte de conversaţie şi atunci toţi am început să ne plimbăm de colo până colo, târşâindu-ne picioarele pe covorul sălii de teatru.

A doua oară a fost după balul de absolvire, când şuvoiul triumfului lui Aaron şi Margaret a adus practic cele două familii una în sânul celeilalte. Celebritatea a netezit terenul de joc. Acum, erau părinţii starurilor! Tot nu aveau prea multe să-şi spună, dar păreau

relaxaţi şi calmi, ca nişte oameni bronzându-se la lumina succesului copiilor. Au fost oare părinţii lui Aaron la înmormântare? Mă gândeam eu. Nu-mi amintesc. Feţele li se iveau la suprafaţă şi apoi se scufundau la loc în întunecata piscină a acelei zile ploioase.

Mama lui Aaron părea să se afle în plin proces de decidere dacă să mă îmbrăţişeze sau nu. „N-o face, i-am telegrafiat eu. Te rog, n-o face."

– Şi cum o mai duci tu, Nico? întrebă ea.

– Bine, am îngăimat. Aşa cred. Ce mai face Aaron?

Mama lui Aaron a cercetat cartea, lăsând-o să răspundă în locul ei.

– Nu prea grozav, recunoscu ea. I-a fost greu.

– Ştiu, am spus eu.

– Sunt convinsă, zise ea.

– Transmiteţi-i salutări din partea mea, am continuat eu. Spuneţi-i să treacă pe la librărie şi să mă salute.

– O să-i transmit, spuse ea.

– Chiar vă rog! am zis eu, suprinzându-mă pe mine însămi. *Chiar* mi-ar plăcea să-l văd.

– O să-i transmit, repetă ea. Ai grijă de tine, dragă!

La ieşire, s-a întors, oferindu-mi un surâs uşor, din inimă. Spiritul scării se maimuţări: *„Chiar mi-ar plăcea să-l văd".*

Într-o după-amiază, fosta mea învăţătoare din clasa a patra a intrat în prăvălie.

– Ce mai faci, Nico?

Am exclamat:

– Doamna Akins! Ce mai faceţi *dumneavoastră?*

– M-am pensionat.

A zâmbit în semn de apărare. Am zis:

– Păreţi neschimbată.

Şi-a întins mâinile, iar eu m-am lăsat îmbrăţişată, cu toate că asta a însemnat să ies de după tejghea. M-a strâns cu putere, până când ambele mărgele de chihlimbar au crestat adâncituri dureroase

în pieptul meu.

Puştii obişnuiau să facă glume pe seama ei, fiindcă în mijlocul orei începea să bată brusc din palme, spunând: „Şi-acum, a venit timpul pentru *joacă!*" Apoi, împătuream origami pentru pacea lumii sau făceam colaje din hârtie creponată. Margaret îmi spusese că doamna Akins obişnuia să-şi facă lecţia de origami în memoria copiilor ucişi sau cu feţele distruse în urma bombei atomice lansate la Hiroshima. Dar şcoala a obligat-o să înceteze cu lecţiile acelea, pe motiv că îi întristau pe elevi. După aceea, doamna Akins ne-a vorbit despre toleranţă şi înţelegere. Câţiva copii aveau dificultăţi în a împături cocorii. Dar eu mă simţeam ca şi când pasărea era deja acolo, făcându-şi cuib în miezul hârtiei, aşteptând să fie eliberată.

– Este atât de greu, spuse doamna Akins. Când a murit mama... ştii, poate că ai fost şi tu în clasa mea. Tot ce-mi amintesc e că vomam în fiecare zi înainte de lucru.

Întotdeauna o iubisem pe doamna Akins, deşi pentru mine era doar o profesoară cu chip de păpuşă al cărei mecanism se răsucea când începea şcoala şi se oprea la ora trei. Îmi aminteam vag că fusese odată Miss Nu Ştiu Ce. I-am pregătit felicitări de nuntă, iar, când s-a întors din luna de miere, clasa a făcut o tevatură monstruoasă la gândul ruşinos că ar fi putut să facă sex. Nu mi-am imaginat niciodată că are o mamă, ca să nu mai spunem una care ar fi putut muri. Nu mi-am închipuit vreodată că ar fi putut să sufere chiar şi atunci când ne cerea să ne jucăm. Strângându-mă la pieptul ei pufos, doamna Akins a început să plângă, iar eu am făcut acelaşi lucru. Ştiam că plânge după mama ei, şi nu după Margaret, sau poate puţin după Margaret, dar, oricum, plângeam din acelaşi motiv.

În fine, doamna Akins mi-a dat drumul şi, fixându-mă cu privirea ei sclipitoare, spuse:

– Nu trebuie să mă crezi, Nico. Dar ai încredere când îţi spun că sora ta are grijă de tine. Nu ştiu unde se duc, dar, oriunde ar fi, pot avea grijă de noi de acolo. Şi pot interveni pentru noi. Chiar acum,

când noi vorbim, sora ta caută un mod de-a te ajuta să te simţi mai puţin însingurată. Sau pe cineva care să te ajute. Chiar acum...

Tata apăru din biroul său, clipind ca şi când ar fi scris pe întuneric.

– Tată, ţi-o aminteşti pe doamna Akins? am întrebat eu.

– Sigur că da!

Evident că nu şi-o amintea.

– Învăţătoarea mea din clasa a patra, am spus eu. Ştii când am făcut cu toţii acele păsări origami?

Tata zise:

– Îmi pare bine să vă văd, doamnă...

– Akins, am completat eu.

– Doamnă Akins, a repetat tata.

– Regret pierderea pe care aţi suferit-o, spuse doamna Akins.

– Vă mulţumesc, zise tata. V-a ajutat Nico să găsiţi ce căutaţi?

– Ca să fiu sinceră, rosti doamna Akins, am trecut doar ca să vă salut. Clubul meu de carte încă deliberează...

– Sunteţi bine-venită oricând, spuse tata.

– Am să mai trec, zise.

Dar eu nu am crezut-o. Aş fi făcut orice s-o mai reţin, să mai aud din ceea ce ştia – orice, mai puţin s-o rog... atâta timp cât tata ne privea.

Apoi a plecat şi, în clinchetul clopoţelului de la intrare, am auzit spiritul scării chicotind din pricina a tot ce ar fi trebuit să spun în momentele acelea preţioase, înainte ca tata să-mi sperie mesagerul trimis de sora mea.

Capitolul 6

Era ca un blestem să petreci acele ore la Goldengrove şi să nu poţi citi. De parcă te-ai fi aflat în temniţă şi n-ai fi putut să evadezi într-o carte. Când totuşi citeam, nu făceam decât să pescuiesc fărâme de informaţii pe care le găseam, iar apoi să mă întreb de ce aş vrea să le aflu.

Ar fi trebuit să recitesc Cronicile din Narnia[1] pe care le-am adorat, ca orice copil tânjind să pătrundă în altă dimensiune printr-un dulap de haine sau un glob cu zăpadă. Mai bine m-aş fi limitat la cărţile de botanică sau biologie marină, acelea care descriau cum întreaga istorie şi cultură a lumii şi-au unit forţele ca să dea naştere piperului pe care tu îl pui în solniţă.

Dar singurele cărţi care mă atrăgeau acum erau ultimele de care ar fi trebuit să mă apropii. Eram absorbită de cărţile despre inimă. Nu acelea în genul inimă frântă sau bătăile inimii, ori dragostea inimii mele, ci mai degrabă acelea de tipul criză de inimă sau boală de inimă. Cum ar fi, de pildă, cardiomiopatia hipertrofică. Sau sindromul de QT lung. Ori anomalii arteriale coronariene congenitale. Fiecare propoziţie îmi confirma cele mai groaznice temeri. Efectul era atât de brusc şi fizic, încât ţâşneam spre baie, iar apoi reluam de unde rămăsesem.

---

[1] *Cronicile din Narnia*, ciclu de romane scris de C.S. Lewis. (n.tr.)

Orice specialist cu chip blând şi halat alb impecabil, care zâmbea de pe o copertă regreta să mă informeze că aceste probleme erau de natură genetică. Din fericire, afecţiunea era rar întâlnită. Din nefericire, eu eram condamnată. Citeam despre simptomele pe care le aveam deja: durerea surdă din zona sternului, senzaţia de râşnit din piept, dar şi despre altele noi – ameţeală, palpitaţii – pe care le dezvoltam pe măsură ce citeam. Absorbeam totul cu nesaţ, fără să mă pot opri, şi cu o jenă care, atunci când intra un client, mă făcea să ascund cărţile de medicină înăuntrul cărţilor cu poze despre leii din Africa sau grajdurile din New England.

Citeam până când simţeam că trebuie să mă aşez pe podea, ca să nu se mai învârtă prăvălia. Apoi, dădeam fuga de la secţiunea de sănătate la rafturile despre morţi şi muribunzi.

Am început cu cărţile care promiteau să te ajute să-ţi revii, cărţi ale căror autori, aproape toţi de sex feminin, păreau chiar mai amabili şi mai înduioşaţi decât cardiologii. Chipurile materne istovite erau menite să mă încredinţeze că ştiu prin ce trec şi că îşi doresc să mă simt mai bine. Sperau să-mi găsesc alinarea, citind despre tragediile – boala sau moartea unei persoane dragi – care le-au determinat pe ele să-mi ofere ajutorul. Făcuseră facultatea, aveau experienţă, predau cursuri, călătoreau prin lume. În fiecare zi se confruntau cu oameni în suferinţă, ca şi mine. Mă rugau să întind mâna spre alţii, să vorbesc cu cei aflaţi în situaţia mea. Îşi ilustrau anecdotele cu diagrame sau grafice. Aveau şi pagini de exerciţii pe care puteam să-mi schiţez gândurile, teste la care luam zero. Şi dacă nu mă puteam gândi la nici o activitate care să-mi placă? Dacă n-aş fi putut găsi nici un lucru pe care să-l pot face pentru ceilalţi? Cărţile mă sfătuiau să nu mă învinovăţesc dacă nu mă înţelegeam cu programul propus de ele, dar nu-mi ofereau alternative, ceea ce îmi stârnea sentimentul unei singurătăţi şi mai adânci.

Am răsfoit cartea cumpărată de mama lui Aaron: *Durerea obişnuită. Cum să-i ajuţi pe cei dragi să supravieţuiască pierderii.*

Am frunzărit-o până am ajuns acolo unde scriitoarea, o anume Marion Staley, doctor în medicină, a început să descrie cum a adus acasă un puiuţ de pisică ce nu voia să coboare de pe canapea. Îmi sugera să mă gândesc la ruda îndurerată ca la acea biată pisicuţă confuză. Atunci am închis-o şi am aşezat-o la locul ei pe raft.

Am început să mă întreb dacă nu cumva am moştenit altceva de la tata. Singurele lucrări care îmi ţineau atenţia trează erau oarecum asemănătoare cu cea pe care o scria chiar el. Nu chiar genul de cărţi despre sfârşitul lumii, ci mai degrabă genul care îţi spuneau cum îşi imaginează oamenii din alte epoci şi culturi ce se întâmplă după moarte. Am citit *Cartea egipteană a morţilor* şi *Cartea tibetană a morţilor* şi, cu toate că am sărit peste destule pagini, am priceput esenţialul. Morţii treceau spre alte tărâmuri şi împărăţii, prin lumi de umbră şi lumină, în timp ce-şi revărsau amintirile şi renunţau încet la iubirea lor pentru cei vii. Mi-o închipuiam pe Margaret hoinărind dintr-un loc în altul, fiecare tărâm fiind mai tainic, mai liniştit şi mai îndepărtat de noi.

Zilele mele începeau să capete un soi de tipar – un tipar care mă ţinea pe loc, ştiam asta. Dar măcar mă ţinea.

La prânz, tata intra în Goldengrove să vorbească despre afacere cu Elaine, înainte ca ea să meargă după Tycho. Am plecat de acasă cam pe la aceeaşi oră, am pedalat până în oraş şi m-am întâlnit cu tata la prânz la Nibble Corner.

Mersul pe bicicletă era cea mai frumoasă parte a zilei: coborârea uşoară, graţioasă, unduită prin pădurea ceţoasă şi înmiresmată, apoi o goană scurtă pe două pajişti – una aurie, alta verde – şi, gata, ajungeam pe strada Main. Îmi plăcea nespus aerul proaspăt, soarele odihnindu-se pe fruntea mea, derularea peisajului. Bicicleta mea era un Schwinn roşu de colecţie, pe care Margaret mi-a dăruit-o când şi-a luat permisul de conducere. Devenea parte din mine când mergeam cu ea şi o iubeam la fel cum cowboy-ii din filmele vechi îşi iubeau caii.

În fiecare zi, eu şi tata comandam hamburgeri din pâine de secară cu şvaiţer şi roşii. La început, chelneriţa – „Bună! Eu sunt

Valerie!" – îi făcea ochi dulci tatei, spunându-i cum fusese ea în clasă cu Margaret şi cât de rău îi părea pentru tragedia noastră. Dar, curând, avea să întrebe doar: „Ca de obicei?" Iar eu şi tata încuviinţam din cap. Ăsta era avantajul să alegi mereu acelaşi meniu. Nu eram nevoiţi să conversăm cu Valerie. Iar eu nu trebuia să iau o hotărâre.

Îndată ce am dat gata untoasa brânză topită la cald de la Nibble Corner, eu şi tata ne-am concentrat asupra sendvişurilor de parcă am fi cercetat carnea de vreun os de peşte mortal. Eu mestecam încet şi fără oprire, pentru a-mi împiedica faţa să se destindă şi să se năruie precum o budincă. De dragul părinţilor, încercam să mă port cât de cât normal. Şi, într-un fel, o şi făceam. Reuşeam să nu mă gândesc vreo oră la sora mea. Apoi, un val de tristeţe mă izbea, doborându-mă la pământ.

Uneori, când liniştea se adâncea, tata mă întreba ce citeam.

Cum să trăieşti cu boala de inimă. Cum să supravieţuieşti pierderii. Cartea tibetană a morţilor.

– Mai nimic, îi răspundeam.

Altădată, ar fi insistat să mă întrebe până când îi dădeam un răspuns, dar acum ne purtam ca şi cum cea mai mică tensiune ne-ar fi spulberat fragila carapace îndărătul căreia ne ascundeam.

Singura temă despre care îi plăcea să vorbim era *Escatologia pentru tonţi*. Mă întrebam dacă ideile sale despre viaţa de după moarte se schimbaseră acum, când Margaret era dincolo. Voiam să-mi testez teoria că Margaret se muta, în diferite etape, dintr-un loc în altul mai tihnit. Dar părea mai sigur să nu întreb; în afară de asta, subiectul tatei era apocalipsa, şi nu gaura neagră pe care moartea unei persoane o lasă în câteva suflete firave rămase în urmă.

Cu toate că lucrase câţiva ani la carte, nu obosea niciodată să se gândească la felul în care oamenii fac faţă durerii sau speranţei că planeta noastră ar putea să nu fie veşnică. Nu era un tip evlavios, nu avea un plan întemeiat pe propriile lui credinţe. Era pur şi simplu interesat într-o manieră ştiinţifică de cum percep fiinţele

umane ceea ce este de neconceput. Îl încânta faptul că şi pe mine mă interesau ecologia şi starea planetei. Câteodată, aveam senzaţia că pregătea un interviu cu mine pentru capitolul final, în care urma să mă întrebe dacă noi, cei mai pesimişti, genul Al Gore, gândim într-adevăr în străfundul sufletelor noastre că emisiile combustibililor fosili o să sufoce planeta. Ce i-aş fi spus? „Da, aşa cred. Nu, nu cred. Ba da. N-am cum să cred asta."

La Goldengrove, ori de câte ori clienţii cumpărau romane despre sfârşitul lumii, tata cerceta dacă le plăcea doar intriga sau era vorba despre ceva la care se aşteptau să se întâmple. Întotdeauna întreba atât de politicos, cu dorinţa sinceră de a şti. Nici nu se apropia măcar de întrebările *mele:* Ar fi sfârşit îmbrăcaţi în hainele lor? Ce s-ar întâmpla cu maşinile lor dacă ar fi spulberaţi de pe autostradă?

Mă relaxam ca la poveştile de seară la culcare, mâncând pâine prăjită cu brânză şi ascultându-l pe tata cum îi dădea înainte cu triburile polineziene ce construiau piste de aterizare pentru avioanele care îi ducea în rai sau despre şamanii siberieni care-şi bubuiau tobele până când zeii distrugeau lumea, numai ca să înceteze ei cu gălăgia. Ori despre aztecii care purtau credinţa că supravieţuiseră celor patru sori, dar că al cincilea va arde complet dacă nu îi potolesc setea cu sânge uman. A petrecut tot timpul cât a durat prânzul explicându-mi cum scandinavii erau convinşi că se apropie sfârşitul atunci când o iarnă urmează alteia, fără vară între ele.

– Cam la fel cum e cu încălzirea globală, am spus eu.

– Exact, zise tata.

Într-o zi, am perceput o schimbare. Nimic care să-ţi sară în ochi, dar destul de vizibil, iar când l-am întrebat pe tata cum merge cu scrisul, mi-am dat seama din felul cum a răspuns: „Nu prea rău" că voia să zică: „Foarte bine".

Continuă:

– Ascultă, Nico, am lucrat la un capitol despre un cult al zilei de apoi care s-a stabilit pe aici.

Mă privea fix cu o intensitate care, într-o clipă de confuzie, m-a făcut să mă gândesc că *s-a înscris* în vreo sectă de fanatici. Oamenii au înfăptuit lucruri şi mai ciudate decât atât. Am citit o carte despre doi fraţi care, după moartea mamei, au pierdut la jocurile de noroc până la ultimul bănuţ din averea lăsată de ea.

– Când? am întrebat eu.

Tata spuse:

– În secolul al XIX-lea. Conducătorul lor, Williams Miller[1], a calculat că Isus va reveni pe pământ să inaugureze împărăţia milenială la 22 octombrie 1844.

– Chiar atunci? am cercetat eu.

– Chiar atunci, spuse tata.

– Grozav! am exclamat eu. Deştept tip!

– Nico, Nico...

Tata zâmbi. Am zis:

– Pe câţi fraieri i-a dus de nas?

– Cincizeci de mii, răspunse tata.

– Nu vorbeşti serios, am spus eu.

– Ba serios. Au fost cu toţii atât de convinşi, încât şi-au dat averile, casele şi fermele, vitele şi caii...

– Cui le-au dat? am vrut eu să ştiu.

– Habar n-am, zise tata. Ciudat că nu m-am gândit la asta până acum. Vecinilor? Rudelor? Prietenilor? Credincioşii nu aveau nevoie de măgăruşii lor când Dumnezeu avea să-i cheme la El.

După o vreme, am reluat:

– Tată?... Şi cum s-a rezolvat până la urmă?

– Aşa... În ziua stabilită s-au îmbrăcat în robe albe şi s-au căţărat pe cel mai înalt munte, aşteptând să apară sfinţii din morminte şi să fie martori ridicării preacredincioşilor la ceruri să se însoţească în Hristos. Cam la fel ca la nunţile acelea de moonie[2] de

[1] Predicator baptist american care, pornind de la scrierile lui Daniel, a prezis sfârşitul lumii la acea dată, ce a intrat în istorie cu denumirea de „Marea Dezamăgire". (n.tr.)

[2] Membru al Bisericii Unificate fondate de Sun Myung Moon (n.tr.)

pe stadioanele de baseball. Au stat acolo, pe deal, timp de patruzeci şi opt de ore; toţi dansând şi cântând din gură sau din fluiere făcute manual, întreaga mulţime privind spre cer.

S-a aplecat peste masă.

– Ştii cum e atunci când trebuie să te întâlneşti cu cineva, iar persoana respectivă întârzie şi tu ridici privirea din două în două secunde, ca să vezi dacă a sosit?

– Cred că da.

Încercam să-mi amintesc dacă am avut vreodată întâlnire eu singură cu cineva, dacă am aşteptat sau dacă am ajuns mai devreme. Aaron şi Margaret veneau mereu la timp când mă luau de la cinema. Când mă întâlneam cu tata la Nibble Corner, ajungea mereu înaintea mea. Mă întrebam dacă se referea la mama.

– Cam aşa trebuie să fi fost. Să te gândeşti timp de două zile că un înger va coborî din ceruri dintr-un moment în altul. Gândeşte-te la gâturile înţepenite...

Îmi imaginam mulţimea de oameni tremurând în uşoarele lor veşminte albe, ţinându-se de mâini, în timp ce intonau imnuri şi clătinându-se la fiece adiere răcoroasă de octombrie, ca şi cum vântul s-ar fi stârnit la atingerea îngerilor. Îi şi vedeam legănându-se ca spicele de grâu, ca ramurile de mesteacăn, transformându-se grăbit în copaci şi revenind apoi printre oameni.

– Nico? zise tata. Mai eşti pe recepţie?

– Şi apoi ce s-a mai întâmplat? am întrebat eu.

– Tocmai ţi-am spus, răspunse tata.

– Scuză-mă, am stăruit eu. Mai spune-mi o dată.

– Tu ce crezi? După două zile în care îngerul n-a sosit, cei mai vârstnici au cerut o întrunire de urgenţă. Au decis că s-a greşit calculul, iar conducătorul lor s-a întors la tabelele sale statistice, ca să poată prognoza momentul corect data viitoare. La întoarcere, vecinii s-au năpustit asupra lor. Ştii, Nico, nu mi-a trecut prin cap vreodată că, probabil, au presupus că-şi vor dori fermele înapoi.

Cred că nu m-am gândit până nu m-ai întrebat tu cui le-au dat. De asta-mi place mie să stau de vorbă cu tine...

– Mersi, am spus. Şi mie îmi place.

Speram să fi sunat convingător.

După un timp, tata reluă:

– Văzând că nu s-a întâmplat, văzând că *nimic* nu s-a întâmplat, milleriţii au numit ziua aceea Marea Dezamăgire.

Asta i-a dezamăgit pe ei, că au rămas în viaţă? Dar dacă cineva drag ar dispărea... asta ar fi o surpriză şi mai neplăcută.

– Marea Dezamăgire... continuă tata. Asta rezumă cam totul. Orice ai spera n-o să ţi se dea. Ştiu că n-ar trebui să-i spun asta tocmai copilului meu de la care-mi doresc o atitudine optimistă. Dar nu ştiu, Nico... Uneori, de când cu... mă tot gândesc...

– La ce? De când cu *ce?*

Voiam s-o spună.

– Ştii cum îi spunea Janis Joplin?

– Cui îi spunea?

– Marii Dezamăgiri. Felului în care viaţa te lasă mereu cu buza umflată. Îi spunea *Escrocheria de sâmbătă seara.*

– Cine-i Janis Joplin? am întrebat eu.

– Foarte amuzant, răspunse tata.

– Margaret zicea că n-are stil, am spus eu.

Tata zise:

– I-ar fi plăcut Janis. Până la urmă. Peste vreo doi ani, poate.

Ne-am uitat fiecare la sendvişul celuilalt, apoi am muşcat cu înghiţituri mici din ale noastre.

– Oricum, continuă tata, important este că... dealul pe care au aşteptat îngerii nu se află prea departe de aici. Cred că librăria din oraş deţine câteva ziare vechi care ne-ar putea ajuta să ghicim cam pe unde.

Ne-ar putea ajuta? Când deveniseră oare un proiect de familie fanteziile tatei legate de apocalipsă?

– Am putea merge într-acolo, să aruncăm o privire în jur şi să vedem dacă... ştiu că sună bizar, Nico, dar poate o să *simţim* ceva. Vreo... vibraţie rătăcită.

– Chiar sună bizar, tată. *Vibraţie?*

– Haide, Nico. Merită să încercăm. Doar să aruncăm o privire.

Proiectul aiurit al tatei mă făcea să-mi vină să-mi pun capul pe masă.

– Sigur, tată, am răspuns. Ar fi nemaipomenit. Să aflăm unde s-a petrecut.

Odată ce tata a înţeles că pot să fac faţă provocării de a organiza librăria, a început să petreacă mai mult timp la bibliotecă în căutarea, prin arhive, a informaţiilor care ar fi putut să-l ajute să repereze locul Marii Dezamăgiri. Îmi plăcea să am locul ăsta numai pentru mine. Puteam să mă relaxez şi să citesc despre bolile de inimă şi viaţa de după moarte, fără să mă îngrijorez că m-ar surprinde tata.

Părea semn bun că, într-o pauză de la cărţile despre moarte, am început să le frunzăresc pe cele despre sex, dezmierdându-mi leneş triunghiul jeanşilor şi fiind atentă la clopoţel. Nu distingeam ceva foarte clar din şirul de desene cu bărbaţi şi femei contorsionaţi în formă de covrigei crocanţi, diagrame care mi-au amintit de cărticelele acelea ce te ghidează cum să-ţi instalezi noile achiziţii electronice.

În ciuda celor spuse de Margaret, îmi dădeam seama că sexul înseamnă mai mult decât să ştii cu precizie ce aromă de îngheţată îţi place mai tare, mai mult decât să decizi la câte întâlniri să mergi până să-l laşi pe băiat să-ţi atingă sânii, mai mult decât că *nu* înseamnă *nu*. Am înţeles că sexul putea face pe oricine să facă *orice*, dar nu puteam ghici cum senzaţia pe care o aveam atunci când mă mângâiam singură putea să le dea oamenilor viaţa peste cap.

Într-o după-amiază, cum mă plimbam eu aşa pe aleea poeziei, alunecând pe panta sexualităţii, o carte groasă mi-a reţinut atenţia.

Era o antologie de poeme din toată lumea, iar la final avea un indice alfabetic al primelor versuri.

Presimţind ceva parcă, am căutat *Margaret.*

Am întors pagina, am citit câteva versuri, apoi le-am recitit, străduindu-mă să înţeleg şi, în acelaşi timp, să mă conving că probabil greşesc. Nu-mi mai păsa dacă intra cineva în librărie. M-am prăbuşit la pământ, în timp ce reciteam rândurile.

> Ce adâncul auzit-a, iară spiritul gândit:
> E năpasta-n care omul, cât e pe pământ, trăieşte
> E chiar Margaret, după care sufletu-ţi jeleşte.

Nu am priceput-o imediat ori în mod corect, dimpotrivă. *Pulberi verzi* îmi suna a îngrăşământ de grădină. Bănuiam că poezia este despre suferinţă, doliu şi regrete, despre toţi şi toate care îmbătrânesc şi mor. Din nu ştiu ce motiv, asta mă înfuria. Am ţinut cartea desfăcută în faţa ochilor ca pe o cruce cu care alungi vampirii, ca pe dovada-surpriză la procesul părinţilor mei pentru... ce? Ce sadic şi-ar numi copilul după o poezie atât de tristă? Poate că i-au produs chiar moartea punându-i numele de Margaret. Nancy ori Suzie, ori Heather ar putea fi încă în viaţă şi bine sănătoase. Am trântit cartea de parcă ar fi fost vina poemului, deşi eram convinsă că, dacă l-aş fi citit când trăia Margaret, n-ar fi însemnat nimic mai mult decât încercarea jalnică a unui tip să pară grav şi sumbru.

Efortul de a îndesa cartea la loc pe raft m-a obosit atât de tare, încât a trebuit să mă întind pe duşumea. Am deschis ochii şi atunci l-am văzut pe tata aplecat deasupra mea.

– Nico, a spus. Ce s-a întâmplat?

– Mă simt bine, am răspuns eu. Trăgeam un pui de somn.

Am aruncat o ocheadă către rafturi, unde antologia în cauză se făcuse nevăzută printre şirurile de cărţi. Era cât pe ce să spun: „Am găsit poemul. Ştiu ce aţi făcut, tu şi mama". Dar ce-ar fi ieşit din asta, în afara unei discuţii pe care nu voiam s-o port privindu-l pe tata de pe duşumeaua librăriei?

– Fac un experiment. Un fel de osmoză. Încerc să văd dacă mi se strecoară prin somn niște versuri spre creier și înțeleg poezia mai bine, în cazul în care trag un pui de somn lângă cărțile de poezii.

Tata zise:

– Micul meu om de știință! Și funcționează? S-a lipit ceva?

– Nici un cuvânt, am răspuns.

– Păcat, adăugă tata.

Cu siguranță nu m-a crezut. Dar măcar nu m-a întrebat de ce experimentul m-a făcut să plâng.

Trebuia să am grijă ce spun, altfel minciunile urmau să se adevereacă. Experimentul meu pe tărâmul poeziei fusese un succes întâmplător. Ceva însă s-a cuibărit în mintea mea, așa că, tot restul zilei, versul acela, *E Margaret, după care sufletu-ți jelește*, mi se tot zbătea în creier ca o pasăre prinsă în colivie. Știam că e nebunesc să gândesc că a-i pune numele surorii mele după un poem cutremurător însemna să moară de tânără. Dar versul stăruia pe lângă mine și voiam să mă descotorosesc de el, la fel ca atunci când îi fredonezi cuiva o melodie care te înnebunește și, în felul ăsta, te părăsește pe tine, ca să bântuie pe altcineva.

În seara aceea, la cină, m-am abținut să vorbesc cât de mult am putut. Apoi, am întrebat:

– Și acum ai de gând să schimbi numele librăriei sau ce?

Nu ceea ce rostisem, cât modul în care am spus-o, chiar tonul acela ofensat și tăios de adolescent i-a surprins pe părinți, fiindcă nu-l mai auziseră de la moartea lui Margaret. S-au ridicat să asculte, ca și cum ar fi auzit vocea unei persoane pe care o recunoșteau.

Tata a fost primul care și-a dat seama că era doar eul de altădată.

– De ce aș face asta? întrebă.

– Goldengrove, am răspuns eu. Nu este din poemul după care i-ați pus numele lui Margaret?

Amândoi aveau o expresie nedumerită. Ar fi putut uita oare? S-au gândit că Margaret e doar un nume care le-a plăcut pe vremea când erau hipioţi şi plantau legume în lumina lunii pline?

Am întrebat:

– Vreţi să aduc cartea acasă şi să vi-l citesc?

– Nu e nevoie, zise tata. Mi-l amintesc foarte bine.

Mama spuse:

– Margaret este un nume minunat.

– *A fost,* am rostit eu. *A fost* un nume minunat.

– *Este,* replică ea pe un ton de avertisment.

– Şi eu cred că Margaret este încă un nume frumos, spuse tata. Ca şi Nico, de altfel.

– Frumos? am întrebat eu. Frumos?

Am căutat din priviri sprijinul mamei chiar când simţeam că mi se prăbuşeşte toată teoria. Cum am putut să-i acuz că ar fi rănit-o pe sora mea doar punându-i numele după un poem? Curând aveau să insiste să mă trimită *pe mine* la psihiatru. Mă întrebam dacă mama lui Aaron îi zisese să vină să mă viziteze la librărie.

Am spus:

– Apropo de doctori, deşi nu fusese nici un apropo. Mi-aţi făcut programarea aceea la specialistul din oraş?

– Ce programare? întrebă mama.

Am insistat:

– Nu pot să cred că aţi uitat.

– Nico, scumpo, nu e nimic în neregulă cu tine, spuse tata.

Am replicat:

– Cu cât mai curând cu atât mai bine, da? Specialistul cardiolog...

– Bine.

Mama mi-a aruncat un salut tremurător â la Ginger Rogers în versiunea lui Margaret.

Şi, cu toate că, era încă devreme, m-am dus la mine în cameră şi m-am băgat în pat.

Capitolul 7

În dimineaţa următoare, m-am trezit udă leoarcă de transpiraţie după o noapte de coşmaruri înfiorătoare. Într-unul dintre ele, un bulgăre purpuriu cu pete se apropia dinspre marginile câmpului meu vizual. Nu mai avusesem aşa un coşmar, care să îmbine întunericul cu orbirea. Îmi era frică să deschid ochii. Am deschis unul. Puteam să văd. Apoi, mi-a revenit în minte versul din poem.

Am şoptit:

– Ajută-mă! Am nevoie de ajutorul tău. Spune-mi ce să fac.

Eu şi Margaret obişnuiam să ne jucăm cu o planşetă de spiritism pe care o găsiserăm în pod. Primele dăţi a fost tulburător. Alunecarea, înşiruirea literelor, surprinderea mea crescândă pe măsură ce literele deveneau cuvinte... Îmi doream să cred că eu şi Margaret scriam după dictarea cuiva de dincolo.

Ultima oară când am făcut asta, am întrebat spiritul cum se numeşte. „M-o-t-h-r-a", s-au înşirat literele.

Am spus:

– Ăsta nu e monstrul din filmul ăla de groază care-ţi place ţie?

– Taci, c-o să-l alungi, zise Margaret.

Spiritul înşiră literele: „N-i-c-o". Mi-am ţinut respiraţia.

Apoi a scris: „A-d-u-i s-u-r-o-r-i-i t-a-l-e o p-r-ă-j-i-t-u-r-ă".

Am spus:

– Tu faci asta, nu-i aşa?

– Crezi ce vrei, replică Margaret.

Era uşor să ne jucăm în felul ăsta pe vremea aceea. Cu cine gândeam că luăm legătura? N-am *cunoscut* pe nimeni care să fi murit.

Acum însă, deşi tânjeam după un mesaj, nu m-aş mai fi atins de planşetă în veci. Şi cu cine m-aş fi jucat? În schimb, cum stăteam eu aşa întinsă în pat, simţind soarele ce se filtra printre perdele, mă rugam să devin un fel de spiriduş uman pe o planşetă de spiritism. Să o las pe sora mea să mă mişte.

După un timp, am simţit... ceva. O nevoie bruscă de a mă da jos din pat, o uşoară presiune asupra cotului. Am lăsat-o să mă împingă, nu m-am împotrivit în timp ce mă dirija spre dulap. Mâna mi s-a ridicat şi a apucat cămaşa hawaiană a lui Margaret dintre hainele ce se legănau. Când am intrat din nou în corpul meu, m-am pomenit îmbrăcată în cămaşa surorii mele şi mă simţeam mai curajoasă ca niciodată.

– Îţi mulţumesc, i-am spus încăperii pustii.

Sau lui Margaret, dacă era acolo. Aşa, în cămaşă, puteam face faţă librăriei, fără să cedez tentaţiei obsesive de a reciti poemul despre moarte şi despre sora mea.

M-am furişat afară din casă. Nu voiam să mă vadă mama în cămaşa lui Margaret.

Tata aştepta în separeul obişnuit de la Nibble Corner. Când m-a zărit, a părut oarecum iritat sau neliniştit, de parcă i-aş fi adus veşti proaste despre un produs electrocasnic distrus. Cămaşa lui Margaret a iscat pesemne nişte amintiri pe care nu le luasem în calcul. Sau poate că era expresia obişnuită pe care chipul său şi-o luase pentru vara aceea, înainte să ştie că cineva îl privea. Nu părea să observe ce purtam şi nici să facă legătura între cămaşă şi sora mea. În mod cert, Margaret nu moştenise simţul estetic de la tata.

Ne-am mâncat sendvişurile. Eu am plecat apoi la prăvălie. Mă simţeam bine, aproape bine. Cămaşa mătăsoasă pe piele putea fi atingerea lui Margaret pe braţul meu. Palmierii se legănau, fetele

hula dansau, spiritul lui Margaret îşi exercita puterea şi toate acestea mă alinau, împiedicându-mă să văd uraganul care se îndrepta spre mine. Totuşi, probabil că am simţit o oarecare nelinişte în aer. Fiindcă, atunci când tata s-a pregătit să plece spre librărie, nu voiam s-o facă.

Am spus: „Distracţie plăcută, tată", cu o voce stridentă, care nu-mi aparţinea. Simţeam iar râşnitul acela în piept. Aveam nevoie de un doctor! Programarea pe care mama reuşise s-o facă nu era decât peste câteva săptămâni.

Ca să mă liniştesc, am deschis cartea mea preferată, un volum despre pictura şcolii sieneze, atât de mare încât a trebuit să-l întind pe tejghea. Fiecare fotografie mă prindea în vârtej, mai întâi mă momea cu descrierea, apoi mă ispitea cu secretul din spatele ei. Pe măsură ce dădeam paginile, mă plimba de la un oraş în culoarea acadelei la un deal pe care doi păstori şi un câine stăteau la taifas, ghemuiţi lângă foc şi privind lung un înger pus în mişcare de o rachetă aprinsă sub veşmintele sale. M-am oprit asupra unui călugăr în levitaţie, care se înălţa, apoi trecea într-o grădină a edenului plină de suflete vesele, strânse laolaltă. Pretutindeni erau plante în plină floare, copaci încărcaţi cu lămâi cât să ajungă pentru limonada veşnică. Şi cât de bucuroşi erau îngerii îmbrăţişaţi că au ajuns acolo!

Pictură după pictură, am reuşit să parcurg eliberările miraculoase: sfinţi care smulgeau copiii dintre fălcile animalelor sălbatice, readuceau viaţa în obrazul livid al morţilor. Un pictor părea că se specializase în sfinţi care înviau copiii înecaţi. Un bebeluş căzuse în fântână. Un alt băiat alunecase într-un râu. Ambele picturi înfăţişau copiii scufundaţi, cu feţele albăstrii ca apa, iar în tablourile care urmau, băieţelul şi bebeluşul apăreau în picioare, îmbrăcaţi în roşu, cu mânuţele lor lipite în semn de mulţumire faţă de sfântul care îi salvase. Mă întrebam dacă aşa era artistul de felul lui ori dacă pierduse, sau fusese cât pe ce să piardă un copil prin înecare.

Margaret *chiar* se născuse prea târziu. Prea târziu pentru standardele jazzului, pentru comediile trăsnite[1], pentru rochiile de seară din satin. Dar era prea târziu pentru câteva secole. Prea târziu şi pentru sfântul salvator.

Dintr-odată foarte geloasă pe familiile ale căror copii fuseseră salvaţi, m-am întors la tabloul care-mi plăcea cel mai mult şi pe care îl lăsasem la urmă: „Sfântul Nicolae din Tolentino salvând o corabie din naufragiu". Strălucind în orizontul mânios şi înnegurat, un reflector celest a desluşit un vas cu ziduri şi turnuri dinţate, de parcă o cetate fortificată ar fi alunecat în larg, plutind în ocean. O furtună sfâşiase pânzele şi le azvârlise în aer, unde s-au răsucit şi au plesnit ca lenjeria spulberată de pe sârma de rufe. Dintr-un colţ al tabloului, sfântul sufla înspre navă, ca să-i salveze pe pasagerii şi marinarii strânşi laolaltă şi rugându-se pe punte.

Uitându-mă prelung la pictură, am găsit ce căutam atunci când mă holbam la globul cu zăpadă al lui Margaret. Mi-am părăsit corpul, pătrunzând în tablou. Am simţit usturimea sării pe obraz, am auzit geamătul vântului, am văzut apropierea sfântului. M-am concentrat asupra laserului ceresc care străpungea vârtejul furtunos şi, în timp ce mă ghemuiam alături de echipajul tremurând, aşteptându-l pe Sfântul Nicolae să ţină vasul în echilibru şi să mă primească la pieptul său, mi-am imaginat – ba nu, am auzit – bătând clopotul navei.

De fapt, era clopoţelul de la uşa librăriei. Intrase cineva.

Chiar şi după ce am auzit o voce rostind temător: „Nico?", am ridicat un braţ pentru a mă feri de jetul biciuitor al sării. Nu eram pregătită să las apele învolburate pentru cavoul sufocant al magazinului.

Cineva stătea în faţa mea. O gură, un chip familiar. Mi-a luat atât de mult să-l identific, încât atunci când am făcut-o, toată faţa mi s-a luminat şi am roşit. Amândoi ne purtam de parcă aş fi făcut

[1] *Screwball comedy*, subgen al filmului comic, care s-a născut prin anii '20–'30 şi care se caracterizează prin farse şi situaţii burleşti, o intrigă ce presupune curtea făcută unei femei, căsătoria, recăsătorirea, dar şi identităţi greşite, travesti etc. (n.tr.)

o glumă, prefăcându-mă că nu-l recunosc pe Aaron. Am râs împreună, dar nu era un râs autentic. Era zgomotul pe care l-ar fi putut scoate doi cimpanzei, ca să exprime ceva prea profund pentru un limbaj maimuţăresc obişnuit.

– Aaron! Aaron! Bună! Salut!

Aproape că ţipam.

– Bună, puştoaico, spuse Aaron. Ce mai faci?

– Bine, cred... Lacrimile mi se buluceau în ochi. Cam atât de bine mă simţeam. Luptându-mă cu lacrimile, am găsit ceva asupra căruia să mă concentrez, un respiro în care să pot procesa faptul că Aaron era, într-adevăr, acolo. Dat fiind că stăteam după tejghea, ar fi părut ciudat să mă îmbrăţişeze ori să mă atingă. Încerca să nu mă privească – din politeţe, bănuiesc. Vederea lui mă făcea să simt un dor sfâşietor de Margaret, din care m-am trezit când am ajuns la concluzia neaşteptată că, în tot timpul acesta, în toate zilele şi săptămânile care au trecut, îl aşteptasem pe el.

– Încă eşti aici, zise el. Mi-a spus mama că...

Unde altundeva aş putea să fiu? Aaron era agitat? Pentru că mă vedea *pe mine?* Pe sora lui Margaret.

– Nu plânge, se rugă Aaron. Te rog, nu plânge! Uită că am spus asta. Te rog!

Era o uşurare imensă că nu trebuia să mă prefac. Plânsul era la fel ca strănutatul sau ca adormitul. Aaron se uita la mine, nu supărat sau nerăbdător, ci, pare-mi-se, recunoscător, ca şi cum aş fi făcut ceea ce el însuşi ar fi făcut dacă ar fi fost fată. Începuse să-mi curgă nasul. Mi l-am şters cu dosul palmei. Nu eram jenată. Nu-mi păsa că el era băiat. Şi mai mare ca mine. Aproape un străin. În momentul acela, era persoana care mă cunoştea cel mai bine pe lumea asta.

M-am frecat la ochi, rugându-mă să se oprească lacrimile. Între timp, am închis albumul de artă şi l-am strecurat sub tejghea. Dacă Aaron ar fi crezut că mă uitam la picturi doar ca să-l impresionez? Dar nu aveam cum să ştiu că intrase. Priveam un vas pe punctul de

a se scufunda şi nişte marinari în pericol de înec. Nu voiam să-l necăjesc pe Aaron. Faptul că un vas ar fi putut să-i amintească de Margaret m-a făcut atât de fericită să-l văd, încât am început să plâng din nou.

Aaron deja mă privea într-un fel pe care eu l-am luat drept curiozitate în legătură cu momentul în care – sau dacă – aveam să mă liniştesc. Dar nu se uita spre mine. Se uita la cămaşa lui Margaret. Se străduia în continuare să se uite la chipul meu, dar ochii îi alunecau întruna spre palmieri, pe urmă înainte şi înapoi, nas, fete hula, frunte, nuci de cocos, încercând să alcătuiască un întreg. Cum nu-şi putea focaliza privirea asupra mea, puteam să mă holbez la el fără să-mi fac griji că s-ar fi holbat şi el. Aaron mai avea încă sclipirea aceea aurie, aprinsă de epuizare şi tristeţe. Arăta istovit, dar mai atrăgător: un suflet nedormit, chinuit. M-am gândit la mama lui Aaron, întrebându-mă dacă un străin care ar vedea familia noastră ar crede acelaşi lucru, că am îmbătrânit înainte de vreme.

Poate că nu aş fi perceput schimbarea dacă nu i-aş fi cunoscut chipul atât de bine, dacă nu aş fi observat îndeaproape cum Aaron şi sora mea îşi dădeau unul altuia îngheţată de fistic care le colora gura în aceeaşi nuanţă de verde. Oricine altcineva n-ar fi văzut decât un tânăr chipeş, inocent şi narcisist. Poate puţin confuz. Dar o doagă lipsă? Nu prea cred.

– Asta da tunsoare! comentă Aaron.

– Mulţam, am spus eu. Mulţumesc că ai observat. A fost ideea mamei.

– Presupun că te-a dus la măcelarul de la mall...

Câte îi povestise oare Margaret? Pesemne că ştia totul despre noi.

– Pari total schimbată, zise.

– *Sunt* total schimbată.

Mă întrebam dacă ar trebui să cobor de pe platformă, de după tejghea. Am rămas unde eram.

– Ştiu, spuse. Dar schimbată în bine.

– Asta ar fi chiar ciudat, am spus eu.

– Schimbată în *foarte* bine.

– Mersi, am răspuns eu. Nu-mi dau seama de ce. Eu mă simt schimbată în rău. În mult mai rău.

– Nu crezi că şi eu îmi dau seama de asta?

Aaron părea aproape înfuriat.

Era oarecum derutant să văd cât de iute se supărase. Pentru toţi era greu să ne confruntăm cu suferinţa. Toţi eram irascibili.

– Îmi pare rău, am rostit. Adică, îmi dau seama că realizezi şi tu.

Uitasem despre ce vorbeam. Mai bine să nu-i vorbeşti, mai bine să nu-i dai atenţie unei fetişcane care are o tunsoare nefericită şi poartă cămaşa surorii moarte. Dar, cu cât ne afundam în tăcere, cu atât creştea pericolul ca Aaron să plece. Sau ca tata să se întoarcă. Dacă nu puteam spune: „Ce mai faci?", care erau şansele să spun: „Te rog, mai rămâi. Vreau să mai rămâi".

Într-un final, Aaron zise:

– Te-am căutat la întrunire.

– Ce întrunire?

– Întrunirea legată de ierburile de pe lac.

– A... întâlnirea *aceea*. Am şi uitat.

– Pot înţelege de ce, spuse Aaron.

– Poţi?

– Doamne, Nico!

În sfârşit, s-a uitat la mine, la chipul meu.

– Şi... ce se mai întâmplă cu fitoplanctonul? am întrebat eu.

– Poftim?

– Fitoplanctonul, am repetat eu. Cunoscut şi ca ierburile de pe lac.

– Merge minunat.

Aaron rânji şi-şi ridică degetul cel mare în semn de aprobare.

Îl priveam cât de atent îndrăzneam. Oare mă lua peste picior?

– Nu sunt sarcastic, spuse. E nemaipomenit că ştii lucruri dintr-astea.

– Şi ce au hotărât până la urmă?

– Hotărât? De când a hotărât ceva oraşul ăsta până acum? Au făcut ce fac ei de obicei. Vorbesc şi se ceartă, dez-*bat,* aşa şi aşa, şi aşa, mai vorbesc şi se mai ceartă o repriză, se scot din minţi unii pe alţii. Asta le place cel mai tare: le place teama. Tremură în izmene întruna de când cu 11 septembrie, aici în pustiu, hăt departe de radarul terorist. Ce, nu-i aşa?

– Aşa e, am întărit eu.

O clipă m-am întrebat dacă Aaron era drogat. Dar nu credeam asta. Pur şi simplu, avea glasul nestăvilit al cuiva cu care nu mai vorbise de ceva vreme.

– Dar chestia este că, urmă el, dacă se tem, cel puţin simt *ceva.* Deşi nu e ceea ce *cred* ei că le-ar plăcea. Ei cred că le-ar plăcea să nu simtă *nimic,* motiv pentru care trăiesc aici, unde nu se întâmplă niciodată nimic, unde tot ceea ce le creează coşmaruri este blestemata asta de iarbă de pe lac. Şi, bineînţeles, moartea surorii tale. Asta chiar i-a dat gata.

Am auzit cum mi s-a blocat respiraţia în gât, singurul sunet pe care l-am putut scoate. Aaron a înţeles. Spuse:

– Ceremonia de absolvire a fost o oroare. Jumătate din indivizii din oraşul ăsta au simţit că trebuie să vină la mine şi să-mi spună cât de rău le pare de Margaret, iar eu a trebuit să le mulţumesc. Am ştiut că aveau intenţii bune şi totuşi, în tot timpul ăsta, nu mi-am dorit decât să-i omor. Aş fi vrut să fii şi tu acolo, Nico!

– Noi nu am fost, am zis eu. Nu am vrut.

– Înţeleg, încuviinţă Aaron. Şi respect hotărârea pe care a luat-o familia ta. Voiam să spun pentru sprijin... pentru mine.

– Oh, am făcut eu.

– Nu ţi-ar fi plăcut, continuă Aaron. Tot ceea ce ea nu suporta, o chestie după alta. Nu puteam să privesc pe nimeni. Nimeni la care aş fi putut să mă uit. Profesori şi copii pe care ea nici măcar nu-i plăcea pretindeau că-i sunt cei mai buni prieteni. Se luau la întrecere. Cine o cunoştea mai bine, de mai mult timp, povestindu-şi amintiri ale unor fapte care, probabil, nici nu s-au petrecut.

Am spus:

– Poate e un lucru drăguţ. Nu-mi dau seama. Mă bucur că n-am fost acolo. Deci, care *este* povestea?

– Povestea despre?...

– Despre fitoplancton.

– A, da. Dacă lucrurile continuă ca şi vara trecută, ceea ce se va întâmpla, mulţumită lui – să-l ia naiba – El Niño ori încălzirii globale, ori vreunei alte blestemăţii...

– Vor continua sigur, am spus eu. Cât mai tânjeam după existenţa de odinioară în care mă preocupam de schimbarea vremii! Şi ce minunat că şi Aaron se gândea la asta! Nu mi-am dat seama până acum că mai avem şi altceva în comun în afara lui Margaret. Margaret ştia că ne îndreptăm spre un dezastru ecologic, dar îi plăcea să creadă că inventam asta, ca să fiu un fel de sfarmă-cheful.

Aaron spuse:

– Până în august, o să ajungem ca într-o hazna uriaşă. Iritaţii pe piele, infecţii la ochi, probleme cu ficatul. Gaz de mlaştină cu iz clocit, de sulf. O să fie ca în laguna neagră din care iese bestia. Eu măcar o şterg de aici.

– Eu nu, nu m-am putut abţine să nu zic.

– Ştiu, spuse Aaron. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic. Nici nu vreau să plec. Abia când am rostit aceste cuvinte, mi-am dat seama că era adevărat. Eu şi Margaret visaserăm să mergem într-o zi în Boston sau New York, sau chiar Paris. Am presupus că aveam să mergem împreună. Acum, ea avea o reşedinţă stabilă şi, dacă voiam să-i fiu mai aproape, trebuia să rămân aici pentru totdeauna.

Aaron zise:

– Crede-mă, Nico! Vei dori să pleci. Mai vorbim peste vreo trei ani.

– Bine, am ridicat eu din umeri.

Peste vreo trei ani nici n-o să ne mai recunoaştem unul pe celălalt. Dar, oriunde am fi, vom avea mereu legătura aceasta.

– Voi fi pregătită până atunci. Probabil.

– În mod sigur, spuse Aaron.

Efortul de a ne vedea pe noi înşine atât de departe în viitor ne-a aruncat într-o tăcere atât de profundă, încât am crezut că n-o să mai ieşim la suprafaţă. Aaron începu să se uite prin prăvălie, spre cărţi, spre duşumea, la mâinile lui, la pantofi, oriunde, mai puţin spre mine. Căci doar aşa a fost capabil să pronunţe:

– Cămaşa aia îţi stă bine.

– Mersi. Era a lui Margaret.

– Ştiu, zise.

Evident. Ce prostie din partea mea! Aaron avea un simţ fin al observaţiei.

Pe urmă, doar ne-am privit unul pe celălalt. Numele lui Margaret era atât de puternic... la ce ne-am fi aşteptat? La un cutremur care să zdruncine cărţile de pe rafturi? De fapt, mă aşteptam ca tata să intre din moment în moment, să-l alunge pe Aaron şi să mă lase singură cu spiritul scării, care o să mă sfătuiască ce ar fi trebuit să spun.

Am zis:

– Tata este la bibliotecă.

Aaron înţelese. Orice ne-am fi dorit sau am fi simţit nevoia să ne spunem, trebuia s-o facem repede.

Aaron spuse:

– Încă o visez.

– Şi eu, am recunoscut.

– În visele mele, e întotdeauna în viaţă.

– Ştiu, am zis. Şi în ale mele.

Vorbeam în grabă şi nedesluşit, ca nişte pasageri într-un avion gata să se prăbuşească.

– Încă visez că au salvat-o sau că toată treaba nici nu s-a petrecut.

– Ce ciudat, am spus eu. *Foarte* ciudat. Eu visez mereu că n-a păţit nimic şi vă văd pe voi doi stând la taclale la masa din bucătărie.

– Asta seamănă oarecum cu visul meu, rosti Aaron. Cât de stranie e chestia asta?

– Foarte, am răspuns eu.

– Dar, de fapt, a continuat el, partea cea mai tare e că era vie şi acum nu e. Ăsta-i lucrul peste care nu pot să trec. Nu-mi poate ieşi din minte. Absenţa. Cum poate cineva să fie aici la un moment dat, iar în clipa următoare să dispară. Îi spui acelei persoane totul despre viaţa ta şi apoi... nu mai dai de ea. Un număr nealocat pe vecie. Mă gândesc întruna că acest mic... episod, şmecheria asta măruntă se va sfârşi, ea o să se reîntoarcă şi nu va rămâne decât o glumă plină de cruzime.

Spunea ce gândisem şi eu de atâtea ori, dar nu am rostit-o cu voce tare niciodată. Îi eram recunoscătoare că o zisese, *chiar şi pentru faptul* că nimeni nu o făcuse. Plângeam din nou, dar de data asta în linişte. Mi-am închis ochii. Îmi era teamă că, dacă îl văd pe Aaron plângând, ar putea însemna că nu vom fi prieteni niciodată. Ceea ce nu avea sens, pentru că *nu eram* prieteni. Dar, poate, mă gândeam, am putea fi.

– Nu ştiu ce să fac, a continuat Aaron, este necruţător. Orice fac pentru a mă înveseli nu mă face decât să mă simt mai rău. Fac o plimbare cu maşina, îmi iau un burger, dar nu pot mânca. Vreau să spun, cum vom trece noi peste ziua asta?

De când am devenit eu şi Aaron *noi?* Era ca şi cum tata ar fi spus că *noi* ar fi trebuit să descoperim cultul lui asupra Judecăţii de Apoi. Aveau dreptate. Eram propria noastră gaşcă, propriul nostru trib izolat. Micul grup de supravieţuitori care caută să-şi dea seama cum să trăiască fără Margaret.

– Cred că trebuie să treacă timp. Am părut asemenea oricărui tocilar bine intenţionat care a păşit vreodată în librărie.

– Aşa am auzit şi eu, a spus Aaron. Între timp, nu pot face nimic din ceea ce făceam cu ea.

– Şi eu, am adăugat. Adică, nici eu.

– Nu pot asculta muzică, a continuat el.

– Nici eu. Nu mă pot uita la filme vechi.

– Nu pot merge nicăieri în apropierea lacului.

Am întrebat atunci:

– Ce a mai rămas?

Aaron a spus:

– Nu pot să-mi continui viaţa speriat de muzică, de înot şi de îngheţată.

– Şi eu m-am gândit la asta.

Nu mai era nimic de zis. Aaron a privit în jur, încercând să găsească o carte despre care să pretindă că a venit s-o cumpere. Mă întrebam de ce *a trebuit* să intre. M-a văzut prin fereastră purtând tricoul lui Margaret? Îi spusesem mamei sale să-l roage să treacă pe aici. Mama lui l-a obligat s-o facă, iar acum el putea să-i spună c-a făcut-o.

Părea să fie gata să plece când a adăugat:

– Am o idee. Ai auzit vreodată de aceste cursuri care se fac pentru a-i ajuta pe oameni să-şi învingă fobiile prosteşti? De pildă, oamenii cărora le e frică să zboare. Îi fac să stea în avioane îngrămădiţi la uşă, li se pun benzi cu decolarea şi aterizarea. Îi fac să se obşinuiască, pas cu pas. Dacă am face *noi* ceva asemănător? Să facem lucruri împreună. Puţin câte puţin.

I-am răspuns:

– Când eram în clasa a cincea, era o fată cu o fobie atât de urâtă, încât vărsa dacă profesorul închidea uşa clasei. Părinţii ei au trimis-o la o clinică specială. Ne-a spus că a dormit într-un sicriu. Probabil minţea. Când s-a întors, tot i se făcea rău dacă uşa nu era deschisă.

– Autoimunizare, a spus Aaron. Am citit pe internet despre un tip care lucrează cu şerpi veninoşi şi îşi face zilnic injecţii cu mici cantităţi de venin, iar acum poate fi muşcat de o cobră regală şi e ca o muşcătură de ţânţar. Aşa a descoperit un cercetător tratamentul

pentru ulcer, iar un alt om de ştiinţă nebun a încercat cu DDT, împrăştiind insecticid peste floricelele de porumb ale familiei.

– Sună cam aiurea.

Mă întrebam unde va duce asta.Tata plecase de mult. Dacă aş fi fost singură, m-aş fi îngrijorat că întârzie. Dar, cu Aaron acolo, îmi era teamă că tata ar fi putut să intre şi să ne întrerupă.

– Am putea încerca să facem lucruri pe care nu le putem face. Lucruri pe care le făceam cu Margaret. Am putea să le facem împreună. *Tu eşti* omul de ştiinţă, nu-i aşa?

Mă gândeam: „Inspiră. Expiră".

Margaret folosea cuvântul *experiment* pentru jocurile pe care le inventa. Încă de la început, şi-a dat seama că acest cuvânt mă convingea să joc. Odată, am făcut întuneric în camerele noastre şi am aprins lumânări. Margaret a tăiat un pachet de cărţi de joc, a notat pe ceva carte şi a ciocănit în perete. Eu am închis ochii, m-am concentrat şi am notat cartea pe care am văzut-o. Am făcut-o de cincizeci de ori, pe urmă a trecut ea în locul meu şi am mai făcut-o de cincizeci de ori. Nu-mi aminteam scorul, dar a fost foarte ridicat. Eram mândre de apropierea noastră, de puterile noastre telepatice. Nu ne făcea să ne simţim presate sau spionate, aşa cum ne simţeam atunci când mama ştia ce gândeam.

Nu mă hotăram dacă ar fi trebuit să fiu flatată că Aaron ştia ceva despre mine – urma să devin om de ştiinţă – sau jignită că, încă o dată, Aaron şi Margaret erau artiştii, iar eu eram plictisitoarea tocilară la matematică. Era plăcut că Aaron ştia că eu eram cine eram. Îmi plăcea ideea de a *experimenta* durerile şi temerile noastre. Oricum, asta era ceea ce îmi spuneam, ca să nu trebuiască să mă gândesc cât de emoţionată eram la perspectiva de a-mi petrece timpul cu Aaron.

– Adică, ce? am spus eu. Să facem ce?

– Să mergem cu maşina la Dairy Devine. Să luăm o îngheţată pentru sora ta.

Tot sentimentul acela cald de prietenie s-a evaporat şi m-a lăsat mai tristă decât înainte. O visez, îmi e dor de ea. Despre ce era vorba? Acum, el sugera să ne urcăm în maşină şi să luăm pur şi simplu o îngheţată aşa cum obişnuiam când trăia sora mea?

– Nu ştiu dacă pot face asta, am răspuns eu.

– Nici eu nu ştiu dacă aş putea, a zis el. De asta mă gândeam să întreb. N-aş putea-o face singur, dar poate dacă aş fi însoţit... cineva care să ştie cât de greu era, cât efort îţi cerea să te duci până la tejghea şi să comanzi. A zâmbit. Poţi lua două arome diferite, Nico. Trei. Nu trebuie să te hotărăşti. Fac cinste.

Am dat din cap.

– Bine, a spus Aaron. Înţeleg de ce ar fi greu să faci asta. Mai gândeşte-te. Între timp, cum ar fi să auzi altceva ciudat?

I-am răspuns:

– Cred că am avut destule ciudăţenii pentru o singură după-amiază.

El a continuat:

– Cartea aceea la care te uiţi, cartea despre artă...

Am atins-o sub tejghea, ca pe lăbuţa unui iepure.

– Am şi eu cartea asta. Surorii tale îi plăcea foarte mult. Puneam bani deoparte. Plănuisem să-i cumpăr un exemplar de Crăciun. Presupun că ţi-a spus asta, nu-i aşa?

– Nu, i-am răspuns eu. Nu mi-a menţionat asta niciodată.

Nu ştiam ce era mai deranjant: coincidenţa sau faptul că Margaret nu mi-a spus despre carte. De fiecare dată când găsea câte ceva care îi plăcea foarte mult, nu se putea bucura decât dacă lumea întreagă se topea după lucrul acela. Ceea ce îmi plăcea în legătură cu cărţile era lipsa asocierilor dureroase. O descoperisem singură. Acum, asta mi se luase, iar în loc era gândul că Margaret, aşa cum promisese doamna Akins, m-a ajutat să găsesc pe cineva pe care să-l ajut. Pentru o clipă, m-am întrebat dacă Aaron minţea. De ar minţi în legătură cu o carte, pretinzând că i-a plăcut lui

Margaret? Pe de altă parte, de ce ar lua cineva o carte pentru o fată al cărei tată era proprietarul unei librării?

– Haide, a continuat Aaron. Trebuie să fi fost câteva lucruri despre sora ta pe care tu să nu le ştii.

Nu voiam să aud care ar fi fost acelea. Transpiram în tricoul lui Margaret.

– O mai ai?

– Ce? a întrebat el.

– Cartea.

– Mda, dar nu mă pot uita la ea. O vrei? Ţi-o dau.

– Nu, mulţumesc, am zis eu. Pot s-o iau pe asta acasă dacă vreau. E atât de frumoasă! Întotdeauna mă face să mă simt mai bine. Ai observat vreodată câte picturi înfăţişează îngeri salvând oameni de la naufragiu şi sfinţi reînviind copii înecaţi, şi...

– Pe cine-l doare-n fund de frumuseţe, Nico? Unde a fost sfântul când...

A intrat tata.

Atunci, am spus:

– Bine. Desigur. Să verific. Nu cred că o avem.

Aaron şi-a dat seama de un lucru de care nu eram sigură că aş fi vrut să ştie. L-aş fi minţit pe tata pentru el. Dar asta nu prea era o noutate. Îi minţeam pe părinţii mei de fiecare dată când Aaron şi Margaret ieşeau împreună.

– Aaron, ce mai faci?

Veselul meu tată era foarte mândru pentru că şi-a amintit numele lui Aaron. Se purta de parcă Aaron era doar unul dintre prietenii lui Margaret, politicos, dar distrat, cum era cu toţi prietenii noştri ale căror nume nu şi le mai amintea.Violet şi Samantha considerau că tata e drăguţ. Partea cu lipsitul unei doage, cu apucăturile de veveriţă, partea cu Micul Adonis – toate fuseseră uitate, dispăruseră în lumea ceţoasă în care Margaret încă mai era. În lumea asta nouă, cea fără ea, tata părea să se bucure că îl vede pe Aaron.

Înainte ca acea bunăvoinţă de la om la om să dispară, am întrebat:

– Tata, te superi dacă mergem să luăm nişte îngheţată?

Tata nu voia ca eu să plec. Eram Unicul Copil Rămas. Şi o parte din el îşi amintea exact cine era Aaron. A încercat să fie rezonabil. Poate că ar fi fost bine ca eu să plec. Să fac orice. Existau şanse – îl vedeam pe tata convingându-se singur – ca eu să supravieţuiesc.

– În regulă, a spus. Dar să nu stai mult, bine? E aproape timpul să închidem.

Nu am zis nimic despre faptul că mai erau două ore până atunci.

– Să-ţi pui centura, m-a sfătuit tata.

– Diary Divine e la cinci minute, am zis eu. Mai puţin.

– Pune-o, a insistat tata.

– Eu mi-o pun întotdeauna, a intervenit şi Aaron. Mai ales când merg pe distanţă scurtă. Se spune că accidentele se întâmplă pe o distanţă de şaisprezece kilometri de casă.

„Accidente", m-am gândit eu. „Margaret." La ce se *gândeau* Aaron şi tata?

– Ştiu, a spus tata. De aceea conduc eu ca un apucat, ca să scap din zona periculoasă.

Aaron râdea. Tata a explicat:

– Glumim, Nico.

Am adăugat:

– *Cinci* kilometri. Lee Marvin spune asta în *Point Blank*.

Nici unul nu a înţeles. Mă întrista să îi văd glumind cum ar fi putut s-o facă atunci când Aaron era prietenul lui Margaret.

– Să te întorci într-o jumătate de oră, m-a avertizat tata. Dar nu te grăbi! Condu încet!

Eu şi Aaron ieşiserăm deja pe uşă. Tata încă ne urmărea în timp ce urcam în dubiţa de un albastru-deschis ce aparţinuse mamei lui Aaron, care – nu ştiu cum de n-am observat – era parcată chiar în faţa magazinului. Tata, ma gândeam eu, îţi dai seama? Nu puteai cere ceva mai sigur! Nu numai că Aaron era atât de cool încât îşi permitea să conducă cea mai slabă maşină, dar o făcuse să pară atât

de la modă, încât alţi copii începuseră să le ceară mamelor maşinile care le aparţinuseră acestora şi cu mulţi, mulţi kilometri la bord.

Apoi, am încetat s-o mai văd prin ochii lui tata şi am privit-o cu ai mei. Îmi aminteam cât de fericită eram de fiecare dată când vedeam dubiţa în faţă la Rialto. Amintirea a stârnit în mine o furtună. Dubiţa lui Aaron era foarte sus pe lista lucrurilor legate de Margaret. Toate celelalte – muzica, filmele, lacul – au coborât o treaptă, ca oaspeţii de la o masă, care se ridică pentru a face loc unui întârziat. Aaron trebuie să fi reuşit deja să detaşeze cumva dubiţa de sora mea. Altfel, nu ar fi putut să plece niciodată de acasă. S-ar putea să decontaminezi anumite activităţi, la fel cum victimele inundaţiilor spală nămolul de pe comorile familiei şi le aşază înapoi pe cămin.

M-am strecurat înăuntru şi mi-am pus centura. Aaron a pornit uşor şi a condus câteva străzi mai încolo, de parcă şi-ar fi testat maşina. Apoi, a apăsat pe acceleraţie şi un vânt cald a vâjâit pe la fereastră.

– Am evadat din închisoare, a spus Aaron.

Mă aşteptam ca propria conştiinţă să mă lase paralizată şi mută. De fapt, mă simţeam ciudat de relaxată. Nu trebuia să vorbesc, pentru că Aaron înţelesese deja cele mai importante lucruri: dimineţile, sfârşitul nopţii, visele, sunetul vocii lui Margaret. Era ca şi cum faptul că-şi împărtăşea povara o făcea mai uşoară. Mă simţeam liberă sau, oricum, mai liberă decât fusesem în ultimele săptămâni. Dar, după ce am luat o curbă şi a apărut Dairy Divine, mi-am amintit că nu eram liberi. Târam închisoarea cu noi.

– S-a întâmplat ceva? a întrebat Aaron.

Trebuie să fi arătat de parcă habar nu aş fi ştiut cum se deschide o portieră.

– Nu, de ce?

– Arăţi de parcă ţi-ai pierde controlul din nou.

– Nu mi-l pierd. N-am nimic, am minţit eu.

- Nu mi-l pierd. N-am nimic, am minţit eu.

O fată pe care nu o mai văzusem înainte lucra în spatele tejghelei. Purta o rochie lungă, neagră de vampir şi o basma făţoasă legată la spate peste părul ei de mort, negru ca smoala. O nară părea roşie şi umflată, ca şi cum ar fi fost de la o gaură de cercel infectată.

– Ce-aţi dori? a întrebat ea peretele din spatele nostru.

Nu părea să fie o persoană care să aibă răbdare să mai aştepte o zi întreagă să mă decid. Nu părea nici să-şi dea seama că Aaron era singurul supravieţuitor al unui cuplu regal.

Pe jumătate, mi-aş fi dorit ca Aaron să-i explice cine am fost, prin ce am trecut şi că asta nu era o simplă ieşire la îngheţată. Asta trebuie să fi crezut ea. Un tip arătos îşi duce sora mai mică la o plimbare cu maşina. Poate şi-a petrecut noaptea trecută chefuind şi voia să se şteargă de pe lista neagră a mamei.

– Ce-aţi dori? a repetat ea, de data asta către Aaron.

L-am adorat pe Aaron pentru că o ignora.

– Ia ce vrei *tu*, Nico! Nu te grăbi.

– Ciocolată.

Să aleg aroma pe care o voiam era mai uşor când nu-mi doream nimic.

– Excelent, a spus Aaron.

Am încercat să nu mă uit la tejgheaua murdară din sticlă, parcă având o pictură abstractă mâzgălită cu nişte pete de culoare. Un strop de fistic m-ar fi alungat în goană pe uşă.

– Poftim? a îngăimat fata.

– Domnişoara a spus ciocolată, i-a explicat Aaron. Două cupe. Apoi, către mine: Foarte rapid decis, Nico!

A vrut să pară aprobator. Dar ştia că nepăsarea mea nu era un semn bun.

Fata a trântit două globuri într-un con, mi l-a întins şi s-a întors spre Aaron.

– Eu cred că o să iau fistic, a spus el.

M-am uitat lung la el, de parcă ar fi spus: „Eu cred că o să iau otravă de şoareci". Am urmărit-o pe fată scufundând cupa într-un

borcan cu apă murdară, apoi apropiindu-se de cuva verde neon, ca şi cum vederea ei ar fi făcut planeta să-şi înceteze mişcarea în jurul axei sale. Aaron s-a întors spre mine fără să mă vadă. Avea un zâmbet caraghios schimonosit, iar ochii îi sticleau. Apoi, şi-a dat o palmă peste frunte.

– Dacă mă gândesc mai bine, vreau cu unt de pecan.

Fata părea să nu-l fi auzit şi şi-a urmat drumul spre verdele mortal. Apoi, ca şi cum *ea* s-ar fi răzgândit, ne-a cruţat şi s-a răsucit spre bej.

– Mersi.

Aaron a pus patru bancnote pe masă.

– Costă patru-*cincizeci,* a spus fata.

Totul era schimbat.

– Ajustare de preţ, a zis ea atingându-şi nara inflamată cu mâna cu care se pregătea să îi dea lui Aaron restul de la cinci. Cu fiecare ţară din Orientul Mijlociu pe care o invadăm, preţul benzinei sare-n aer, ceea ce ridică preţurile pecanului sau a rahaturilor cancerigene pe care le pun ei în fistic. Plus că fiecare bombă pe care o aruncăm scurtează timpul până la un nou atac sinucigaş. Cred că rasa umană mai are cam cincisprezece minute, maximum. De aceea îmi place să vând desert îngheţat. Serviţi înainte să se topească – împreună cu calota de gheaţă de la poli. Ha, ha!

Avea ochii de un albastru pal de husky siberian, pupilele negre, la fel de închise ca fardul de ochi din jurul pleoapelor. M-am gândit că m-aş putea împrieteni cu ea, chiar dacă mi-am dat seama că micul ei discurs a fost în întregime dedicat lui Aaron.

Aaron i-a răspuns:

– Poţi s-o mai zici o dată.

Zâmbea. Dar n-o face. A toastat în cinstea ei cu cornetul lui de îngheţată şi eu am făcut la fel.

– Cu stimă, a spus Aaron şi toţi trei am simulat un zâmbet.

Mi-a plăcut foarte mult că fata cu îngheţata l-a văzut ţinându-mi uşa la ieşire.

– Poţi mânca îngheţată şi să conduci în acelaşi timp? am întrebat eu.

Când era frumos afară, eu, Margaret, Aaron ne terminam cornetele la masa de picnic din faţa cofetăriei Dairy Divine. Era romantic să-i vezi cum întârziau momentul în care îşi luau la revedere.

– Pot să mănânc un homar şi să conduc, dacă trebuie, mi-a răspuns el. Vino, vreau să-ţi arăt ceva.

S-a îndreptat spre un drum îngust pe care eu nu mai fusesem niciodată, deşi credeam că ştiu fiecare centimetru al ţinutului. Drumul şerpuia prin pădure, apoi ţâşnea într-o poiană de unde se vedeau munţii din jur, siluetele piscurilor aliniate în rânduri paralele estompându-se în culori de la verde la purpuriu şi gri, pe măsură ce dispăreau în zare.

– Nu ştiam că se poate ajunge atât de sus aici, am spus eu.

Aaron mi-a răspuns:

– Păi, de fapt, tocmai de aceea vin oamenii aici.

– Serios? Mă rugam: *„Nu-l lăsa să scoată o ţigară cu marijuana"*. Are un nume locul ăsta?

– Vârful lui Miller, mi-a răspuns el.

– Cine era Miller?

Cultul tatei pentru ziua de apoi – nu-l chema pe conducător Miller? Nu aveam de gând să stric plăcutul nostru moment amintind de tata. Oricum, Miller era practic cel mai obişnuit nume.

– Nu ştiu, a spus el. Vreun nemernic norocos. Ţie nu ţi-ar plăcea ca priveliştea asta să fie a ta?

– Poate că nu era proprietarul terenului, mi-am dat eu cu părerea. Poate că l-a descoperit sau poate pur şi simplu venea aici şi privea.

Poate că aici a fost locul unde aştepta un înger să vină să-i înalţe la cer pe el şi pe cei cincizeci de mii de prieteni ai lui. Poate că aici ne-ar fi condus hărţile şi calculele tatei. Poate că ar fi trebuit să vin aici cu tata şi să pretind că n-am mai fost niciodată.

– Corect, a spus Aaron. Aşa merge treaba. Tot ce trebuie să faci este să hoinăreşti pe undeva şi acelui loc o să i se dea numele tău.

– Vârful lui Aaron şi Nico.

Eram îngrozită că pronunţasem numele noastre împreună.

Aaron a continuat:

– Nu o să îl numească aşa decât dacă ne aruncăm amândoi în gol.

Nici unul din noi nu a mai vorbit după asta.

În cele din urmă, Aaron a spus:

– Nu am mai fost aici de când... adică a fost locul meu preferat de când eram copil. Îmi imaginam că sunt o pasăre. Ca orice copil, cred. Dar întotdeauna mă imaginam zburând pe deasupra caselor profesorilor mei făcând caca pe acoperişurile lor.

– Super! am exclamat eu.

– Credeam că nu o să mai fiu în stare să mai vin aici niciodată. Credeam că, dacă vin aici, mi-ar veni *într-adevăr* să mă arunc în gol.

– Dar nu-ţi mai vine, nu-i aşa?

– Nu chiar. În timp ce Aaron privea fix prin parbriz, ceva de pe faţa lui mă făcea să mă întreb dacă nu cumva aici el şi Margaret făceau sex.

– Ţi-e frig? m-a întrebat el.

– Nu, de ce? am răspuns eu.

– Tremurai.

Am ridicat cornetul cu îngheţată.

– Ce prost sunt, a spus Aaron.

Eu şi Aaron ne-am apucat să ne mâncăm îngheţatele, urmărind amândoi pe cer un minuscul nor singuratic.

Aaron a dat din cap spre el.

– Fii atentă la puişorul ăla. Cu ce crezi că seamănă?

– O oaie?

– Îmi dau seama de ce crezi că este o oaie. Eu mă gândeam la Abraham Lincoln.

– Ai dreptate, am minţit eu.

Margaret ar fi văzut ceva chiar mai ciudat şi mai grozav decât Lincoln. Sau poate ar fi auzit norul cântând Otis Redding. Dar ea

plecase, iar aici rămăsese Aaron cu neinteresanta ei soră şi tot ce putea ea vedea era o oaie. Mâna în care ţinea îngheţata i s-a încleştat de volan. Untul de pecan i se scurgea printre degete.

Am spus atunci:

– Îmi pare foarte rău. Nu am deloc imaginaţie.

Nu mai spusesem asta cu voce tare niciodată. De ce îi spuneam lui Aaron?

Aaron mi-a răspuns:

– Nu-i adevărat, Nico. Nu e deloc adevărat. Nu vreau să spun că toată lumea are imaginaţie. Dar *tu* ai. Mereu mi s-a părut că eşti copilul cel mai amuzant. Şi nu poţi fi amuzant fără imaginaţie.

– Eu n-am văzut lucrurile aşa niciodată.

Poate că pur şi simplu îmi plăcea să *cred* că nu am imaginaţie. Pentru că, uneori, eram mândră de felul întortocheat în care mintea mea ajungea de la punctul A la punctul B. Dar nu îmi dădeam seama cum un nor în formă de oaie putea semăna cu Abraham Lincoln.

– Priveşte din nou, m-a îndemnat Aaron. Nu te mai concentra asupra unui punct. Greşeala ta este că te concentrezi prea tare. De aceea vezi chestia aia ca pe o oaie. Dacă laşi totul să se estompeze puţin, vezi şi bărbia, şi pălăria.

Mi-am mijit ochii.

– Înţeleg ce spui, am minţit eu din nou. Într-un fel.

– O să dureze puţin. Încearcă să te uiţi pe la coada ochiului, în loc să te uiţi fix prin centru. Pentru că ceea ce trebuie cu adevărat să eviţi este să te uiţi în direcţia greşită. Să pierzi evenimentul cel mai important.

Să-l ascult şi să-i vorbesc lui Aaron nu mi se părea o conversaţie, ci mai degrabă că aş alerga după un fugar pe care nu am să-l prind niciodată.

– Care ar fi acela, Aaron?

M-am simţit ciudat să-i spun pe nume.

S-a gândit o secundă.

– Cum ar fi... că i-am urât întotdeauna pe magicieni. Pentru că tot ce fac este să-ţi distragă atenţia, făcându-te să nu te uiţi la ceea ce fac ei cu adevărat. Dacă-ţi petreci prea mult timp urmărind trucuri de magie, nu vei mai fi potrivit pentru lumea asta. Îţi vei pierde instinctele de supravieţuire. Ai fi ca un pui de pasăre care cade din cuib şi oamenii îl adoptă, iar mama nu-l va mai primi înapoi.

Mă întrebam dacă vorbeşte cu mine ori aşa obişnuia să vorbească el cu Margaret. Cum ar putea cineva să-şi petreacă prea mult timp urmărind trucuri de magie? Nu avea sens şi totuşi mi se părea cel mai interesant lucru pe care l-am auzit vreodată. Norul se transformase în codiţa literei Q, dar nu am spus-o.

L-am întrebat:

– Ai mai pictat?

Aş fi putut să-l rog să mă lase să văd şi ar fi fost un alt motiv să ne întâlnim.

– Nu-mi imaginez cum aş putea să mai pun mâna pe o pensulă vreodată, mi-a răspuns el.

– Ar trebui să încerci.

Am părut la fel de neconvingătoare ca tata atunci când îi spunea mamei să cânte la pian.

– Nu vreau, a spus din nou Aaron.

– Atunci, n-o face, i-am zis. Adică...

– Şi ştii ceva? Când oamenii spun: „O să treci peste asta" îmi vine să le zic să se ducă dracului. Scuză-mă, Nico!

– Nu-i nimic, am spus eu.

– Căci ce aş mai avea atunci? Aaron a întrebat de parcă eu aş fi putut şti. Lumea fără ea? Mă întreb mereu ce ar fi spus ea despre una sau alta. Nu pot vedea sau auzi nimic fără să-mi doresc să-i spun şi ei despre asta.

– Exact, am completat eu. Şi mie mi se întâmplă la fel.

A continuat:

– Ştii ceva? Am renunţat la slujbă. M-am retras înainte de a începe.

– Ce slujbă?

– Ar fi trebuit să predau artă în programul... orăşenesc.

– Eu am participat la programul acela.

Ar fi fost drăguţ dacă Aaron ar fi fost consilier atunci când mergeam eu pe acolo.

– Toată lumea a participat, a spus Aaron. N-am avut chef să privesc nişte mici ingraţi aruncând cu vopsea unul în altul. N-am avut chef să mă conving pe mine însumi că ăsta este felul lor de a fi creativi. N-am avut chef de nimic.

– S-au supărat părinţii tăi?

– Au înnebunit. Dar mi-a salvat pielea faptul că sunt prea îngrijoraţi în legătură cu mine ca să se supere. Umblă în vârful picioarelor ca şi cum orice zgomot mai puternic ar putea să mă facă să-mi pierd cumpătul şi...

– Şi ce?

– Şi... Nu ştiu. Închipuirea *lor*. Oricare ar fi asta.

Tatăl lui Aaron era constructor. Nu ştiu ce făcea mama lui în afară de a creşte cinci copii. Mă gândeam cum ar fi să vină la Goldengrove să ia o carte care să o sfătuiască să-l vadă pe Aaron ca pe un motan ce nu iese de sub canapea. Săracul Aaron! Părinţii lui ar fi trebuit să fie recunoscători că au un fiu ca el.

– Care e problema lor? am întrebat eu.

Norul ca o codiţă de Q a dispărut. Studiasem circuitul apei în natură. Ploaia în nori, în ploaie, în pământ. Gândul la asta m-a liniştit. Îmi doream să-i fi putut spune lui Aaron unde s-a dus norul fără să mă pierd în labirintul unei explicaţii.

– Faptul că nu pot să-mi *revin*. Ei nu-şi pot imagina de ce nu pot să-mi *revin*. Aşa că, spune-mi, Nico... *de unde* ar trebui să *revin* şi *la ce* ar trebui să *revin?*

– Nu ştiu.

De fiecare dată când spunea *revin*, buzele i se torsionau ca o bandă de cauciuc. Imita pe cineva sau râdea de cineva. În momentul acela mi s-a făcut milă de părinţii lui. Mi-aş fi dorit să nu-i fi

adus în discuţie, pentru că nu mă puteam gândi atunci decât la tata bătând librăria de la un capăt la altul şi imaginându-şi ce poate fi mai rău.

– Poate că ar trebui să te duc înapoi, a zis Aaron.

– Aşa mă gândeam şi eu.

În timp ce ne întorceam la vale, spre oraş, Aaron mi-a spus:

– Te gândeşti vreodată la reîncarnare?

– Tot timpul. De ce întrebi?

Aaron a continuat:

– Îţi aminteşti cât de mult îi plăceau lui Margaret Stan şi Bran? Ei bine, am găsit un site despre doi fraţi din New Jersey. Foarte mulţi oameni cred că aceşti fraţi sunt Stan şi Bran reîncarnaţi.

– Şi?

– Şi... aceşti fraţi au fost întotdeauna mari admiratori ai lui Stan şi Bran, chiar şi la grădiniţă şi, într-un fel, seamănă cu ei, şi au făcut un film despre ei, şi...

L-am întrerupt.

– Există un film în care Bran se reîncarnează într-un cal.

– L-am văzut cu Margaret, mi-a spus el.

Am trecut pe lângă o dubiţă ca a lui Aaron, plină cu copii. Şoferul a claxonat în semn de salut.

– Cine era? am întrebat eu.

– Nu ştiu, a răspuns Aaron. Vreo gospodină oarecare ce duce copiii la şcoală. Ştii ce mi-aş dori să pot face? Să mă uit la un film, unul vechi, aşa cum obişnuiam să văd cu sora ta. Poate o s-o facem împreună. Nu mi-aş fi imaginat că voi fi în stare să merg la Dairy Divine sau să conduc până la Vârful lui Miller. Şi am făcut-o împreună. Şi nu a fost atât de îngrozitor, Nico. Nu-i aşa?

Treceam pe lângă magazinul cu sobe pentru lemne, apoi pe lângă Quikmart.

– Nu, am confirmat eu. A fost bine. A fost... drăguţ.

Drăguţ, a luat în derâdere spiritul scării acest cuvânt.

– Ai putea veni pe la mine şi am putea să ne pierdem vremea urmărind un film vechi pe DVD, a continuat el.

– Am putea? Una era să mergi cu Aaron la îngheţată, într-o plimbare spontană. Dar să faci planuri, să vezi filme... Cum ar putea merge aşa ceva? Nu vă faceţi griji, mamă şi tată. O să mă duc la Aaron să văd felul acela de filme pe care le vedeam cu Margaret. Dacă ar fi rezonabili, ar înţelege că eu şi Aaron eram doar prieteni încercând să ne ajutăm unul pe celălalt să trecem de asta. Dar părinţii mei nu ar vedea lucrurile în felul acesta. N-au avut încredere în Aaron niciodată. Acum, ar putea crede probabil că el ar fi un fel de pedofil necrofil. Dacă am să vreau să petrec timpul cu el, va trebui să păstrez secretul.

– Bineînţeles, am spus eu. Am putea.

– Când?

– Duminică, i-am răspuns. Librăria e închisă.

– Excelent. O să te sun.

– Nu sunt sigură că părinţii mei ar fi de acord, am continuat.

– Sunt sigur că nu vor fi, a confirmat Aaron.

Pentru că eram lângă Goldengrove, Aaron a repetat:

– O să te sun, bine?

– Poate că ar fi mai bine să închizi dacă mama sau tata răspunde la telefon, i-am zis eu.

Aaron a zâmbit răutăcios:

– Sunt bun la asta. Am exersat îndelung.

Capitolul 8

Îmi spusesem că nu există lucruri pe care să nu le fi făcut. Îmi minţeam părinţii de fiecare dată când pretindeam că mă duc la film cu Margaret. Dar Margaret se ocupa întotdeauna de intrigi şi aranjamente complicate.

Să mă uit la un film cu Aaron mi-ar fi luat, incluzând timpul de călătorie, trei ore, aproximativ. Părinţii mei s-ar fi îngrijorat dacă le-aş fi spus că mă duc să-mi petrec timpul făcând o plimbare mai lungă cu bicicleta. Trei ore la librărie? Tata îşi petrecea o jumătate de zi acolo şi era închis duminica. Trei ore la film? Chiar şi părinţii mei ştiau că Rialto nu avea matinee.

Aveam nevoie de o prietenă care să mintă pentru mine şi Aaron, aşa cum am minţit eu pentru el şi Margaret. Dar mi-am alungat toate prietenele după ce a murit Margaret. Nu puteam să le încredinţez un subiect atât de fierbinte de bârfă. Mi-am imaginat cum ar fi să am încredere în Violet sau Samantha. Apoi, am încercat să calculez cât de mult s-ar fi putut abţine până să spună cuiva. Nu puteam să le acuz. Nu există adolescentă pe lume care ar rezista tentaţiei de a fi prima care să audă că o fată pe care o ştie se întâlneşte cu prietenul surorii sale moarte. Ceea ce nu era adevărat, dar, chiar şi aşa, ştiam că ar putea părea în felul acesta.

M-am gândit la toţi cei pe care îi cunoşteam. Apoi, m-am gândit la Elaine. Era suficient de adultă, suficient de tare, putea

ţine un secret. Mereu a refuzat să ne spună numele tatălui lui Tycho. Aş inventa un prieten pe care nu l-ar fi plăcut părinţii mei şi i-aş cere lui Elaine să pretindă că am fost acasă la ea când mă duceam la Aaron – adică prietenul imaginar. I-aş putea cere o favoare, pentru că şi eu îi făcusem una ţinându-i locul la prăvălie până a găsit o bonă pentru Tycho. Nu mi-am dat seama niciodată că o încurajam să-şi mintă şeful, probabil pentru că nu puteam să mi-l imaginez pe tata şeful nimănui.

Într-o după-amiază, a sunat telefonul de la prăvălie. Era Elaine, uitase romanul la care ajunsese pe la jumătate. Tycho era acasă, răcit; nu putea pleca. Aş putea să trec să-i duc exemplarul din *Omul care iubea copiii?*

Tata era în biroul lui. Şi-a ridicat privirea dintr-o carte când am bătut la uşă.

– Ascultă puţin acest pasaj, Nico! Ai o clipă liberă?

– Sigur, am răspuns eu. Dar trebuie să ies puţin. Elaine vrea să-i duc o carte. Poţi să stai la tejghea o vreme? A rămas acasă cu Tycho.

– Bine. Dar ascultă. A început să citească: Într-un sat indian din Sud vin pelerini să hrănească morţii aruncând mâncare în ocean. Oameni sfinţi cu barbă îngrijesc plaja, vânzând pachete învelite în frunze de banană, o reţetă pe care profeţii Sadhus[1] prezic că morţii vor să o mănânce.

– Mă întreb ce e în pachete, am spus eu.

– Mâncare de alinare pentru morţi, a replicat tata. Orez basmatic? Curry cu legume?

– Macaroane cu brânză, am adăugat eu.

Nu mi-am dat niciodată seama că morţilor ar putea să le fie foame. Exista vreo mâncare pe care şi-ar fi dorit-o Margaret? Poate îngheţată cu fistic.

– Mi-aş dori să pot folosi asta în cartea mea, a continuat tata. Dar, la drept vorbind, nu este despre sfârşitul lumii. Aş vrea să fiu mai deştept. Aş vrea să pot sintetiza asta şi escatologia Hindu şi...

[1] Înţelept hindus (n.tr.)

– Eşti foarte deştept, tată, l-am asigurat eu. Sunt sigură că poţi folosi asta undeva. Dar eu trebuie să plec. Îţi aminteşti?

– Ce citeşte Elaine? m-a întrebat tata.

– *Omul care iubea copiii,* am reprodus eu de pe copertă.

– N-am citit-o, a zis tata.

– Nici eu, am spus, dar, dacă Elaine o vrea atât de tare, trebuie să fie destul de bună.

– Nu te grăbi să te întorci, mi-a spus tata, îmi face bine o pauză de la scris.

Am alergat tot drumul până la Elaine. Am găsit-o în bucătărie, purtând pantaloni scurţi şi un tricou cu Jim Morison, stând cu picioarele desfăcute peste masa ei galbenă Formica. Fuma, bea cafea cu gheaţă şi răsfoia o revistă. Şi-a strivit ţigara în scrumieră, ca şi cum asta ar fi însemnat că nu am văzut-o. La CD-player, un cântăreţ de blues mormăia ceva despre un iepure, un vânător şi o puşcă.

– Ce mai face Tycho? am întrebat eu.

– O să supravieţuiască. Doar ştii cum e el. Toate răcelile la cap sunt un coşmar metafizic. De ce ar trebui să sufere? Nu că el ar întreba chiar asta. Dar ştiu ce gândeşte. De ce n-ar putea să se uite pur şi simplu la televizor şi să bea suc, în loc să psalmodieze lucruri de genul: „Acum, cald!" şi „Acum frig!"

– Poate în felul ăsta nu mai trebuie să-i iei temperatura.

– Nu-i place deloc, a spus Elaine, aşa că nu o fac. Ar muşca din termometru. Dar *tu* ce mai faci? *Tu* te simţi bine?

– Nu ştiu de ce toată lumea mă întreabă asta, am răspuns eu.

– Te simţi bine?

– Crampe.

M-am strâmbat. De fapt, eram la ciclu, aşa că nu minţeam. Nu încă.

A închis revista.

– Pariez că nu ştiai că Zimbabwe este noul Las Vegas.

– Poate Las Vegas este noul Zimbabwe.

– Dacă puştii ar scrie revistele astea, ar fi mult mai interesante, a spus Elaine.

– Mulţumesc, presupun. I-am întins cartea pe care o adusesem de la prăvălie.

– Eu îţi mulţumesc. A suspinat. N-o să-mi găsesc niciodată locul. Cititul este atât de dureros încât am mereu atacuri de narcolepsie de-mi cade capul în mijlocul propoziţiei. Pentru că tatăl din carte este exact ca fiul pe care tatăl meu şi fostul meu soţ l-ar fi avut dacă *ei* s-ar fi căsătorit şi ar fi avut un copil, iar copilul ar fi crescut şi ar fi devenit tată. Ar trebui s-o citeşti. Dar nu acum.

– Tatăl tău şi fostul tău soţ nu ar fi putut avea un copil.

Elaine părea dezamăgită.

– Metaforic, Nico. Amuzant este că nu am observat niciodată că se aseamănă până când nu am citit cartea. Nişte nemernici care se autovictimizează, amândoi. Adică bărbaţii. Cu excepţia tatălui tău.

– Inclusiv tata. În felul lui.

Elaine m-a contrazis:

– Tatăl tău nu e o moară stricată. Şi e de un milion de ori mai drăguţ. Mai prezent şi mai responsabil, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Prezent? m-am mirat eu. Responsabil? Tata?

Elaine a continuat:

– Poate e o chestie de-a taţilor. Christina Stead a înţeles *asta*. Hei, vrei nişte cafea cu gheaţă? Nu mori de cald în aia? Tricourile astea sintetice din material elastic... ai putea la fel de bine să te plimbi într-un sac de gunoi din plastic. Nu era tricoul lui Margaret? Iartă-mă!

– Nu-i nimic.

Am rezistat tentaţiei de a-i spune că Margaret mi-a zis că pot să-l păstrez. Aş fi putut minţi, dar nu despre asta.

– Îşi stă grozav cu el, a continuat Elaine. Dar, Doamne, slăbeşti! Nu te hrăneşte tatăl tău? Acum, Nico, ce mai faci? Sincer.

I-am răspuns:

– Mă simt bine. Nu grozav.

– Grozav ar fi bizar, a spus ea. Nimeni nu se aşteaptă la grozav. Mai nou, a te scula din pat este deja grozav. Ceea ce se pare că tu faci.

– Păi, cam asta-i tot, am zis eu.

Elaine a continuat:

– Am auzit că faci experimente de percepţie extrasenzorială în insula poeziei. Cred că asta a fost inspirată...

– Poţi da muzica mai încet? am întrebat eu.

Simţeam nevoia să traversez camera pentru a procesa faptul că tatăl meu i-a spus lui Elaine ceva atât de personal şi de ruşinos. Adulţii se întreţineau cu poveşti despre copii lor. Cu cât eşti mai tânăr, cu atât ai mai puţină intimitate. Prea bine, atunci. Puteam să mint despre Aaron.

– Te-am întrebat dacă vrei nişte cafea? a reluat Elaine. Memoria mea pe termen scurt a murit.

– M-ai întrebat, am confirmat eu. Am spus da.

Nu-mi plăcea cafeaua. Lui Margaret îi plăcea foarte mult. Cărţile despre bolile de inimă te preveneau împotriva cafeinei. Decofeinizată, inima îmi sărea din piept. Frica mă făcea să vreau cafea, la fel ca atunci când, fiind pe o stâncă, te poate face să vrei să sari.

– O cafea ar fi excelentă, am spus eu. *Excelent* era cuvântul lui Aaron. Excelentă, am repetat.

În timp ce eu şi Elaine stăteam de vorbă – despre vreme, continuarea căutării unei bone, clienţii de la librărie –, am amestecat trei linguriţe de zahăr în cafeaua mea care se îngroşa şi, sorbitură după sorbitură, am lăsat cofeina şi carbohidraţii să fie gata să vorbească în locul meu.

– Vreau să-ţi cer un serviciu, i-am spus.

– Îţi sunt datoare, mi-a răspuns Elaine.

Atunci, i-am zis:

– Am început să ies cu un tip.

– Oh, te rog, nu încă, s-a lamentat Elaine. Cine e?

– Nu-l cunoşti. Era şi asta o minciună? Îl cunoştea Elaine pe Aaron? Un tip oarecare.

– Cum arată?

Am aşteptat preţ de o bătaie de inimă. Repetasem asta.

– E un puşti foarte drăguţ, din clasa mea. Inteligent, atent. Ţi-ar plăcea, Elaine. Dar părinţii mei nu se pot obişnui cu ideea că eu ies cu cineva acum. Înnebunesc pentru fiecare lucruşor. Nu-i condamn. Dar nimeni nu ar fi destul de bun şi îmi fac zile grele.

– L-au întâlnit mama şi tatăl tău?

Am încuviinţat.

– N-a fost drăguţ.

– De ce nu l-au plăcut? Spune-mi adevărul.

Câtă lipsă de perspectivă din partea mea să nu mă fi aşteptat la asta, să nu fi inventat o listă a aşa-ziselor defecte ale prietenului meu imaginar care să se potrivească cu adevăratele lui virtuţi.

– Tatăl meu zice că îi lipseşte o doagă.

– Care doagă? a întreat Elaine.

– Aceea care face totul plictisitor.

– Asta începe să mă îngrijoreze, a spus Elaine.

– Te rog, Elaine! Tu mă *ştii* pe mine. Mă ştii de când m-am născut.

– Părinţii tău nu sunt proşti, a adăugat ea.

Am replicat:

– Ei ar avea o problemă şi dacă aş ieşi cu Dumnezeu.

– Să sperăm că nu o faci, a spus Elaine. Oricum, eu bănuiesc că tatăl tău nu crede în Dumnezeu. Nu mai crede.

– Haide, Elaine, te rog! am implorat eu.

– Aminteşte-mi câţi ani ai, mi-a cerut ea.

– Treisprezece, aproape paisprezece.

Elaine a spus:

– Încă mai creşti. Nu e bun pentru tine tot zahărul ăla, scumpete!

– Nu beau cafea chiar atât de des, am răspuns eu. Doar la ocazii speciale.

Elaine a întrebat atunci:

– Şi ce faceţi?

M-am uitat la ea.

– Tu şi băiatul acela, ce *faceţi?*

– Nimic. Ieşim la o îngheţată...

– Unde?

– La Dairy Divine.

– Conduce? s-a mirat Elaine. Cum poate fi el în clasă cu tine?

– Ne luăm bicicletele. Mâncăm o îngheţată. Nu e nimic. Părinţii mei sunt paranoici. Pot să spun că am fost aici, cu tine?

– Nu-mi place să-i mint pe părinţii tăi.

– Ascultă. Am făcut o pauză, ca să mă liniştesc. Acesta e primul lucru, singurul lucru pe care mi l-am dorit de când...

Elaine ştia de când.

Jucam cartea cu Margaret. O păstrasem până acum. Era singurul lucru care ar fi putut s-o facă pe grijulia mamă, grijulia Elaine să nu spună ceva părinţilor mei.

Elaine s-a uitat în tavan.

– Cum poate pata aia de apă să crească dacă nu a plouat de săptămâni? S-a uitat la mine şi a dat din umeri. Iubirea dintâi. Cum o fi fost *asta?* Doamne, Dumnezeule, abia dacă îmi aduc aminte.

– Nu e *iubire*. Am privit spre ea. Doamne, Elaine! Ieşim doar împreună.

– Asta face parte din regulile jocului. Prima oară nu e niciodată iubire. Oamenii spun *prima iubire*. Aşa şi pe dincolo un tip a fost prima mea iubire. Dar, de obicei, vor să spună a doua iubire. Prima oară nu o cunosc sau nu o admit. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

Nu înţelegeam. Nu-l iubeam pe Aaron. Nici măcar nu-mi plăcea foarte mult. Ar fi fost prea ciudat. Eram prieteni, eram prieteni, eram prieteni, asta era tot. Nu puteam începe să-i explic. Dar am lăsat-o pe Elaine să creadă că era iubire, dacă asta o determina să facă tot ce-mi doream eu.

A continuat:

Toţi vor să parieze pe iubirea dintâi, să-şi pună toţi banii pe prima iubire, ca şi cum iubirea ar urca împotriva morţii într-un zbor cosmic din Miez de Zi. Nimeni nu vrea să se gândească totuşi că de fapt iubirea şi moartea lucrează pe aceeaşi parte a străzii.

– Cum?

Uram felul în care adulţii deveneau criptici atunci când aveai nevoie ca ei să se exprime clar.

– Nu contează, a spus ea. Doar două lucruri, bine? Primul: nu lua nici o hotărâre timp de un an. Vreau să spun *nici măcar o singură* hotărâre.

– Aud asta de la toţi cei care vin în prăvălie, am intervenit eu.

– Ei bine, scuză-*mă* că emit un clişeu gigantic. Dar ei nu vor să spună ce vreau *eu* să spun.

– Adică...

– Nu mă face să devin excesiv de personală, Nico! Decizii legate de... corpul tău.

– Oh, da, sex! am exclamat eu. Ar fi trebuit să ştiu. Jur că nu facem nimic de genul ăsta.

Aproape că am vrut să mărturisesc că băiatul era Aaron astfel încât să ştie cât de mult greşeşte. Sau, poate, am vrut să aud ce ştia ea despre Aaron, ce minciuni spusese tatăl meu. Dar nu puteam să risc.

Elaine a mai adăugat:

– Presupun că mama ta a avut Marea Conversaţie cu tine, nu-i aşa?

– Într-un fel, i-am răspuns eu. De fapt, mda.

Când i-am spus mamei că mi-a venit ciclul, a început să plângă. Apoi, a zis:

– Haide, te duc cu maşina la farmacie, iar pe drum a continuat: Nico, eşti fată deşteaptă şi ai o soră mai mare. Nu avem de ce să fim jenate. Lucrul cel mai important este să fii protejată şi să te asiguri că eşti destul de mare. Există o cutie cu prezervative în sertarul cu medicamente de la etaj. Iar în rest... Nu vreau ca un băiat să-ţi

frângă inima, draga mea, dar ştiu că asta ar însemna să vreau imposibilul.

Apoi mi-a spus despre o povestioară pe care o citise, în care un personaj zice că, atunci când vine vorba de sex, bărbatul este oaspetele, iar femeia gazda.

– Oaspetele vrea tot felul de lucruri, vrea să facă impresie, să se bucure şi aşa mai departe. Iar gazda...

Mama aştepta ca eu să întreb ce vrea gazda, dar nu am făcut-o. Pentru un motiv oarecare, părea mai respingător decât ceva clinic şi dezgustător. Preferam partea despre prezervativele din baie.

– Gazda, a spus mama, vrea să i se mulţumească.

– Personajul care a spus asta era bărbat sau femeie? am întrebat eu.

– Femeie, mi-a răspuns mama. Şi tot o femeie a scris-o.

La farmacie, am cumpărat provizii pe o viaţă de absorbante clasice şi minitampoane. Puştiul de la casă a chicotit pe seama cuplului mamă-fiică, supravieţuitoarele menstruaţiei.

Elaine mi-a spus:

– Mi-ar fi plăcut foarte mult să fiu o muscă pe perete atunci când Daisy ţi-a vorbit despre sex. Pariez că mama ta a fost foarte modernă şi progresistă.

– Aşa cred, am zis eu, deşi nici unul din cele două cuvinte nu descria cu exactitate conversaţia noastră.

– Poate că eu sunt mai puţin modernă. Dar pe de altă parte, eu sunt o mamă singură. Dovada vie a... ceva. În cel mai fericit caz, o să ai o legătură pe care nu ai vrea să o ai cu acea persoană. Poţi să-l întâlneşti peste douăzeci de ani şi, indiferent ce altceva s-a întâmplat, va fi şi atunci primul tip cu care ai făcut sex. Nu vreau să fiu plastică, dar vei fi avut acea persoană *înăuntrul* tău.

– Elaine, am spus eu, te rog! Asta e chiar foarte scârbos.

– Iartă-mă, s-a scuzat Elaine. Dar nu cred că pot accentua acest aspect suficient de tare.

Elaine semăna cu versiunea sexuată a Ofiţerului Prozak. Şi nu aveam nevoie să-mi spună că sexul era mai înspăimântător şi mai intim decât orice altceva aş fi vrut să fac cu o persoană pe care abia dacă o cunoşteam. Cât de mult îmi lipsea să-i spun lui Margaret despre această conversaţie! S-ar fi tăvălit pe jos de râs, deşi ar fi fost derutant să afle că Elaine mă avertiza să nu fac sex cu prietenul ei. M-am simţit jignită că Elaine reducea prietenia mea cu Aaron la instincte şi la hormoni de adolescentă. Ce ne-ar fi făcut pe noi să fim împreună era mai adânc şi mai puternic decât asta.

– Sarcina este cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla, a spus Elaine.

– Nu chiar, am contrazis-o eu.

– Ai dreptate. Uită că am zis asta. Nu înseamnă nu.

– Nimeni nu-mi cere să fac sex, am spus eu. Să nu-mi ceară înseamnă tot nu.

– Cineva cere întotdeauna, mi-a spus ea. De aceea se cheamă întâlnire.

I-am răspuns:

– Nu avem întâlniri. Suntem prieteni.

– Perfect, a încheiat ea. Hai să terminăm cu asta. O să mint pentru tine, cel puţin una din noi să spună adevărul. Ceea ce-mi aduce aminte de altceva. Nu vreau să bei sau să fumezi.

– Promit, am asigurat-o eu. Vorbeam serios. Nu mă imaginam făcând sex sau chiar bând o bere cu Aaron. Las-o să creadă că e iubire. Săruturi, sentimente rănite, curte, lacrimi. Despărţiri, suferinţe. Întreaga dramă a iubirilor adolescentine.

Elaine mi-a mai spus:

– Bine. În regulă. Nu-mi spune adevărul. Promite-mi doar că o să fii atentă.

Capitolul 9

Nu era iubire, nu în sensul obişnuit. Amândoi o iubiserăm pe Margaret. Dar cineva care nu ştia despre triunghiul nostru de iubire fără speranţă cu cea care murise ar fi putut să o ia drept iubire obişnuită. Asta ar fi putut crede cineva când a sunat telefonul joi seara, iar eu am sărit pentru că ştiam că o să sune, la fel cum ştiam că era Aaron. Această concluzie ar fi putut s-o tragă cineva când am luat receptorul într-o altă cameră şi, printr-o conversaţie telegrafică, eu şi Aaron am aranjat să ne întâlnim la prânz diminica următoare.

Aaron mi-a spus de două ori cum să ajung la luminişul de lângă hambarul părăsit. Deja ştiam unde este. Eu şi Margaret obişnuiam să ne întâlnim cu el acolo. Puteam ajunge cu bicicleta în cincisprezece minute.

– Cine a fost? a întrebat tata.

– O prietenă de la şcoală, i-am răspuns.

De ce n-a întrebat ce prietenă? Erau mereu foarte grijulii înainte, interogându-ne unde mergem şi cu cine ieşim. Dar acum erau bucuroşi că aveam o prietenă. Voiau să mă creadă. Nu voiau să audă că tocmai îmi dădusem întâlnire cu Micul Adonis, tipul căruia îi lipseşte o doagă, tipul pe care îl detestau şi îl bănuiau, eroul care ar fi putut să o salveze.

*

În duminica aceea am anunţat că plec să mă plimb cu Elaine şi Tycho. Acordul mamei abia dacă s-a auzit peste zarva produsă de maşina de scris a tatei.

Trecuseră două zile de când sunase Aaron. Eram sigură că a uitat. În timp ce coboram cu bicicleta pe drumul brăzdat de soare, fiecare copac îşi scutura crengile şi şoptea despre umilirea mea iminentă. M-am întărit împotriva durerii de a vedea câmpul gol unde ar fi trebuit să întemniţez amintirile legate de toate dăţile când mergeam acolo cu Margaret. Acum va trebui să aştept singură până când aş fi renunţat şi m-aş fi dus acasă, fără să încerc să mă gândesc cum, în trecut, Aaron era deja acolo.

După ce am luat ultima curbă, am fost atât de convinsă că Aaron nu va fi acolo încât, atunci când l-am văzut, am fost atât de surprinsă ca şi cum coincidenţa ne-ar fi adus acolo în acelaşi moment. Parcase paralel cu drumul şi deschisese uşa laterală în aşa fel încât să poată şedea pe podeaua dubiţei cu picioarele întinse la soare. Mi-am făcut apariţia graţioasă derapând pe prundiş. El şi-a lăsat ţigara să cadă şi a strivit-o sub adidaşi.

– Bună, am spus eu rămânând pe bicicletă până când avea să se rezolve dilema dacă să-i strâng mâna sau să-l sărut pe obraz, sau să-l îmbrăţişez.

M-am lăsat să alunec de pe bicicletă, iar el a aşezat-o în spatele dubiţei. Mi-am zis că e în regulă. Aşa începe. Ceva începe.

– Hei, puştoaico, a strigat el îndoindu-şi braţul pentru a-l lovi pe al meu într-un caraghios salut amical.

– Mă bucur să te văd, i-am spus.

– Şi eu, mi-a răspuns Aaron. Adică, şi eu mă bucur să te văd. Poate ar fi bine să o luăm din loc.

– Nu ştiam că fumezi, i-am zis.

– M-am lăsat. Apoi, am început din nou.

– N-ar trebui.

Moartea lui Margeret nu mă învăţase nimic.

– Gata? m-a întrebat Aaron. Să mergem.

M-am aşezat pe locul pasagerului. Aceasta era doar a doua călătorie singură în dubiţa lui Aaron, dar părea aproape normal. Autoimunizare. Nu sufeream după Margaret. Sau sufeream, dar numai pentru o clipă.

– Ce-a fost asta? m-a întrebat Aaron.

– Ce-a fost ce?

– Ai scos un sunet.

– Da? Scuză-mă.

– Nu-ţi cere scuze.

Ştiam amândoi ce însemna sunetul, iar asta ne-a făcut să tăcem pentru o vreme.

Aaron conducea lin, cu cotul pe fereastră, echivalentul lui James Dean din... filmele vechi ale lui Margaret. Oh, erau făcuţi unul pentru celălalt! Mă întrebam dacă Aaron s-a gândit vreodată că nu va găsi pe nimeni atât de perfect şi că s-ar putea să caute întreaga viaţă zâmbetul acela, vocea aceea, râsul acela.

– Eşti pregătită de un film? a întrebat Aaron.

– Sigur, i-am răspuns eu, sună bine.

Aşa a şi fost. Luminează micul ecran. Adu floricele de porumb şi chipsurile. Era un serial TV care îmi plăcea şi care te făcea să te simţi ca şi cum ai sta într-un teatru în spatele unui şir de extratereştri urmărind filme proaste, cu bugete mici. Aşa aveam să fim eu şi Aaron, *Teatrul Misterelor Ştiinţei 2000,* cu mica noastră antenă hârâind, în timp ce noi comentam despre marţieni în costume ieftine de mylar care ieşeau din discurile lor rotunde.

De ce eram atât de nervoasă? În clipa în care nu mă mai simţeam bine, puteam să spun că vreau să plec. Aaron nu mă forţa să fac asta. Experimentam. Împreună.

Măcar de n-ar fi trebuit să vorbesc cu părinţii lui Aaron! Faptul că-şi petrecea timpul cu sora cea mică a prietenei sale moarte nu prea le dădea speranţe în legătură cu revenirea lui. Îmi imaginam vreo şase feluri în care putea să se termine întâlnirea. Puteau să se învârtă în jurul meu sau să mă ignore, să amintească de Margaret

sau nu, eu să rămân calmă sau să izbucnesc în lacrimi şi să implor să fiu dusă acasă.

Aaron a parcat pe o alee, lângă o casă mare, curată, colorată ca un hambar. În loc să oprească, a apăsat pe claxon – sunt eu! – şi a continuat să meargă. M-am întors. N-am văzut pe nimeni. M-a cruţat. Dar de ce? Abia dacă îl cunoşteam pe Aaron. Nimeni nu ştia că sunt acolo.

„Ei, Nico", mi-am spus. Aaron a fost prietenul lui Margaret. Dar poate că moartea ei l-a dezechilibrat, a făcut să-i mai sară o doagă. Ea mă prevenise să fiu atentă cu el. Straniu. Într-o clipă, am trecut de la teama de părinţii lui Aaron la dorinţa de a-i avertiza că sunt acolo. Vă aduceţi aminte de mine? Sunt fata care v-a vândut *Durere Obişnuită*.

A parcat în faţa unei barăci cu acoperiş din ţiglă verde. Margaret îmi spusese că Aaron are propriul lui atelier de artă, o cabană separată de casă, unde picta şi de fapt locuia.

– E tare! Ăsta e atelierul tău?

Vocea mea suna ca a unui robot, ca vocea lui Tycho. M-am luptat să-mi aduc aminte ce altceva îmi spusese Margaret. Cum toţi fraţii şi surorile lui Aaron au crescut şi s-au mutat la casele lor, iar următorul la rând folosea cabana ca pe un post de comandă de unde îşi urzea evadările. Aaron era cel mai mic. Deocamdată, cabana era a lui.

– *A fost* atelierul meu, mi-a răspuns el. Când *pretindeam* că pictez.

– Şi acum?

– Acum este locul unde îi coc pe copii în pâine cu ghimbir.

M-am străduit din răsputeri să râd. Poate ăsta era locul unde mergeau să facă sex, în timp ce eu îi aşteptam la film. Nu voiam să intru. Voiam să plec acasă. Puteam spune că mă simt rău. Aaron m-ar fi condus înapoi şi asta ar fi fost ultima dată când l-aş fi văzut.

„Calmează-te, mă gândeam. Revino-ţi. Prietenul surorii tale nu o să te coacă într-o prăjitură. O să te distrezi, o să te uiţi la un film.

O să ajungi acasă la timp pentru masa de seară. Mama şi tata nu o să afle niciodată."

Aaron a coborât din dubiţă şi s-a întins. Mi-am amintit că trebuie să mă mişc. Portiera s-a trântit în urma mea.

Aaron m-a întrebat:

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic, am răspuns, de ce?

– Ai tresărit.

– E o chestie cu auzul, am minţit eu. Sunt alergică la zgomote puternice.

Una dintre acele sculpturi de grădină, asemenea unei cutii de scrisori către un zeu japonez, străjuia poteca spre cabană. Mama lui Aaron o pusese acolo. Mi s-a părut reconfortant. Aceasta nu era pădurea vrăjitoarei. Era Emersonville, cu ideile lui populare despre decorul de grădină, pancarte cu doamne aplecate să plivească, aşa încât puteai să le vezi lenjeria intimă, curcubee de mătase pe steaguri, reni din plastic pentru Crăciun.

Împingând uşa, Aaron m-a avertizat:

– Ţine-te de nas.

Jaluzelele erau trase şi un amalgam de mirosuri putrede fierbea la foc mic în întuneric: câine ud, mâncare pentru animale, mochetă mucegăită, spray pentru pisici, bere vărsată pe jos, plus diferite substanţe ilegale pe care Aaron şi fraţii şi surorile lui le aduseseră aici pentru a le încerca. Vrâfuind celelalte mirosuri pluteau toate încercările mamei lui Aaron de a folosi puterea industriei chimice pentru a le îndepărta.

Aproape că începuse să nu mă mai deranjeze când Aaron a găsit întrerupătorul. Am fost flatată că a avut suficientă încredere în mine să mă ducă undeva unde mirosea atât de rău.

O jaluzea a plesnit şi un licăr de lumină de afară a strălucit pe hol. M-am uitat printr-o uşă care separa coridorul de o mică bucătărie. Mâncarea arsă se depusese într-o crustă neagră, iar chiuveta era inundată de cutii de băuturi răcoritoare şi sticle cu miros

de drojdie. Restul cabanei era un amestec de crose de hochei, căşti, tenişi din pânză, vrafuri de reviste. Un spaţiu fusese scobit în mijloc şi mobilat cu o canapea şchioapă şi un televizor vechi.

– E grozav locul ăsta! am spus.

– Mă bucur că-ţi place, a răspuns Aaron, simte-te ca acasă.

M-am plimbat împrejur, prefăcându-mă că mă uit la lucruri, prefăcându-mă că exista ceva la care să mă uit. Căutam lucruri de-ale lui Margaret, deşi ştiam că mă va durea dacă le-aş găsi. Fie Aaron a şters orice urmă de-a surorii mele, fie ţinea amintiri secrete prin preajmă, vizibile numai pentru el, ghimpi care îl agăţau numai pe el, în aşa fel încât numai el să ştie că sângerează.

De cealaltă parte a camerei era o uşă care ducea la o terasă cu uşă glisantă plină de confetti. Nu confetti. Pete de vopsea. Acolo picta Aaron. Obişnuia să picteze. Şevaletul era gol, mesele de lucru – distruse. Căni de cafea şi tuburi de vopsea erau împrăştiate peste tot, ca şi cum ar fi avut loc o spargere. O spărtură mai degrabă. Mă gândeam la Aaron arzându-şi picturile ce înfăţişau lacul. Probabil, încă mai era un petic carbonizat afară pe pajişte.

– Aaa, uite, atelierul tău! am spus eu.

– Să sărim peste partea asta a turului, bine?

– Scuză-mă, am zis din nou.

– Nu este vina ta, mi-a răspuns Aaron. Am tresărit când a trântit uşa dintre camera principală şi terasă. Ia loc.

A arătat spre canapea şi s-a dus la bucătărie.

Arcurile din canapea se turtiseră atât de tare încât era ca şi cum cineva m-ar fi lovit cu ele de dedesubt. În timp ce mă suceam căutând un loc semi-confortabil, o bucată de carne a ţâşnit de sub cămaşa pe care o cumpărasem cu banii pe care i-am câştigat la librărie. Galbenă pal, cu şireturi atârnând la spate, cămaşa era ceva ce Margaret nu ar fi purtat niciodată. Am tras-o repede înapoi peste abdomen.

Aaron s-a întors cu un castron de plastic plin cu chipsuri de cartofi şi două cutii de Cola.

– Uau! am exclamat. Ce frumos din partea ta!

– Trebuie să ne menţinem în formă, a glumit el.

Firimituri uleioase s-au împrăştiat peste tot, în timp ce mă serveam din castron.

Am spus:

– Fac mizerie.

– Nu-ţi face griji din cauza asta, m-a liniştit Aaron. Motivul pentru care canapeaua a rezistat atât este că o hrănim.

Sorbindu-mi băutura răcoritoare, am privit spre ecranul gol al televizorului.

– Cum se numeşte filmul? am întrebat eu.

– Tu alegi.

Aaron mi-a întins două carcase de DVD-uri.

– Nu. Alege *tu*.

Am închis ochii, ca să nu trebuiască să o fac eu.

– Nici măcar nu te-ai uitat, a spus Aaron. Am crezut că facem împreună treaba asta, Nico!

Ninochka. Casablanca. Două cuvinte străine cu prea multe vocale. Pe o copertă, Humphrey Bogart şi o actriţă tânjind după o îmbrăţişare, împărţind un fel de poncho imprimat cu un bărbat într-o haină de ploaie, un avion vechi şi un orizont exotic brăzdat de clădirile oraşului. Celălalt DVD spunea „Râsete cu Garbo" şi înfăţişa o femeie fluşturatică, cu părul roşu. Nu voiam să-l văd pe nici unul din cele două.

– Le-ai văzut pe astea, nu-i aşa? a spus Aaron. Ea le ştia cuvânt cu cuvânt.

– Nu.

Mă simţeam de parcă aş fi pierdut vreun concurs.

– Ciudat, a zis Aaron.

Ca şi albumul de artă, aceste filme erau personale. Le ţinuse pentru ea şi pentru Aaron. Nu denatura asta experimentul nostru? Oricât de multă durere mi-ar fi produs filmele vechi, trebuie că pe Aaron îl durea şi mai mult să le urmărească pe acelea care le

aparţinuseră. Pe de altă parte, eu eram sora ei, iar el era doar prietenul ei, ceea ce mă punea din nou pe mine în dezavantaj. Eu nu voi mai avea niciodată o altă soră, dar el va avea alte prietene, chiar dacă se îndoia de asta acum. El mai avea încă patru fraţi şi surori. El câştiga din toate punctele de vedere. El a urmărit filmele acestea cu ea. Eu nu am făcut-o şi nu o voi face niciodată.

– Să-i dăm drumul, a spus Aaron.

– Sigur, am răspuns eu. Mi-e indiferent.

– Ţi-e indiferent? Hotărăşte-te, Nico! Uneori *trebuie* să decizi.

– Scuză-mă, am zis eu.

– Nu te mai scuza, a replicat Aaron.

– Scuză-mă, am spus eu şi am râs amândoi. Bine, *Ninochka.*

A introdus DVD-ul în aparat, apoi s-a aşezat la capătul celălalt al canapelei.

S-a derulat genericul, iar eu mă străduiam să intru în lumea alb-negru în afara căreia jurasem să stau dacă nu puteam intra acolo cu Margaret.

– Relaxează-te, Nico, mi s-a adresat Aaron. Arătăm ca statuile de pe Easter Island. Dacă nu vrei să faci asta...

M-am concentrat atât de tare să-mi destind faţa, încât trebuie să-mi fi scăpat ceva, pentru că următorul lucru pe care îl ştiu a fost că trei gorile cu pălării de blană se învârteau prin holul elegant al unui hotel.

– Ruşi, a precizat Aaron.

– Corect. Trebuie să fi fost nebună să cred că pot suporta asta. Scenele s-au schimbat şi o femeie într-o rochie tivită cu blană făcea pe emoţionata într-o oglindă: „E o dimineaţă cu adevărat mizerabilă, mizerabilă. Nu pot să mă aranjez ca lumea. Am vrut să par maturizată şi arăt fragilă. Oh, m-am plictisit de faţa asta. Faţa cui ai vrea să o ai dacă ai putea alege? Oh, bine, cred că fiecare primeşte faţa pe care o merită".

– *Acum,* ce mai e?

Aaron m-a luat prin surprindere. Mă gândisem la Margaret ţinând discursul acela, goală în faţa oglinzii.

– Nimic, de ce? am întrebat eu.

– Gâfâi, mi-a spus el.

– Astmul. Am simulat o tuse. E praf aici.

– Ai vreo criză? a insistat el.

I-am răspuns:

– Putem să ne uităm la alt film? Ăsta-i puţin cam plictisitor.

– Bine. Hai să vedem *Casablanca*. Aaron a introdus celălalt DVD. Am putea să ne uităm şi la lucruri grele.

Pe ecran a apărut o hartă şi o voce de crainic de ştiri a început să turuie despre al Doilea Război Mondial, Lisabona, nazişti. Aparatul de filmat îşi făcea cu greu drum printr-un bazar din Orientul Mijlociu. Se anunţase o crimă, ceva despre curierii germani, iar poliţia roia prin piaţă.

– Călători pe vechea arcă, am spus eu.

– Nu chiar, m-a corectat Aaron.

Scena se mută la un club de noapte plin de nemernici străini care făceau afaceri necurate. Prim-plan pe o mână care semnează un cec şi urcând apoi treptat – încheietură, mânecă, smoching alb – către faţa arătoasă, de vultur, a lui Humphrey Bogart. Cum ar fi putut să-mi scape asta? Margaret m-a obligat să văd toate filmele cu Bogart, toate filmele în care bravul popor francez a rezistat naziştilor.

Nemţii nu numai că au capturat Casablanca, dar au invadat şi sanctuarul clubului lui Bogart. Intriga mi-a dat ceva la care să mă concentrez. Scrisori de trecere, refugiaţi. Iar în centru era domnul Rick, cel care nu s-a băgat niciodată în vreo încurcătură, nu a băut niciodată cu clienţii, un ou fiert tare cu gălbenuş cald lichid.

Un tip cu ochi de şopârlă ieşiţi din orbite îl ruga pe Rick să-l ajute...

– Peter Lorre este cel mai mare geniu care a trăit vreodată, a spus Aaron.

Poliţia a năvălit în localul lui Rick. Imediat după ce urletul s-a domolit, un cuplu prezentabil a pătruns înăuntru, ca şi cum cineva ar fi deschis uşa într-o noapte plină de praful deşertului, pentru a lăsa să pătrundă o pală de aer curat. Cuplul iradia eroism, nelinişte, sofisticare obosită. Actriţa blondă părea luminată de o lampă din interiorul craniului său. Din închisoarea calmului ei de zeiţă, ochii se străduiau să trimită SOS-ul unei inimi gata să explodeze. Aproape că a „detonat" peste cântăreţul de la pianul lui Rick, Sam, pe care l-a rugat să cânte singura melodie care l-ar fi putut băga în bucluc.

Aaron m-a întrebat:

– Ai auzit-o pe *ea* cântând asta?

– Da, am minţit eu.

– Nu era nemaipomenită?

Nu puteam vorbi, pentru că aş fi vrut să o fi auzit.

– Cine e actriţa? am întrebat.

– Ingrid Bergman.

– Rick o să bea cu *ei,* l-am prevenit eu.

– Bingo! a exclamat Aaron.

Ce putea face Sam? A cântat melodia. Rick a intrat îngrozit, iar un semn din cap al lui Sam l-a redirecţionat spre strălucitoarea străină. Au trebuit doar trei secunde pentru ca toată lumea, cu excepţia soţului, să-şi imagineze povestea. Ochii Ilsei s-au revărsat. Durerea ei nu avea nici o legătura cu a mea. Ea lăcrima din dragoste, o problemă minoră, care se poate rezolva, în timp ce eu jeleam moartea, care nu mai putea fi remediată niciodată.

M-am agăţat de marginea canapelei. Aaron s-a prefăcut că nu observă. Ceva legat de faptul că eram singuri şi ne-am stecurat pe sub radarul adulţilor făcea să fie greu pentru el să mă compătimească sau să spună că ştia cum mă simt. Era prea înfricoşător, prea intim, trebuia să păstrăm distanţa.

– Ştii pe cine au vrut să pună în rolul lui Rick? m-a întrebat Aaron.

Am clătinat din cap. De ce eram atât de încordată? Nu dovedea întrebarea lui Aaron că eram doar doi amatori de filme vechi bârfind chestii mărunte de la Hollywood?

– Ronald Reagan, a spus Aaron.

– Cel mai prost preşedinte care a existat vreodată, am comentat eu.

– Tu nu te născuseşi încă, a continuat el.

Eu i-am răspuns:

– Ce importanţă are?

Pe ecran, elegantul soţ i-a cerut ospătarului un Cointreau.

– Omul meu comandă o băutură pentru femei, a glumit Aaron. Asta-i chiar o problemă.

Bogart şi-a tras un scaun la masa cuplului şi, surprinzând pe toată lumea, în afară de noi, a comandat o băutură. Aaron a zâmbit conspirativ, ca şi cum noi am fi scris scena.

Doar soţul care nu se prindea deloc îşi imagina că vorbesc despre imigrare. S-au făcut aranjamentele, s-a ajuns la un acord. Apoi, s-a făcut întuneric în bar, s-a golit, cu excepţia lui Sam, care cânta muzică pentru ca Rick să se facă praf aşteptând-o pe Ilse. „Dacă ea poate suporta, pot şi eu", a spus el şi l-a rugat pe Sam să cânte cântecul lor. Acesta a fost un alt lucru pe care l-am învăţat de la moartea lui Margaret. Orice cântec poate fi instrumentul de tortură al cuiva.

Am întrebat:

– Aaron, crezi că noi ne distrugem?

– Ne reparăm, mi-am răspuns Aaron.

În timp ce Rick termina sticla şi faţa i se lungea, mi-am amintit de o noapte când am fost la cinema. Chiar înainte ca filmul să se sfârşească, Margaret a alunecat pe scaunul de alături. Intriga era despre o studentă drăguţică la medicină veterinară, care îl alungă pe iubitul ei din liceu pentru că nu e bogat şi faimos. În final, îşi dă seama că el este dragostea supremă a vieţii ei şi îl recâştigă făcându-i o traheotomie căţeluşului lui bolnav. Chiar dacă Margaret m-a lăsat

acolo, ca să poată fi cu Aaron, m-am simţit jenată să fiu prinsă urmărind ceva atât de prostesc.

Ea mi-a şoptit: „Vrei să mai stai?" Voiam. Ştiam spre ce se îndreaptă intriga, dar nu şi toate întorsăturile ridicole de pe parcurs. Am spus nu. Am plecat acasă. Pe drumul de întoarcere mi-a explicat că au fost la o petrecere, Aaron a băut prea mult şi a devenit plictisitor, iar ea a rugat o prietenă să o ducă până la maşina mamei. N-am întrebat niciodată ce însemna plictisitor. Băieţii de liceu se îmbată tot timpul. Acum, urmărindu-l pe Bogart, mi-am reamintit acea duminică de pe lac. Au fost nişte probleme legate de ieşirea lor din seara aceea. Despre ce se certau ea şi Aaron? M-am gândit la asta până când atenţia mi-a fost distrasă de iubirea în care se pierdeau Rick şi Ilse, câţiva ani mai devreme, în Casablanca.

Secvenţe din memorie. Călătorie cu maşina, călătorie cu barca, toast cu şampanie.

Bogart zicea: „Uită-te la mine, puştoaico". Nu puteam să mă uit la Aaron. *Puştoaico* îmi spunea el *mie*. Poate că a încercat cu Margaret mai întâi şi ei nu i-a plăcut.

Acum, Rick şi Ilse alunecau într-un dans lent, fermecat. Ilse purta una dintre acele rochii de mătase care, în filmele vechi, sunt un indiciu că îndrăgostiţii fac sex. Cu rochie sau fără rochie, toţi îşi dădeau seama. Sexul era balonul strălucitor care îi învăluia şi orice altceva era la fel de plat ca Arcul de Triumf legănându-se în depărtare în călătoria lor, evident simulată, cu maşina.

Totuşi, nimic din ce am auzit sau am citit despre sex nu explica ce au simţit amândoi în timp ce Ilse îşi odihnea obrazul pe umărul lui Rick. Îmi aduc aminte că Margaret spunea că sexul înseamnă să nu trebuiască să gândeşti. Poate că asta era. Poate minţile lor erau încuiate lăsându-l afară pe soţul Ilsei, trecutul lui Rick, războiul, nemţii îndreptându-se spre Paris. Ce însemna un război în comparaţie cu atingerea buzelor lui pe fruntea ei?

Când Ilse i-a spus lui Rick să o sărute ca şi cum ar fi fost pentru ultima oară, Aaron a tresărit. Poate Margaret obişnuia să spună

asta. Şi el *a sărutat-o* pentru ultima oară, deşi nu a ştiut nici măcar atât cât bănuia Rick că Ilse o să-l ţină în picioare la gară, în ploaia care curgea şiroaie.

Aaron a luat o rolă de hârtie igienică şi mi-a trântit-o în poală. Am rupt nişte resturi mototolite şi mi-am şters ochii până când cocoloaşele umede au umplut canapeaua. Nu aşa îmi imaginasem după-amiaza noastră, dar nu-mi păsa. Nu conta dacă faţa mea arăta ca o brioşă cu merişoare.

– Cam ăsta a fost experimentul nostru, a spus Aaron.

– Serios, am zis eu. Chiar sunt în regulă.

Ştiam cum se va termina povestea. Eroicul Rick o va trimite pe Ilse să trăiască cu un bărbat pe care nu-l iubea, dar a cărui muncă era mai importantă decât administrarea unui club de noapte. Avionul îşi învârtea elicele, iar singura şansă de fericire a îndrăgostiţilor şi-a luat zborul în cerul nopţii. Nu avea nici o legătură cu mine şi Aaron. Rick şi Ilse aveau inimile zdrobite, dar vii. Doar sora mea era moartă. Am aruncat o privire spre Aaron. Puteam să jur că se gândea la acelaşi lucru.

– Nici măcar nu o să mă deranjez să te îmbărbătez, mi-a spus Aaron.

– Mulţumesc, am răspuns eu, apreciez asta.

Liniştea care s-a aşternut părea odihnitoare, ca şi cum se stabilise ceva, ca şi cum s-au întâmplat mai multe decât faptul că noi doi ne-am uitat la un film. Dacă Aaron nu ar fi fost acolo, aş fi adormit. Mă întrebam dacă pot avea încredere în el să mă scoale să plec la timp acasă.

După o vreme, Aaron a zis:

– Dar chiar am ceva care *te-ar putea* îmbărbăta. Ceva ce ar trebui să încerci.

Nu mi-a plăcut cum suna *ceva* sau *îmbărbăta* din cauza lui *încerci*. Droguri, m-am gândit eu. Sau alcool. Aş fi vrut ca astea să nu se întâmple. Aş fi putut să-l refuz pe Aaron. N-o să încerce să mă convingă sau să râdă de mine dacă refuz. Nu voia să mă îmbete

sau drogheze. Chiar voia să mă ajute. Aaron o iubise pe Margaret, iar eu eram sora ei care o jeleam. Dar cât de copilăroasă m-ar fi făcut să par! Nu, mulţumesc, nu beau şi nu fumez. Eu nu sunt curajoasă şi sofisticată ca sora mea. Nu aş fi plâns niciodată în faţa lui dacă aş fi ştiut că se va ajunge la asta.

Mi-a spus:

– E în camera mea. În casă. Mă întorc într-o secundă.

Aaron plecase de suficient de mult timp, pentru a avea o fantezie complicată despre cum el rula o ţigară cu droguri şi era pedepsit de părinţi. Dar dacă a dat peste ei, aceştia au insistat să stea la masă sau să facă ceva treburi casnice împreună, iar el nu le-a putut spune că eu sunt în cabană? Sămana lui mamă tristă şi cartea ei de jeluire. Grijile ei ar creşte dacă ar afla că fiul ei petrece o după-amiază cu mine.

Ar fi putut Aaron să fi uitat de mine? Părea posibil, dacă nu improbabil. Ce ciudat că faptul de a fi abandonată mă făcea să mă simt prinsă în capcană, şi nu uşurată. Trebuie să plănuiesc drumul de evadare, chiar dacă era clar că puteam pur şi simplu să ies pe uşă. Adevărul era că îmi trebuia o scuză să mă uit prin lucrurile lui Aaron. Ştiam că nu e corect, dar ar fi putut fi singura mea ocazie de a afla ce puteam despre el şi despre Margaret, poate.

Am privit afară pe fereastră. Nici urmă de Aaron. Mergeam în derivă prin atelier, păşind pe lângă petele de vopsea. Pe toţi pereţii pătaţi erau fantomele goale, rectangulare ale picturilor. Podeaua era plină de rămăşiţe împrăştiate ale revistelor şi diverse desene, aici un braţ roz, cărnos, rupt dintr-un tablou din Renaştere, dincolo o bucată de fruct dintr-o natură moartă.

Am cules două jumătăţi dintr-o pictură şi am alăturat marginile rupte. O femeie goală stătea întinsă pe un pat şifonat, întoarsă cu spatele astfel încât tot ce puteai vedea era părul ei roşcat, fundul şi spatele lung, cu gropiţe şi dat cu cremă. Sprijinită în cot, se uita la faţa ei rozalie într-o oglindă poleită ţinută de un copil gras şi gol.

Îmi doream să îmi trec degetul pe coloana ei, să-i mângâi fiecare umflătură şi gropiţă.

O furnicătură s-a transmis de la vârful degetelor către un terminal din adâncul fiinţei mele. Am fost atât de mirată, încât am ţipat şi am scăpat ambele rămăşiţe. Bâzâitul s-a potolit, înlocuit de ruşine pentru perversiunea şi bucuria totală a, practic, masturbării peste o femeie goală în cabana prietenului surorii mele. Aşa obişnuia oare să facă Aaron? Credea că pictura era sexy? Faptul că era ruptă o făcea şi mai excitantă. Aaron o atinsese şi o sfâşiase, şi...

Aaron a venit prin spatele meu. La început, am fost bucuroasă să-l văd, apoi agitată, apoi fericită, apoi înspăimântată. Ambele jumătăţi ale picturii aterizaseră cu faţa în sus pe podea.

– Carracci, a spus Aaron. Femeile lui arată întotdeauna ca nişte bărbaţi travestiţi, în pielea goală.

Acum, că o spusese, zeiţa se transformase în faţa ochilor mei într-un fundaş cu un cap de femeie. M-am simţit un pic mai uşurată în legătură cu sentimentul pe care mi-l transmisese pictura.

– De ce ai rupt-o?

– Începuse să mă obosească, a zis Aaron. Haide.

În timp ce mă conducea înapoi în camera principală, am văzut că avea o sticlă delicată, de culoare indigo. Un flacon farmaceutic de colecţie plin cu... ce? LSD. Morfină lichidă. Coşmaruri şi nebunie pe vecie. M-am simţit ameţită, mi-era puţin greaţă. M-am afundat în canapea.

Aaron a desfăcut capacul şi ne-am uitat ţintă la sticlă de parcă un spiriduş ar fi putut ţâşni afară.

– Aromaterapie, mi-a explicat el. Ajută. Nu te uita aşa la mine. Nici eu nu aş fi crezut, Nico, dar zilele astea aş încerca *orice*. Nu ştiu de ce funcţionează, dar funcţionează...

Trebuie să fi părut la fel de nedumerită pe cât mă simţeam. Ar fi trebuit să o miros?

– Dă-te cu ea, m-a îndemnat Aaron.

Ce drăguţ din partea lui că mi-a adus un parfum cu puteri vindecătoare şi ce bucuroasă eram că nu fusese o substanţă ilegală. Am mirosit. Un parfum familiar. Ca la coptul prăjiturilor. Ca Margaret.

– Extract de vanilie, a spus Aaron. Surorii tale îi plăcea foarte mult.

– Miroase ca ea, am zis.

– Ştiu, mi-a răspuns.

– Mi-a spus că nu foloseşte parfum, am continuat eu.

Când a început să miroasă în felul ăsta? Ar fi putut fi cam de pe vremea când începuse să iasă cu Aaron.

– Nu este parfum. E ulei natural, mi-a explicat Aaron.

– De unde îl iei? l-am întrebat. De la magazinul de legume? Adică, e ca extractul de vanilie de la magazin?

– L-am luat de pe internet. Este sortimentul pe care îl folosea sora ta.

M-a şocat faptul că esenţa lui Margaret era ceva pe care puteai să-l comanzi on-line, la fel ca pe o imitaţie de Rolex sau o Viagra. Poate că sticla *chiar* conţinea un drog, ceva ca nişte vapori sau eter. Poate că plânsul la film m-a scos din cochilie. Sau poate am fost afectată de interludiul romantic cu pictura sfâşiată.

– Dă-i drumul. Dă-te cu el.

Lucrul cel mai simplu e să faci ce ţi se spune. Am pus uleiul pe vârful degetului şi m-am frecat cu el în dosul urechii. Mirosul de prăjituri m-a învăluit. Am simţit prezenţa lui Margaret în apropiere. Aaron şi-a pus capul lângă al meu şi l-a ţinut acolo, fără să se mişte sau să vorbească, până când respiraţia lui s-a sincronizat cu a mea. O parte din mine simţea că era ceva care îmi dădea fiori, Aaron stând prea aproape pe canapea şi inhalând parfumul surorii mele moarte. O parte din mine chiar se bucura de asta. Aerul intra şi ieşea din plămânii mei, fiecare respiraţie fiind mai uşoară decât ultima. Aproape uitasem că Aaron era acolo. Apoi, mi-am amintit.

– Doamne, a spus Aaron, miroase atât de bine! O să te calmeze *cu adevărat*, te asigur.

I-am răspuns:

– Poate că ar trebui să mă întorc. Dar nu m-am mişcat. Simţeam ca şi cum mirosul de vanilie exista numai în camera aceea, şi nu pe pielea mea, ceea ce însemna că nu aş fi putut să îl iau cu mine. Am vrut să rămân acolo unde eram.

– Poţi s-o păstrezi, mi-a spus Aaron. Ia sticla acasă.

– Mulţumesc foarte mult, i-am răspuns. E atât de drăguţ din partea ta! Dar nu pot. Păstreaz-o.

– Ia-o.

Aaron mi-a îndesat sticla în palmă şi mi-a strâns degetele în jurul ei.

– Bine, am spus eu. Mulţumesc.

– Pentru puţin, mi-a răspuns Aaron. Oricum, a fost... S-a oprit. A fost *amuzant?* A fost *grozav?* Nu existau cuvinte pentru ceea ce a fost. Putem s-o mai facem. Să mergem cu maşina. Să venim aici. Să ne petrecem timp împreună.

– Sigur, am zis eu. Mi-ar plăcea.

M-a condus cu maşina până la capătul drumului, mi-am luat bicicleta din dubiţa lui şi am plecat spre casă.

Se apropia amurgul. Aerul era umed şi înmiresmat. Cu coada ochiului vedeam forme întunecate agitându-se în pădure. Îmi imaginam că miroseau uleiul de vanilie şi asta le făcea să se retragă. Îmi aduc aminte cu Margaret povestea despre felul cum spiritele celor morţi ieşeau din lac în amurg şi îşi făceau planuri de petrecere. Mă întrebam dacă era printre ele, dacă avea o întâlnire pentru diseară.

Am pedalat din greu pe alee, mi-am lăsat bicicleta pe gazon şi m-am grăbit să intru.

– M-am întors, am ţipat din capul scărilor. O pană în chip de salut plutea în jos din biroul mamei. M-am dus în cameră la mine. Nu doream să-mi văd părinţii şi nu doream ca ei să vadă o Nico schimbată, cu ochii roşii, faţa buhăită şi care mirosea ca sora ei mai mare.

După asta, eu şi Aaron ne întâlneam duminicile şi uneori dimineţile înainte ca eu să iau prânzul cu tata. Întotdeauna ne întâlneam

în acelaşi loc. Aaron ajungea acolo devreme, parca paralel cu drumul şi deschidea uşa de la spate pentru ca să poată sta acolo, la soare.

De cele mai multe ori ne plimbam cu maşina. Ştia atâtea locuri minunate, pe care eu nu le descoperisem niciodată. O dată ne-am oprit la o bifurcaţie şi am făcut o plimbare prin pădure, iar el mi-a arătat o dumbravă cu degeţei roz, galbeni şi purpurii, stând drepţi ca o trupă de santinele a invadatorilor din spaţiu. Altă dată, am găsit un petic de frăguţe atât de gros încât am mâncat până când m-am simţit beată din cauza fructelor fermentate. Cel puţin, aşa pretindeam. Apoi, am stat la marginea unui câmp, bucurându-ne de rândurile din faţă la un duel între două păsări-colibri care s-au luptat până când una şi-a înfipt ciocul în gâtul celeilalte, iar aceasta din urmă a plonjat în tufele de mure. Chiar dacă a fost îngrozitor, m-am simţit norocoasă să fiu acolo, ca şi cum natura ar fi pus în scenă un meci mortal special pentru mine şi Aaron.

M-a dus într-o parte a pădurii unde cineva îngrămădise un morman de pietre. Mi-a spus că e un mormânt druid construit cu secole înainte de descoperirea făcută de Columb. Era ceva ce Margaret ar fi spus. Probabil că nu era adevărat, dar nu l-am corectat. Nu voiam să creadă că el şi Margaret fuseseră singurii poeţi.

N-ar fi făcut niciodată ceva demodat, cum ar fi să scoată un bloc de desen şi să înceapă să facă schiţe. Dar destul de des se uita la un munte sau la un arbore de parcă l-ar fi încadrat în minte şi mă întrebam dacă îşi imagina cum ar fi dacă l-ar picta.

Într-o duminică după-amiază, eram la Vârful lui Miller, urmărind două ciori mari care zburau şi îşi dansau în aer baletul sinucigaş de împerechere.

Aaron mi-a spus:

– Ştii, asta e prima dată când m-am gândit să fac artă de când...

Asta era vorba noastră codificată pentru moartea lui Margaret: tăcerea care venea după *de când*.

Eram atât de bucuroasă că tovarăşia mea l-a făcut pe Aaron să să gândească la pictat! Promisese că ne vom ajuta unul pe celălalt, dar n-am crezut niciodată că eu aş putea să-l ajut pe el. Mi-am amintit de festivitatea elevilor din clasele superioare, cum a trecut el prin faţa ecranului şi, pentru o secundă, lacul Mirror s-a unduit pe faţa lui chipeşă.

Dubiţa mirosea a vanilie. Lui Aaron îi plăcea să mă dau cu uleiul acela. N-a trebuit să discutăm despre asta niciodată.

La început, aveam grijă să mă şterg în clipa când ajungeam acasă. Dar, după ce am uitat de câteva ori, iar părinţii mei nu au întrebat nimic, am început să mă dau constant tamponându-mă cu el ca să mă ajute să dorm şi apoi să mă ajute să mă trezesc dimineaţa. Am fost surprinsă, apoi deranjată că părinţii mei nu au observat. Dacă mirosul ar fi fost alcool? Ar fi remarcat asta. Pentru că făceau caz în legătură cu Unicul Copil Rămas. Am început să mă simt primejdios de liberă şi să mă comport după capul meu.

Să mă dau cu ulei devenise un ritual secret de dependenţă. Să mă dau cu el în baia plină de aburi. Mă gândeam că aşa încep cei care se taie. Fete care îşi fac lucruri dureroase, pentru că nu pot rezista. Micuţul flaconaş albastru *ar fi putut* conţine LSD sau rohipnol. De ce nu era inclus extractul de vanilie în ghidul de pregătire DARE al Ofiţerului Prozak?

Adesea, în timp ce ne plimbam prin împrejurimi, Aaron asculta muzică. Versurile dulci şi lente curgeau peste noi ca adierea care şuvoia prin ferestre. Uneori, Aaron mai punea o dată o melodie şi sublinia vreun vers languros de-al lui Lester Young sau cum Elvis Costello transmitea mai multe decât intenţiona el însuşi. Odată, când Aaron l-a pus pe Robert Johnson, eu am zis:

– El face ca bluesul să sune precum ceva care se revarsă din el, şi nu pe care l-ar produce el.

Bineînţeles, o citam pe Margaret. Nici nu era nevoie să o spunem. Era trist, în felul în care muzica era tristă, dar nu atât de trist încât să nu putem suporta.

Părinţii mei trebuie să fi crezut că petrec foarte mult timp pe la Elaine. Sau s-ar fi gândit la asta, dacă s-ar fi putut gândi mult dincolo de cum să pună un picior în faţa celuilalt.

Într-o seară, la cină, mama a anunţat că ea şi Sally au mai făcut o vizită la doctorul Viscott.

– Te rog, nu-mi spune că te gândeşti la vreun fel de a închide capitolul, a spus tata. Ar fi ca şi cum aş urmări-o pe Sally.

Mama a continuat:

– Mi-a mai dat o reţetă.

– Dar e pediatru, s-a mirat tata.

– El mă ascultă, a replicat mama. Vrea să mă ajute. Spune că măcar atât să facă.

S-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat spre baie. Nu s-a deranjat să închidă uşa.

– Se pare că mama vomită, am zis eu.

– Aşa mi se pare şi mie, a spus şi tata. Nu cred că e din cauza mâncării pe care am gătit-o. Tu ce crezi, Nico? Tu te simţi bine, nu-i aşa?

Nici unul din noi nu s-a mişcat. În cele din urmă, tata a zis:

– Cred că mama ar trebui să aibă grijă cu paharul acesta de vin în plus dinainte de cină.

Atunci eu am spus:

– Oameni buni, voi nu aveţi nici un fel de vin.

După un timp, a continuat:

– Ascultă, Nico. Trebuie doar să trecem peste asta. Tot ce trebuie să facem este să supravieţuim şi să ne descurcăm până la sfârşitul verii.

– Şi apoi? am întrebat eu.

S-a gândit o clipă.

– Apoi, trebuie să trecem de toamnă.

Tata lucra din greu la cartea lui. Ăsta era singurul lucru pe care îl făcea acum, la librărie. Începuse să meargă devreme, când încă

Elaine era acolo. Cu cât îşi petrecea mai mult timp în preajma lui Elaine, cu atât mă îngrijoram mai tare că va spune ceva care să îl facă suspicios că nu mă duceam acasă la ea atât de des pe cât pretindeam.

De fapt, treceam adesea pe la Elaine, astfel încât să nu mintă întru totul. Beam cafea cu gheaţă şi vorbeam despre filme, despre Tycho, despre amintirea fotografică a tatălui lui Tycho pentru fiecare greşeală pe care a făcut-o Elaine vreodată şi despre faptul că uita cronic să-l sprijine pe copil. Era ca şi cum aş fi avut din nou o prietenă, doar că nu discutam niciodată lucrurile despre care *eu* aveam nevoie să vorbesc – Margaret, părinţii mei, Aaron.

Chiar de când am început să mă văd cu Elaine, am luat obiceiul de a comanda cafea cu gheaţă la Nibble Corner. Prima dată, tatăl meu s-a uitat la paharul de cafea ca şi cum ar fi fost un indiciu despre o misterioasă viaţă de adult pe care aş fi dus-o fără participarea lui. Apoi, mi-a spus:

– Ştii, cred că o să iau şi eu o chestie din aceea.

Am pus trei linguriţe de zahăr într-a mea şi el a făcut la fel.

A devenit un alt ritual. Comandam cafea în fiecare zi şi ne hrăneam dependenţa de cofeină, de zahăr şi de amestecatul în cercuri. Tot zahărul acela ar fi trebui să mă oprească din slăbit. Dar eu continuam să devin din ce în ce mai subţire şi să semăn din ce în ce mai mult cu Margaret. Uneori, trecând pe lângă o vitrină, zăream un crâmpei din ea şi mi se înmuiau genunchii, apoi ea se întorcea în mine.

Într-o după-amiază, eu şi tata ne terminam cafeaua când mi-a spus că era aproape sigur că a aflat exact unde plecaseră milleriţii pentru a se înălţa la cer. Aparent, mica noastră librărie locală avea un depozit secret de documente vechi de pe vremea când cultul se aduna pe deal.

– Pentru mult timp după aceea, mi-a spus tata, a fost cunoscut sub numele de Dealul Dezamăgirii, deşi nu cred că se mai cheamă aşa acum.

– Nu e prea bun pentru construcţii, am spus eu. Unde este?

Harta pe care tata o desenase pe un şerveţel trecea primejdios de aproape de Vârful lui Miller, apoi ocolea într-o altă direcţie. Am fost atât de uşurată, încât am exclamat:

– Grozav!

Tata s-a întins peste masă şi m-a prins de braţ.

– Aşa te vreau, Nico, mi-a zis el. Hai s-o facem! Să facem o plimbare cu maşina mâine-dimineaţă. Să găsim câmpul unde au aşteptat.

Ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Aaron în dimineaţa aceea.

– Ce-o să ne spună *asta* nouă? am întrebat eu. E probabil curtea din faţa casei cuiva.

– Şi ce dacă? a replicat tata. Nu supăr pe nimeni dacă verific. Să vedem ce simţim pe locul acela.

– Cum *ce* simţim?

– Cine ştie? a spus tata. Nişte fărâme rămase din toate speranţele şi dezamăgirile. Vreo aură care s-a lipit de acel loc şi încă pluteşte prin aer.

– Aură? m-am mirat eu. Haide, tată, n-ar fi mai bine să scoatem planşa de spiritism?

Tata s-a uitat la mine, derutat. Poate că atunci când am spus *masa de spritism* şi-a dus aminte de Margaret sau poate faptul că eu m-am gândit la Margaret l-a făcut să se gândească la Margaret. Toată emoţia i s-a şters de pe faţă şi a început să privească urmele lăptoase din paharul cu cafea, ca şi cum ar fi fost frunze de ceai pe care el încerca să le citească.

Atunci, i-am spus:

– De fapt, sună amuzant. E o idee fantastică.

Capitolul 10

Era o întrebare evidentă, pe care nu mi-o pusesem niciodată înainte. Cum poţi face acelaşi lucru cu două persoane diferite şi să te simţi ca în al nouălea cer cu o persoană şi ca-n iad cu cealaltă? Îmi plăcea foarte mult să merg cu maşina cu Aaron. Plimbările noastre nu durau niciodată destul de mult. Dar când eu şi tata am pornit în călătoria pe drumul Marii Dezamăgiri, fiecare kilometru părea să dureze o veşnicie. Casele erau sărăcăcioase, hambarele pe jumătate prăbuşite, peisajul de la ţară mă dezamăgea.

Tata m-a întrebat:

– Ţi-am spus vreodată că Miller şi-a luat cele mai multe dintre informaţii din *Cartea lui Daniel?* E o mină de aur pentru un escatologist. O sacoşă cu vise profetice şi galaxii care explodează, tornade, monştri flămânzi care se ridică din mare...

– Mi-ai spus, i-am zis eu.

De fiecare dată când pronunţa Miller mă gândeam la Vârful lui Miller. Mă simţeam vinovată că nu-i spuneam despre acesta, în caz că, în toată foiala lui prin librărie, i-ar fi scăpat câteva conexiuni cruciale între panorama de la locul lui Aaron şi pista de aterizare din Ziua de Apoi. Dar, dacă i-aş fi spus, ar fi fost poate nevoie să-i explic de unde ştiu.

Nu puteam să cred că eu, o persoană cu minte de om de ştiinţă, îl însoţeam pe tata într-o misiune de cercetare a stafiilor fanaticilor

morţi. Eu şi Margaret râdeam de tata, dar adevărul e că amândurora ne plăcea partea aceea din el care conducea spre nicăieri, unde spera să găsească nişte rămăşiţe de ectoplasmă. Odată, pe drumul spre Gran Bradley – mama lui, singura noastră bunică în viaţă, care trăia cu o însoţitoare în casa ei de hoinar din Maine –, tata s-a abătut o oră din drumul nostru, pentru că un client din librărie îi spusese că proprietara unui magazin alimentar o să-i arate comoara ei, cea mai mică catedrală din lume. Magazinul era închis. Tata a bătut la uşă. N-am văzut niciodată micuţa catedrală. Povestea romantică a dezamăgirii tatei a fost o parte importantă a dramei.

Dar acum, entuziasmul său excentric mă încânta mai puţin decât de obicei. Acum părea doar prostuţ şi trist. Teatru spaţial vechi de tip hippie. Mi-am propus să mă distrez sau cel puţin să ţin minte fiecare detaliu, ca să pot să-i spun şi lui Aaron.

Tata a zis:

– Octombrie. Trebuie să fi fost frig. Fraierii aceia amărâţi au stat acolo zile în şir, cu mult înainte ca hanoracele din gore-tex[1] să se fi inventat.

– De unde ştii tu de gore-tex, tată?

Tata nu a răspuns, croindu-şi drum prin trafic. Apoi, a zis:

– Nico, nu face pe deşteapta cu mine, bine?

A reluat spunându-mi mai multe lucruri decât o făcuse vreodată. Am focalizat şi am încercat să vizualizez Dealul Dezamăgirii. Mi-am imaginat o casă de fermă cu pereţi de vinil, cuibărită sub o reţea bâzâitoare de linii electrice cauzatoare de cancer. Sau o colibă în care violatori singuratici momeau fete cu vânzări de vechituri născocite. Am văzut o uşă ciuruită de gloanţe şi doi rottweileri băloşi năpustindu-se afară să ne salute.

Tata mi s-a adresat:

– Nico, priveşte în jurul tău. Ceva din peisajul acesta este încântător.

---

[1] Ţesătură impermeabilă care permite o bună ventilare, inventată de W.L. Gore şi Asociaţii.

– Încântător, am aprobat eu. O staţie de benzină, copaci, mai mulţi copaci. O casă drăguţă, o grămadă de rulote.

Tata a continuat:

– Înainte de a muri, Williams Miller a scris: „Dacă ar fi să îmi mai trăiesc o dată viaţa, cu aceleaşi dovezi pe care le-am avut atunci, pentru a fi cinstit cu Dumnezeu şi cu oamenii, ar trebui să fac aşa cum am făcut. Îmi mărturisesc greşeala şi-mi recunosc dezamăgirea".

Mă înspăimânta faptul că tata îşi ţinea ochii închişi. I-am zis:

– N-ar fi mai bine să te uiţi pe unde mergem?

Mă îngrijora felul cum conducea mama. Acum, am hotărât că nici unul nu are ce căuta la volan. Toţi au fost şoferi excelenţi înainte: tata, mama, Margaret.

– Scuză-mă, a spus el. Încercam să dau citatul corect.

– Înţeleg. Dar acum *conduci,* i-am replicat.

– Mi-am cerut scuze, a răspuns el.

– Dar tot nu înţeleg. Tipul spunea că ar face totul la fel din nou sau spunea că nu o va mai face orice-ar fi?

– Nu ştiu, a spus tata. Am crezut că am înţeles, dar acum, că întrebi, nu sunt sigur.

Tata îşi consulta întruna harta desenată de mână. Susţinea că, dacă ai trage o linie între râu şi Monumentul Războiului Revoluţionar din Devenport şi ai prelungi-o într-un triunghi, Dealul Dezamăgirii ar fi vârful.

– Corect, am spus eu.

Greşit, a spus spiritul scării.

În timp ce ne apropiam de X-ul de pe hartă, tata a cotit pe un drumeag ce urca în munte, apoi a apucat pe unul dintre acele drumuri cu două benzi unde oricând se putea întâmpla o coliziune frontală, un coridor străjuit de supradimensionate curţi cu vechituri şi staţii de benzină implorând să fie jefuite sau gata să se scurgă şi să otrăvească pânza freatică.

– Eşti sigur că ai luat-o bine?

– Se întâmplă multe într-o sută cincizeci de ani, mi-a răspuns tata.

– Cred că apocalipsa a bântuit pe aici şi noi am ratat-o, am zis eu.

– Păcat, a spus tata. Anumite longitudini şi latitudini au o karmă proastă.

– Mi-ar plăcea să nu vorbeşti aşa, i-am replicat.

– Aşa cum? a întrebat el.

– Despre *karma*.

– Am ajuns, cred, a spus tata.

– Eu cred că nu, l-am contrazis.

Ne înfundaserăm pe o alee comercială gata să-şi dea sufletul, cinci firme prăfuite de magazine erau aliniate ca într-un oraş din Vechiul Vest: un magazin alimentar, o spălătorie chimică, un chioşc pentru închirieri de filme. Două locuri goale pentru vânzarea cu amănuntul având două dâre pe ferestre. O placă scrisă de mână proptită de uşa cu un singur canat spunea „Anvelope uzate" şi afişa două numere de telefon.

– Încântător, am spus eu.

Cele trei maşini rablagite din parcare trebuie să fi aparţinut rataţilor disperaţi care lucrau acolo. Cine ar fi ales acest loc pentru a veghea la venirea unui vizitator divin? Oameni al căror înger nu a venit. M-am gândit la Vârful lui Miller şi îmi venea să-l protejez pe tata, care a părut brusc mai bătrân, mai trist şi mai mic.

– Presupun că toţi au fost înălţaţi la cer cândva prin anii... a zis el.

– Locul ăsta mă sperie. N-am putea să plecăm? l-am rugat eu.

– Haide, Nico! Dacă tot am venit până aici...

Ne-am plimbat încet prin parcare. Asfaltul negru şi mirositor ni se lipea de picioare. Un soare orbitor ricoşa din geamurile sinistre. Oricine se putea ascunde înăuntru. Speram să nu ne urmărească nimeni. Trebuie ca noi să fie arătat destul de ciudat, separându-ne şi hoinărind primprejur, apoi reîntâlnindu-ne ca doi oaspeţi de la o petrecere la care nu a mai apărut nimeni altcineva.

Aaron mă prevenise în legătură cu privitul în direcţia greşită. Dar de unde ştii care direcţie e cea greşită? M-am uitat spre cer, aşa cum trebuie să fi făcut şi milleriţii aşteptând un grăunte din zare care să se facă tot mai mare. Şi tata se uita în sus.

Atunci, am spus:

– Eu mă întorc la maşină.

– Lasă geamurile în jos. Vin şi eu imediat, mi-a răspuns tata.

Am ţinut geamurile închise complet. Mă coceam, mă coceam. Am crezut că o să leşin. Mi-am sprijinit capul de scaun. Am încercat să nu mai respir. Am lăsat căldura să-mi fiarbă creierul până când i-am văzut pe milleriţi tremurând în rochiile lor albe de mireasă. Le-am văzut buzele palide şi mâinile crăpate. I-am urmărit trecând de pe un picior pe altul, prefăcându-se că dansează. Pe muzică de fluiere, spunea tata, dar eu am auzit cimpoaie cântând *Amazing Grace*[1]. Mă rătăcisem, dar acum m-am regăsit. Milleriţii au rămas rătăciţi şi nimeni nu i-a găsit.

Cum a reuşit tata să urce în maşină fără ca eu să observ?

– Nico, ţipa el, eşti nebună? În felul ăsta mor câinii...

– Putem merge acum acasă, tată? l-am rugat eu din nou.

Tatăl meu a spus:

– Nu ştiu unde mi-a fost capul când m-am gândit să vin aici.

– N-a fost o idee chiar atât de rea. Vorbesc serios, tată! N-a fost.

El a continuat:

– Presupun că nu i-au spus Marea Dezamăgire degeaba.

În timp ce o luam din loc, tata a adăugat:

– În următorii o sută cincizeci de ani, aici o să fie o alee comercială adevărată.

– Asta în cel mai bun caz, am spus şi eu. Wal-mart este lucrul cel mai bun la care putem spera.

– Adică?

– Fără ozon. Fără apă. Sol otrăvit. Fără aer. Fără oameni.

---

[1] Cântec religios, ale cărui versuri au fost scrise de John Newton în secolul XVIII. *„Mă rătăcisem, dar m-am regăsit"* este unul dintre primele versuri. (n.tr.)

– E cam sumbru, a zis tata. N-am ştiut că aşa ţi se pare.

Nici eu n-am ştiut exact asta. Ceea ce m-a speriat n-a fost perspectiva unei distrugeri planetare, ci faptul că nu mă mai speria. Ceea ce mă speria îngrozitor. M-am întors către tata:

– Nu ştiu. Tu să-mi spui *mie*. Tu eşti omul cu sfârşitul lumii.

După o clipă, mi-a răspuns:

– Faptul că scriu despre el nu înseamnă că sunt convins că o să se întâmple. Dacă aş crede că lumea se sfârşeşte, de ce aş mai scrie o carte? De ce aş mai avea copii?

Şi-a pus ochelarii de soare.

– Tată, putem să mergem cu maşina o vreme? l-am întrebat eu.

N-am mai spus nimic kilometri întregi. Ce ciudat că tata scria o carte despre sfârşitul lumii şi de fapt eu eram cea care credea că o să se întâmple. M-am gândit la oamenii din cult care aşteptau să fie ridicaţi la cer. Ar fi trebuit să aibă mai multă răbdare. Pentru că acum *erau* acolo sau undeva. Dar nu toţi împreună. Poate că s-au alăturat îngerilor înveşmântaţi în robe din paradisul livezilor sieneze. Poate că au fost trimişi în iad pentru că au încercat să obţină un permis de trecere, astfel încât să-şi petreacă eternitatea cu cei dragi, în loc să-i piardă rând pe rând. Mă întrebam cum s-au simţit cu adevărat în noaptea în care au plecat acasă. Poate că unora le plăcea viaţa lor şi nu voiau să o părăsească.

Drumul îmi reamintea de cel pe care l-a ales Aaron ca să ajungem la dumbrava degeţeilor. La un moment dat, am fost aproape sigură că trecem de intersecţie. Mă întrebam dacă florile mai erau înflorite. Mi-aş fi dorit să ne putem opri să vedem. M-am răsucit şi m-am uitat.

– La ce te uiţi? m-a întrebat tata.

– La nimic, i-am răspuns. Cum se face că o iei pe aici? Durează o veşnicie.

– Scurtătură. E marcată pe harta districtului.

– Goldengrove, am spus eu.

– Cum? s-a mirat tata.

– Goldengrove, am repetat eu. Blestemata dumbravă aurie, blestemata desfrunzire.

Am trecut pe lângă magazinul cu mâncare, apoi de grădiniţă.

– Îmi plăcea poezia aceea, a zis tata. Tinereţe trecătoare, mortalitate, timp, vârstă, inocenţă, moarte – tot ghiveciul metafizic. Ce am crezut eu că va fi viaţa, un fel de... teză la engleză? Ce legătură avea *oricare* dintre lucrurile acelea cu... asta? Cum de am putut să-i punem numele ăsta? Unde ne-a fost capul?

I-am spus:

– Nu contează. Ce-o fi o fi.

Era ciudat să-l aud pe tata spunând lucruri pe care le credeam eu. Mă simţeam ca şi cum Aaron mă ajuta să nu mai gândesc în felul acela, mă ajuta să redevin o fiinţă umană raţională.

M-am uitat la ceas. Încă mai aveam vreme să-l sun pe Aaron. Aş putea să merg cu bicicleta la câmpul nostru şi să mă întorc în oraş la timp pentru a lua prânzul.

Tata m-a lăsat acasă. L-am sunat pe Aaron, el a răspuns. Mi-am schimbat hainele. Transpirasem plimbându-mă prin parcare. M-am dat cu ulei aromatic. Sticla era aproape goală. Va trebui să mai cer.

Aaron mă aştepta la locul nostru. M-a întrebat:

– Arăţi ca după un accident de tren. Ce s-a întâmplat?

Poate că ar fi trebuit să mă simt jignită că a spus asta, în primul rând. Dar adevărul era că eram fericită că Aaron mă cunoştea destul de bine să facă diferenţa dintre un accident al trenului zilnic şi o ciocnire spectaculoasă.

– Tata m-a obligat să merg într-un loc hidos, i-am răspuns eu.

– Hidos, a repetat Aaron. Ce cuvânt de fată! Îmi place la nebunie. Mi-am făcut o notiţă în minte să spun *hidos* cât de des puteam.

Aaron m-a dus pe o fâşie de drum îngustă şi plină de noroi, apoi a parcat, după care ne-am sprijinit de dubiţă. Pădurea era încă plină de rouă, chiar dacă se apropia prânzul. Am tăcut şi am tăcut, apoi Aaron m-a întrebat:

– Ce s-a-ntâmplat?

Am vrut ca povestea să fie spusă bine. Nu voiam ca tata să pară idiot. În cele din urmă, i-am dat drumul foarte repede... cum a putut Aaron să înţeleagă ceva? Să hoinăreşti printr-o parcare a unei alei cu magazine în căutarea unor rămăşite ale vibraţiilor din Ziua de Apoi? Aaron a dat din cap când am pomenit de cartea tatei. Încă o dată, mă întrebam ce spusese Margaret despre noi. Trebuie că am avut încredere în Aaron să-i spun asta.

Aaron a zis:

– Biata ta mamă şi bietul tău tată. Trebuie să le fie greu.

– Ştiu, i-am răspuns eu. Uneori uit asta.

– Se simt ca-n iad, a mai spus Aaron.

– Aşa e, am rostit eu. Tot uit.

– Poate că tatăl tău vrea să ştie cum e să crezi în ceva.

– Crezi că vrea să vină îngerul să-l ia *pe el?*

– Mai degrabă, vrea ca îngerul să-i dea un motiv să rămână aici, a spus Aaron.

– Asta vreau *eu,* i-am zis.

Aaron a adăugat:

– Asta vrem cu toţii.

– Cum ţi se pare? am întrebat.

După un timp, mi-a răspuns:

– Ştii albumul acela de artă sieneză? Arată-i-l tatălui tău. Pictura aceea cu îngerul care se arată păstorilor şi marinarilor. Raiul şi iadul. Judecata de Apoi. Nu despre asta scrie el? Ar putea fi o copertă pentru cartea lui, dacă va apărea vreodată. Arată-i pictura care îţi place. Aceea cu sfântul care zboară şi corabia din ocean.

– E o idee minunată, i-am spus eu. E timpul să plec. Mă aşteaptă tata.

Aaron m-a tachinat:

– Probabil că se teme că îngerul te-a ridicat la cer fără el.

Tata a părut puţin neliniştit când am sosit cu zece minute întârziere la masa noastră de la Nibble Corner.

Mi-a spus:

– Presupun că nu i-au spus Dealul Dezamăgirii degeaba. A fost un consum inutil de benzină. Îmi cer scuze, Nico!

Eu i-am răspuns:

– Mi-a plăcut, tata. Pe bune. A avut farmecul lui excentric.

Ne-am mâncat sendvişurile. Nu am vorbit.

Imediat ce am ajuns la magazin în ziua aceea, i-am arătat tatei cartea despre artă. Am dat paginile, ca să găsesc preferatele mele, deşi nu Sfântul Nicolae şi naufragiul. Era una a mea şi numai a mea. Am ajuns la pictura cu sufletele binecuvântate şi paradisul livezii cu lămâi.

I-am spus:

– N-ar fi asta o copertă minunată pentru cartea ta?

Aş fi vrut să mă fi gândit la asta, aş fi vrut să merit recunoştinţa de pe faţa tatei când s-a uitat la paradisul dumbrăvii de citrice. A fost ca şi cum m-aş fi oferit să-i *public* cartea. M-am bucurat că am putut să-l îmbărbătez după trista noastră dimineaţă. M-am simţit ca atunci când Aaron mi-a spus că se gândeşte să picteze din nou. Poate că asta am devenit, un mesager al însănătoşirii, ajutată de Margaret să-l ajut pe Aaron, care mă ajuta să-l ajut pe tata. M-a făcut să mă simt mai apropiată de Aaron, ca şi cum noi doi am fi fost fraţi conspirând să-i consolăm pe părinţii noştri loviţi de durere.

Capitolul 11

Începeam să înţeleg ceea ce un absolvent DARE ar fi trebuit să înţeleagă cu mult înainte: mama l-a şantajat pe fostul pediatru să-i prescrie o tonă de medicamente contra durerii. Nu că n-aş fi observat, dar mi-a luat ceva timp să admit că problema nu dispărea şi nu se rezolva spontan. Lua tot mai multe pastile în fiecare zi şi păreau să aibă efect. Ceva avea efect. Cânta din nou la pian, dar cu mai puţine greşeli dintre cele care se adunau în crescendo pe măsură ce lovea clapele. Era dureros să aud acele note fantomatice plutind pe deasupra lacului, dar cel puţin nu mai cânta Chopin sau Brahms, nimic trist sau amplu, doar preludiile precise ale lui Bach, care mă făceau să mă gândesc la câinii de prerie intrând şi ieşind din vizuinile lor.

Mama şi Sally erau partenere la „crimă". În serile când tata gătea, le auzeam râzând sus în biroul ei, până când Sally cobora legănându-se pe scări, cu ochii la fel de strălucitori şi împleticindu-se la fel ca mama, dar fără să-şi ceară scuze şi de două ori mai sfidătoare şi mai neobrăzată. Se prăvălea pe lângă mine, un cacadu din piatră, colorat ca pentru salon. Spunea: „Nico, dragă, ce mai faci?" Dar întreba doar aerul şi nu se aştepta ca aerul să-i răspundă.

Până la masa de seară, claritatea care o lăsase pe mama să exerseze dimineaţa se topise într-un căţeluş cu părul lins, dat cu o peliculă de ulei, care se uita la noi fără vreun interes deosebit.

Îmbucăturile pe care le înghiţeam eu şi tata păreau lacome în comparaţie cu ale mamei. Într-o seară, ne-a anunţat că se gândeşte să-şi ia un clavecin, ceea ce ar fi putut părea un semn bun, dacă n-ar fi fost faptul că nu a putut pronunţa *clavecin*. Ne-a fixat cu privirea când se străduia să scoată cuvântul, iar eu şi tata ne-am uitat şi noi la ea, două căprioare prinse în raza tremurătoare a interesului ei clipitor.

Mă întrebam ce se va întâmpla când se va pensiona doctorul Viscott. Ofiţerul Prozak ne-a învăţat că dependenţii nu se vor da în lături de la nimic pentru a-şi obţine substanţa după care tânjeau. Îmi imaginam un tip neras, cu un tricou jegos, dând din cap cu un ac în braţ, şi nu pe eleganta şi trista mea mamă cântând Bach la pian. Era ca şi cum mama se hotărâse să plece singură într-o lungă călătorie, iar eu trebuia să-mi iau rămas-bun de la ea în fiecare după-amiază. Mai devreme sau mai târziu, mai devreme, de fapt, va trebui să stau de vorbă cu tata despre asta.

Într-o zi, m-am dus să-l întâlnesc pentru a lua prânzul şi nu era la masa noastră. Mi-am spus că o să vină curând, dar, după cinci minute, apoi zece, apoi cincisprezece, mă simţeam ca şi cum aş fi comandat un ou fiert tare şi l-aş fi înghiţit cu totul. Pe când plecam de la restaurant, ca să mă duc să-l caut, o durere afurisită a început să mă înjunghie în piept. M-am întrebat dacă Margaret a simţit acel junghi atunci când lacul a primit-o înăuntru şi nu a mai lăsat-o să iasă. Chiar şi după ce l-am văzut pe tata prin vitrina librăriei, inimii i-a mai trebuit un timp să-şi domolească bătăile.

Elaine şi tata stăteau lângă tejghea, verificând nişte hârtii. Tata o ţinea pe Elaine pe după umeri, iar ea îi zâmbea cu faţa transfigurată şi înfrumuseţată de veselie şi adoraţie.

– Scuzaţi-mă, am spus eu. A fost ca şi cum aş fi aruncat cu pietre în porumbei. Tata şi Elaine s-au îndepărtat. Unde ai fost? Te-am aşteptat.

Tata s-a uitat la ceas.

– Ne uitam peste nişte cifre, a răspuns el.

– Siiigur că da! am mormăit eu.

– Cum? a spus tata.

– Hai, mergeţi la masă, a zis Elaine. Eu mai am o jumătate de oră până când Tycho ajunge acasă de la tabără de zi.

Pe măsură ce ziua se scurgea, îmi tot aminteam privirea de pe faţa lui Elaine în timp ce se uita la tata. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât începeam să bănuiesc că tata şi Elaine aveau o relaţie. Nu era de mirare că Elaine ştia despre alunecarea mea pe aleea poeziei. Dar cum de un tip atât de arătos ca tata s-ar îndrăgosti de Elaine cea anostă?! Pentru că Elaine era senină şi veselă, aşa cum mama nu era. Elaine a iubit-o pe Margaret, dar Margaret nu a fost fiica ei. Elaine încă îl avea pe Tycho şi în fiecare zi îndeplinea eroicile sarcini – să facă patul, să deretice prin casă – pe care nici tata, nici mama, nici eu nu aveam puterea sau curajul de a le face. Am înţeles toate astea, dar asta nu mă făcea mai puţin furioasă pe amândoi.

Pe la cină, durerea din piept devenise atât de puternică, încât a trebuit să apăs cu mâinile pe torace. Mi-a fost greu să mănânc şi chiar să împing mâncarea prin farfurie.

– Ce-ai păţit?

Nava spaţială a mamei a andocat momentan pe Planeta Mesei de Cină.

– Mă doare inima, am spus. M-a durut toată ziua.

I-am trimis tatei o privire ucigaşă. Dar el nu a priceput comunicarea mea tăcută.

După aceea, mi-am făcut un obicei din a mă arăta pe neaşteptate la librărie. Intram fără şovăire în biroul tatei – Elaine părea să petreacă foarte mult timp acolo –, dar ei nu se atingeau niciodată, nici măcar nu se apropiau. Tata şedea la biroul lui, în vreme ce Elaine stătea lângă uşa cu care era gata s-o lovesc de câteva ori când am năvălit înăuntru. Le-am tot spus-o, amândurora, dar nu au muşcat momeala ori aveau un perfect control de adulţi asupra reacţiilor lor.

Într-o zi, Elaine pleca, iar tata a spus că o conduce până la colţ. I-am urmărit pe fereastră. În timp ce îşi luau la revedere, tata s-a înclinat, iar buzele lui au dispărut în nimbul vaporos al părului lui

Elaine. Mâna lui Elaine s-a închis şi a atins locul unde fuseseră buzele lui. Nu le păsa că îi putea vedea tot oraşul? Sau îşi imaginau că vecinii ar putea crede că aşa îşi ia orice şef la revedere de la angajata lui preferată?

În toiul nopţii, m-am trezit întrebându-mă dacă tata ar putea fi tatăl lui Tycho. Nu mi se părea posibil, dar nimic din ce ni se întâmpla acum nu părea posibil cu puţin timp înainte.

Mi-am imaginat că moartea lui Margaret a făcut ca familia noastră să fie mai apropiată, dar acum am înţeles că ne îndepărtase. Mi-am spus să nu fiu supărată. Dar ei erau adulţii. Ei nu ar fi trebuit să mă lase singură cu prietenul îndurerat al surorii mele moarte. Adevărul era că îmi doream asta atât de mult, încât voiam să accept riscurile pe care părinţii mei şi le asumau în legătură cu viitorul nostru. Faptul că erau distraşi de propriile lor probleme şi de soluţiile lor separate le menţinea atenţia deviată la o distanţă sigură de viaţa mea secretă cu Aaron.

De acum, nu mai puteam să nu observ cât de mult mă gândeam la Aaron, cât de des vorbeam cu el în mintea mea şi îmi aminteam că îi spun diverse lucruri. Şi mai era trucul pe care îl făcea cu timpul, grăbindu-l când eram împreună şi făcându-l să se târască până mă întâlneam din nou cu el. Amintirea lui era ca o doctorie: două picături în toiul nopţii, când mă trezeam şi îmi era dor de Margaret. Apoi, mi-am amintit că eu şi Aaron urma să vedem *Necazuri în Paradis* şi, pentru moment, m-am simţit mai bine.

Mă mai îndrăgostisem de băieţi din clasa mea. Într-o zi, un băiat era ca oricare alt băiat şi apoi o schimbare de peste noapte făcea ca atenţia să zboare către el ca agrafele spre un magnet. După aceea, ştiam întotdeauna unde este, chiar şi într-o mulţime în pauză. Doar pe el îl vedeam bine conturat şi clar, în vreme ce toţi ceilalţi din jurul lui se estompau. Brusc, nu mai puteam vorbi când era pe aproape. Mă imaginam ţinându-l de mână. Îmi apăsam buzele de încheietura mâinii. Apoi, în mod misterios, pasiunea dispărea şi nu înţelegeam de ce am fost atât de proastă încât să cred că un băiat, acel băiat, era diferit de ceilalţi.

Nu era aşa cu Aaron. Puteam vorbi, puteam gândi. Puteam fi eu însămi sau cel puţin acea versiune a mea care semăna cel mai mult cu Margaret. Dar, dacă nu era dragoste, ce era? Dar poate că *era* iubire. Nu o iubire dintre un băiat şi o fată, o iubire de tipul *să aştept să mă sune el,* o iubire de tipul *e prea devreme să-l las să mă sărute.* Era ceva mai pur şi mai adânc. Nimeni nu putea şti cum era să fii ca noi, să fi pierdut şi găsit ceea ce aveam. Aaron avea să plece la toamnă. Nu mai aveam decât vara asta.

La sfârşit de săptămână, aveam o mulţime de timp. Pretindeam că sunt la Elaine. Zilele din cursul săptămânii erau mai pe fugă. Nu puteam pur şi simplu să dispar ore întregi fără să-i spun mamei unde mă duc. Dar, treptat, zilele din cursul săptămânii s-au lungit. Tata stătea la librărie, iar mama pleca în escapadele ei de obţinere a medicamentelor mai devreme în cursul zilei.

Ştiam că motivul pentru care lui Aaron îi plăcea să fie cu mine era pentru că îi aminteam de sora mea. Îl surprindeam uitându-se la mine printre gene, căutând urme ale ei. Ştiam şi nu ştiam. O parte din mine credea că lui Aaron îi plăcea acea parte din mine care era Nico, oricine ar fi fost. Mă simţeam ca şi cum Margaret era o plantă din interiorul meu care, hrănită de Aaron, începuse să înflorească. De cele mai multe ori, nu aveam nimic împotrivă, dar uneori – de obicei când eram obosită sau singură – mă înspăimânta. Simţeam ca şi cum eu, şi nu Margaret, eram aceea care dispăruse sau ca şi cum aş fi devenit o eprubetă în care creştea sora mea. Erau zile în care voiam să spun: „Eu sunt sora care trăieşte". Dar, când mi se termina uleiul de vanilie, îl rugam pe Aaron să-mi mai dea. Întotdeauna aproba dând din cap fără să vorbească. Acelea erau întotdeauna nişte clipe speciale.

Într-o seară, după ce părinţii mei se duseseră la culcare, am pus *Flying Deuces* şi am derulat repede înainte până la sfârşit. Avionul pe care îl deturnaseră Stan şi Bran se prăbuşeşte şi, în timp ce Stan se târăşte afară din epavă, stafia lui Bran se înalţă spre cer.

În scena finală, Stan merge pe un drum de ţară cu o traistă de vagabond. Pare calm şi fericit, vechiul lui ego slab la minte. A uitat

de Bran? O voce îl strigă – e Bran! – şi se întoarce ca să vadă un cal ce privea iritat, având o gambetă şi o mustaţă à la Hitler. Bran calul are un temperament la fel de urât şi este la fel de ţâfnos ca Bran omul. Mârâie: „Uite în ce belea m-ai băgat". Dar Stan este atât de bucuros că îl vede, încât râde ca prostul şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului armăsarului. Stan nu trecuse peste moartea prietenului său. Bran fusese pierdut, iar acum îl regăsise.

Se înşirau ultimele litere ale genericului. Nu plângeam şi nici nu mă chirceam de durere pe canapea. M-am ridicat, m-am dus la culcare, am închis ochii şi am adormit.

Mama nu şi-a luat niciodată clavecin. Poate a uitat sau poate dificultatea pe care a avut-o să-i pronunţe numele i-a domolit elanul. Acum, în timpul meselor, se joacă cu mâncarea, extragând câte o fâşie din salata ei de varză sau un fir de fidea din macaroanele cu brânză. Apoi, îşi pierde interesul şi devine absentă, ascultând, ca şi cum o voce neauzită de mine şi de tata ar chema-o din altă cameră. O rază palidă, un fel de străucire ca de acvariu pâlpâie apoi în ochii ei şi, fluturându-şi furculiţa ca pe o baghetă, spune ceva de genul: „Tocmai mi-am dat seama cum stau lucrurile cu Mozart".

Ne oprim din a ne preface că mâncăm şi aşteptăm, dar lumina din ochii ei dispare şi, după o vreme, ne întreabă ridicând vocea de ce ne uităm la ea.

– Pentru că eşti atât de frumoasă, spune tata, moment în care ea se ridică şovăind şi iese clătinându-se din cameră.

În momentele acelea detest cât de matură trebuie să fiu pentru a-mi aduce aminte mereu că se străduiesc atât cât pot. Dar atât cât puteau nu era destul. Era în interesul nostru să-i lăsăm pe ceilalţi să se ascundă, de teamă că, în şuvoiul mărturisirilor, propriul nostru secret ar putea ieşi la iveală. Era teribil să vezi cum moartea lui Margaret a pus totul în adevărata lumină şi a redus la adevăratele dimensiuni tot ce putea părea enorm unei persoane normale. Moartea lui Margaret ne spunea că nimic din toate acestea nu contează. Orice problemă poate fi rezolvată atâta timp cât oamenii implicaţi sunt vii.

Iulie şi august râdeau de noi din calendarul din bucătărie. Fiecare pătrăţel era plin cu notele însemnate cu scrisul subţire ca firul de păianjen al lui Margaret despre o petrecere sau un eveniment de la şcoală, despre lecţii de muzică sau repetiţii. Era sinistru că unele dintre căsuţe erau deja umplute. Dar nu puteam da calendarul jos şi nici nu puteam goli camera lui Margaret. Cineva trebuie să fi anulat programarea la dentist a lui Margaret.

Una dintre căsuţele calendarului era marcată cu un X roşu nou. Mi-aş fi amintit şi fără el. Era programarea mea la cardiolog, în Albany. De fiecare dată când mă gândeam la asta, vedeam o persoană întunecată, fără faţă, într-un halat alb de laborator spunându-mi că mai am de trăit doar câteva săptămâni.

Mergând cu bicicleta spre Aaron, mă gândeam că aş putea să mor ca Margaret şi să sfârşesc într-un şanţ. Dacă nu aş apărea, cât i-ar lua lui Aaron să prindă curaj şi să-i anunţe pe părinţii mei? Cât le-ar lua lor să mă găsească? Durerea pe care o simţeam din partea lor era atât de copleşitoare, încât a trebuit să-mi reamintesc mie însămi că de fapt nu s-a întâmplat. Ar trebui să-l avertizez pe Aaron că mi s-ar putea opri inima în timp ce urmărim liniştiţi un film? În realitate, când eram cu el, durerea dispărea. Aş fi crezut că mi-a trecut, dacă m-aş fi gândit la asta.

Mama s-a oferit să mă ducă la doctor, dar, cu doar câteva zile înainte, tata m-a anunţat că o să mergem cu toţii cu jeepul. I-a aruncat mamei o privire plină de semnificaţii care nu admitea negocieri – fără acuzaţii, doar fapte –, despre aventura ei amoroasă cu reţeta de medicamente.

Cum ar fi putut mama să conducă? Tot ce putea să facă era să urmeze indicaţiile pentru a ajunge până la spital. Cine ar fi crezut că sunt atâtea feluri în care se poate pierde o foaie de hârtie? De fiecare dată când o rătăcea, o lua razna râcâind sub scaun, iar umerii tatei înţepeneau. Dar nu cred că luase vreo pastilă în ziua aceea. Era nervoasă înainte de asta. Uitaserăm cum obişnuiam să fim, uitaserăm ce era normal.

Spitalul se afla în afara oraşului, la scurtă distanţă faţă de autostradă. Nu am avut ocazia să mă uit la magazine şi la trafic sau să mă bucur de umorul ciudat al părinţilor mei pierzându-se în certuri. Dar poate nu mi-ar fi plăcut fără Margaret acolo, ca să se bucure împreună cu mine.

Ne-am simţit cu toţii atât de uşuraţi că am găsit spitalul încât eram practic în extaz până când, unul câte unul, ne-am amintit de ce eram acolo. În timp ce intram pe poartă, mama a spus:

– Lăsaţi orice speranţă voi cei care intraţi aici.

– Nu e amuzant, a murmurat tata.

Drumul asfaltat avea o porţiune denivelată unde un grup de muncitori cu echipament de excavare lărgea parcarea.

– Ce bine că am venit cu jeepul, a spus tata.

– Excelent, a aprobat mama. Trebuie să găsim pavilionul Newton. Pavilion? Orice ar însemna asta.

– Ştiu asta, Daisy, a zis tata.

Mă gândeam la doctorul Vincent şi la trenul electric pufăind pe circuitul din camera de aşteptare.

– Fiţi atenţi, a strigat mama la mine în timp ce traversam parcarea ciudat de goală.

– La ce să fim atenţi? a întrebat tata.

– Să fiţi atenţi în general, a răspuns mama.

Un gardian cu mustaţă portocalie s-a uitat atent la permisele de conducere ale mamei şi tatei, ca şi cum am fi putut fi nişte terorişti care plănuiesc să arunce în aer secţia de terapie intensivă.

– Ai vreun act cu poză? m-a întrebat pe mine.

Mama a intervenit:

– Ea nu conduce. Nu are paşaport. Ar fi trebuit să-i aducem certificatul de naştere? Ar fi fost de ajuns?

Gardianul a ridicat mâna. Destul. Ne-a aruncat fiecăruia câte o privire lungă şi grea. Apoi, ne-a făcut semn cu mâna să intrăm.

– Mulţumesc, a zis tata supus.

Eu şi mama ne-am uitat la tata cu reproş, dar el s-a prefăcut că nu observă.

– N-aveţi pentru ce, domnule, a răspuns omul.

În timp ce străbăteam labirintul de coridoare albe către cabinetul doctorului, toate dovezile – cărucioare cu rotile, târgi, tuburi cu oxigen – stăteau mărturie dezastrelor care îi lovesc pe oameni pe neaşteptate în fiecare zi. Mama a întrebat de trei ori care este drumul spre sala 14H. Am fi putut să îl găsim singuri. Câţiva doctori aveau cabinetele acolo, dar camera de aşteptare era goală, cu excepţia unui băieţel şi a mamei lui. Băieţelul avea urechi translucide, ca de liliac, iar pielea îi era albăstruie, ca laptele degresat. Nu ştiam dacă să spun: „Bună". M-am prefăcut că citesc o revistă de golf. Dacă doctorul ne dă veşti proaste, voi petrece o mulţime de timp vizavi de Băiatul ca Laptele Degresat şi de alţi copii ca el. Ca mine.

Doctoriţa Nevins era înaltă şi slabă, cu un nas acvilin, păr negru strâns cu o fundă, ochelari în formă de carapace de broască ţestoasă. A ieşit din sala de aşteptare şi ne-a strâns mâinile energic. A reuşit să stabilească un contact vizual intens cu noi, fără să ne vadă exact. Părea distrată, chiar alarmată, dar, sper, nu în legătură cu mine. Am simţit că într-adevăr era speriată, oarecum difuz. S-a tulburat când noi, toţi trei, ne-am îngrămădit în cabinetul ei.

Mama şi tata s-au aşezat pe scaune, iar eu m-am proptit de pervazul ferestrei. Ar fi fost mai mult loc pentru noi dacă nu ar fi fost sutele, poate miile de bibelouri cu bufniţe care acopereau masa doctoriţei, fiecare în caseta ei de sticlă.

Tata a început:

– Presupun că vă plac bufniţele.

Tentativa de zâmbet a doctoriţei a fost efort pur, dar, undeva pe la mijlocul zâmbetului, l-a văzut în sfârşit pe tata şi am remarcat cum chipul frumos al tatei făcea minuni chiar şi asupra ei. A răspuns:

– Mulţumesc. Le colecţionez de când eram fetiţă.

Ce rudă sadică i-a dat una dintre acele păsări? Pentru o fetiţă ca o bufniţă, trebuie să fi fost ca şi cum nişte gheare ar fi sfâşiat-o. Cred că a reuşit să treacă peste asta şi şi-a adoptat bufniţa ei interioară. Dacă am fi fost destul de deştepţi să mergem la ea la consultaţie, iar ea i-ar

fi salvat viaţa lui Margaret, i-aş fi găsit toate bufniţele de pe pământ. Dar nu ne-am deranjat, nu am ştiut suficient, nu am făcut efortul.

Doctoriţa a atins uşor hârtiile pe care le completase tata şi a spus:

– Sunt puţin nedumerită...

Privirea ei făcea ture între mine şi părinţii mei, rămânând asupra mea. Am rânjit ca nebuna, într-un fel în care credeam că înseamnă „inimă sănătoasă".

Tata a încercat să explice:

– Fetiţa noastră a avut...

– Cealaltă fetiţă a noastră, l-a întrerupt mama.

Nu-l mai văzusem niciodată pe tata aruncându-i mamei o privire de parcă voia să-i lipească bandă adezivă pe gură.

– Cealaltă fetiţă a noastră a avut...

Tata a pronunţat uşor numele suferinţei lui Margaret.

– Înţeleg, a spus doctoriţa Nevins.

Restul a fost doar ştiinţă.

– Cum vă ocupaţi de asta?

– Ne-am *ocupat*, a intervenit mama.

– În nici un fel, a spus tata. A plecat să înoate. S-a înecat.

– A murit, a zis mama.

„Mamă, am gândit eu, *înecat* asta înseamnă."

– Îmi pare rău, a rostit doctoriţa.

– Ni s-a spus că nu avem pentru ce să ne îngrijorăm, a intervenit din nou mama. Nu avem pentru ce să ne îngrijorăm.

A fost uluitor cât de repede tonul vocii ei a schimbat tonul conversaţiei.

– Vă înţeleg îngrijorarea, a zis doctoriţa Nevins. Aceste lucruri se transmit în familie, dar incidenţa acestora este mai rară decât posibilitatea de a se întâmpla vreodată. Ceea ce, în cazul fiicei dumneavoastră, ştiu, a fost de sută la sută. Dar sunt sigură că Nicole nu are nimic.

– Nico, am sărit eu.

– Cum puteţi fi sigură? a întrebat mama.

Doctoriţa Nevins s-a întors spre mine.

– Ai avut probleme?

Întrebarea era absurdă sau ar fi fost din partea oricui.

I-am răspuns:

– Mă doare în piept. Destul de des.

– De când?

– De când a murit sora mea.

– *Bi-ne,* a spus doctoriţa. Hai să ascultăm. Şi, ca să liniştim pe toată lumea, o să facem o ecocardiografie. Nedureroasă, neinvazivă. Putem să ne uităm la inima ei pe un monitor şi să vedem ce se întâmplă cu...

– Nico, am completat eu.

– Nico, a repetat doctoriţa.

– *Ştim* ce este o ecocardiogramă, a spus mama. *Acum,* ştim.

– ... Ce se întâmplă cu Nico, dacă se întâmplă ceva, a spus doctoriţa. Vrei să treci dincolo, Nico?

Acum, că în sfârşit mi-a învăţat numele, putea să-l spună suficient de des.

Mama şi tata au sărit în sus. Doctoriţa s-a uitat ca şi cum ar fi vrut să-i împingă înapoi în scaune.

– De ce nu vă relaxaţi în sala de aşteptare?

– Să ne relaxăm, a zis mama. Aşa o să facem. Ne vom relaxa.

– Şi o să venim să vă luăm imediat ce se termină. Este doar o debara cu o maşină şi loc numai pentru mine, Nico şi tehniciană. Promit că nu o să-i fac rău şi o să v-o aduc înapoi întreagă.

Toată lumea a chicotit. Un doctor să facă rău cuiva? Ce glumă bună! De fapt, părinţii mei păreau că s-au liniştit. Voiau să fie acolo pentru mine. Dar ei nu voiau cu adevărat să-mi urmărească inima, sănătoasă sau nu, pe ecran.

Am urmat-o pe doctoriţă pe uşa cealaltă. Camera de examinare era răcoroasă şi goală, cu excepţia unei mese, calculatorului, rafturilor, mănuşilor de plastic, halatelor şi a unor tuburi în dezordine. Un coş de gunoi pentru hârtii, o cruce roşie. Singura lumină era strălucirea selenară a monitorului.

Tehniciana avea niște șuvițe afro de culoare gri și un zâmbet liniștitor. Mi-a spus să mă dezbrac complet în partea de sus și mi-a dat un halat scurt cu picățele roz. Mi-a întins peste piept și coaste un gel albastru, cu miros de gumă de mestecat.

– Îmi pare rău, puiule, a spus ea. Îmi pare rău că e atât de frig. Este așa pentru că e temperatura optimă pentru mașină.

Peste câteva clipe, doctorița s-a întors și m-a întrebat cum mă simt.

– Bine! am cântat eu, îngrozită și supărată pe mine pentru că am fost atât de mămăligoasă și ipohondră încât să ajung să stau întinsă pe jumătate dezbrăcată pe o masă în această capsulă spațială rece ca gheața. Era prea târziu să renunț? Mai bine să trăiesc într-o fericită ignoranță și să mor în floarea vârstei, ca sora mea.

Doctorița mi-a ascultat inima cu un stetoscop metalic. Stetoscopul era o formalitate. Mașinăria ei ne va spune ce era de știut.

– N-o să doară, a promis doctorița.

Am tresărit când mi-a apăsat cu mouse-ul rece pe piept.

– Stai cuminte, scumpo, mi-a spus ea. L-a plimbat în cercuri gâdilitoare, concentrându-se asupra ecranului. I-am studiat fața pentru a găsi cuta care să spună că sunt condamnată, iar când s-a întors pentru a doua oară în același loc, am știut că sentința mi-e definitivă. Mi-a cerut să mă întorc pe o parte și a mișcat mouse-ul peste coastele mele. Mi-am spus că trebuie să mă liniștesc și să mă bucur de ultimele mele minute de sănătate.

Partea aceasta a durat atât de mult încât am început să tremur. Am închis ochii și am rugat-o pe Margaret să mă ajute. M-a abandonat când a fost cu tăiatul părului, dar atunci nu a contat, n-a fost nimic în comparație cu ce era acum.

După o veșnicie, doctorița a zis:

– Mie mi se pare în perfectă ordine.

În perfectă ordine? Era acesta un termen științific? Zâmbetul ei m-a convins. Părea că i s-a ridicat o greutate de pe umeri, iar eu am înțeles că a fost speriată că o să-mi dea vești proaste. Mi-a plăcut de ea când mi-am dat seama că pericolul meu *fusese* și al ei. Brusc,

mi s-a părut aproape drăguţă, tot semănând cu o bufniţă, dar o bufniţă drăguţă.

Mulţumesc, am gândit.

– Mulţumesc, am spus.

– Nu e meritul meu, mi-a răspuns ea.

– E o uşurare, e totul.

Era primul lucru adevărat pe care îl spusesem de când am intrat în cabinet.

– Ai fost îngrijorată? m-a întrebat doctoriţa. Sorţii au fost de partea ta.

– Ştiam. Minţeam din nou. N-am fost îngrijorată. Nu chiar. Ştiţi ceva? Ştiinţa e materia mea preferată. M-am gândit că mi-ar plăcea să fiu un om de ştiinţă într-o bună zi. Îmi place să ştiu de ce se întâmplă lucrurile, ştiu numele oamenilor de ştiinţă... Spiritul scării îmi spunea: „Poate inima ţi-e în perfectă ordine, dar acum o să te trimită la un consult la psihiatru".

– Serios?

Doctoriţa Nevins începuse să facă ordine.

– Pot să mă uit? am întrebat.

A dat din cap. M-am ridicat pe coate, astfel încât să văd monitorul în timp ce ea trăgea mouse-ul peste inima mea. O picătură închisă pulsa într-o mare de negru, contractându-se şi dilatându-se, ondulându-se ca o creatură tremurătoare a mării. Mă gândeam la inima lui Margaret. Mă întrebam dacă a încetinit sau s-a oprit brusc, dintr-odată. Lup-dup, lup-dup. Nimic.

– Acela e ventriculul stâng, mi-a explicat doctoriţa. Şi vezi asta? E aorta.

– Şi aceea?

– O venă, a spus ea. Vena cavă, ca să fiu mai exactă.

Deja semăna mai puţin cu inima mea şi mai mult cu proiectul ştiinţific al cuiva. Era ciudat de plăcut să stau întinsă în camera răcoroasă, întunecată cu doctoriţa care dădea fiecărei părţi din inima mea un scop şi un nume.

Am întrebat-o:

– *Aţi fi putut* s-o salvaţi pe sora mea?

– Poate, a răspuns ea. Cine ştie? Ştiam că ea crede că ar fi putut, deşi poate greşeam. Se prefăcea că nu vede că începusem să plâng. A spus doar: Îmi pare rău pentru sora ta.

– Mulţumesc, am încercat eu să zic.

M-am ridicat. Doctoriţa a pus mouse-ul deoparte, ecranul s-a golit. Doar o mare neagră, fără insule. După un timp a spus:

– Dacă îţi chiar place ştiinţa, Nico, nu lăsa pe nimeni să te oprească. Dacă asta e ceea ce vrei să faci...

Ca toţi clienţii din librărie, vorbea despre sine.

– De fapt, am spus eu, mă gândeam că, dacă nu mă fac om de ştiinţă, s-ar putea să vreau să fiu cântăreaţă de jazz.

– Cântăreaţă de jazz, a murmurat ea. Interesant. Îşi scotea mănuşile. Fiecare deget ieşea cu o pocnitură. Cu o mănuşă încă atârnând de mâna ei, a făcut o pauză şi a spus: Dacă vrei să vorbeşti cu cineva, pot să le dau părinţilor tăi numele cuiva.

– În legătură cu ce?

Pentru o clipă am crezut că se referea la viitorul meu în ştiinţă.

– În legărură cu... sentimentele tale. Pentru sora ta.

„Ţi-am spus eu", mi-a şoptit spiritul scării.

– E în regulă, am spus eu.

– Părinţii tăi pot suna oricând, a adăugat ea.

– Mulţumesc, i-am răspuns. O să le transmit.

Părinţii s-au uitat o dată la mine şi s-au luminat, de parcă eram pe moarte şi doctoriţa m-a vindecat. Ca şi cum aş fi fost moartă şi ea m-a înviat. Pentru ca stânjeneala să fie maximă, şi-au trosnit palmele unul celuilalt în semn de bucurie. Doctoriţa s-a uitat printre gene la această manifestare de extaz familial. Era bucuroasă să ne trimită pe drumul nostru cu un rezultat pozitiv şi fără nici un motiv pentru un control ulterior.

Coridoarele şi parcarea spitalului arătau total diferit faţă de cum păreau când am intrat. Graţierea mea le transformase înapoi în locuri unde lucruri rele se întâmplă doar altora. Toţi trei am urcat în jeep cu săritura de răţuşcă a copiilor de şcoală cărora li se ordonase

să nu alerge pe holuri. Cât de caldă şi de blândă era strălucirea soarelui, cât de artistic erau copacii parcă pictaţi cu buretele pe cerul suburban fără nori. Îmi venea să mănânc aerul. Am fost copleşită de o uşurare îmbătătoare – imponderabilă, cu adevărat.

Am mers în oraş să luăm masa de prânz, la un local italian unde obişnuiau să se ducă părinţii mei când s-au mutat în Emersonville, înainte ca Margaret să se nască. Am stat la o masă cu faţă de masă roşu cu negru, luminaţi de o lumânare pusă într-o sticlă de vin împletită cu paie.

Mama a observat:

– Este *exact* la fel.

– Călătorie în timp, a adăugat tata.

– Nu vă preocupaţi de mine, am spus şi eu.

– Asta nu se întâmplă niciodată, a zis mama. Nimic nu e vreodată la fel.

– Ca şi cum... a început tata.

Eu l-am întrerupt:

– Poţi să-mi torni puţină apă?

Chelnerul indian nu era nici pe departe interesat să audă câţi ani au trecut de când mama a gustat pentru ultima oară fabulosul lor ravioli.

– Să comandăm, am spus eu.

– Bună idee, a aprobat tata. Sensibila noastră Nico!

Ştiam că încearcă să fie drăguţ, dar aş fi dorit să nu zică asta.

Mama a comandat un pahar de Chianti. Tata i-a aruncat o privire de avertizare, apoi a spus că ar vrea şi el.

– Tu conduci, a rostit ea.

– Am înţeles, a fost de acord tata.

– E acelaşi meniu! a observat mama.

În vreme ce îi urmăream încercând să regăsească acel timp de mult pierdut, treptat, îmi pierdeam impulsul de a-i smuci înapoi spre prezent. Am încercat să fiu invizibilă, în aşa fel încât să nu-i fac să se mire cum de pot fi proaspăt căsătoriţi şi să aibă o fată de treisprezece ani. Mi-a plăcut să fiu lăsată în pace să mă bucur

de sentimentul de bine care venea nu atât din fişa mea de sănătate imaculată, cât din convingerea că Margaret a aranjat totul. A fost alegerea ei ca inima mea să nu aibă nimic, tot aşa cum ar fi fost decizia ei şi dacă doctoriţa ar fi spus că sunt pe moarte.

Pentru prima dată de la moartea lui Margaret, mi-am amintit ce înseamnă foamea. Am comandat paste linguini cu midii. Mai întâi am scos cu lingura sosul untos, un vârtej de paste, iar după aceea m-am distrat hărţuind carnea din cochilii. Conversaţia părinţilor mei era ca o muzică înălţătoare.

Mama şi tata au comandat espresso. Când au întrebat dacă vreau şi eu unul, au părut indiferenţi, uşor răutăcioşi, ca şi cum m-ar fi invitat să mă îmbăt sau să mă droghez. Cafeaua mi s-a dus până în vârful degetelor. Era cu ani-lumină mai tare decât cea de la Elaine sau decât ce se servea la Nibble Corner. Când am atins argintăria, am simţit că parcă din mine s-ar fi prelins un slab curent electric.

Buna dispoziţie a părinţilor mei a durat aproape tot drumul de întoarcere. Mama s-a răsucit printre scaune, mi-a strâns genunchiul şi mi-a zis:

– Mulţumim lui Dumnezeu, draga mea. Vorbesc serios. Dacă am putea să ne simţim aşa pentru totdeauna!

– Eu m-aş mulţumi şi cu o zi, a spus tata.

– O oră, a continuat şi mama.

Ora s-a terminat când ne-am apropiat de oraş, dispoziţia din maşină a început să se destrame. Ne era teamă să mergem acasă fără un plan de rezervă pus la punct. Asta s-a întâmplat când părinţilor mei le-a venit ideea să ne ducem undeva – Boston! – pentru sfârşitul de săptămână de Patru Iulie. Poate sperau că buna noastră dispoziţie va creşte şi mai mult într-un oraş mai mare.

Voiam să merg la Boston cu ei, dar nu de Patru Iulie. Eu şi Aaron vorbiserăm să petrecem ziua împreună.

Câteva zile înainte de vizita la doctor, ne-am plimbat spre Vârful lui Miller. Aaron a încercat să pară spontan. Când a parcat la locul de observaţie, a spus – ca şi cum atunci i-ar fi venit în

minte – cât de formidabil ar fi dacă am putea privi focul de artificii de aici.

Formidabil nu-l descria nici pe departe. Nu mi-am dorit nimic niciodată atât de mult. Dar nu mi-am imaginat că o să-i fac pe părinţii mei să fie de acord. Mi-a trecut prin minte că, dacă doctoriţa ar spune că sunt pe moarte, părinţii mei mi-ar da probabil voie să fac tot ce vreau. Am bătut în lemn, aşa cum făcea mama. Fii atentă ce îţi doreşti!

Doar că acum planul a ieşit singur la iveală; improbabil, dar nu imposibil. Ce-ar fi dacă i-aş convinge să se ducă la Boston şi să mă lase pe mine să stau acasă? Trebuia să fiu vicleană şi răbdătoare, şi să aştept momentul perfect.

Am ajuns la periferia oraşului Emersonville. Mi-am apăsat nasul de fereastră ca şi cum aş fi fost copleşită de bucurie să văd fiecare reper. Oh, priviţi! Oficiul poştal, agentul imobiliar şomer, sala de gimnastică cardio pentru femei acolo unde era farmacia!

Mama s-a răsucit spre mine.

– Ce-a fost asta? a întrebat.

– Ce-a fost ce?

– Aş fi putut jura că ai spus ceva, a zis ea.

– Ţi s-a părut. Apoi, am murmurat: Dacă vă duceţi la Boston, pot rămâne aici fără voi?

Întrebarea a ţâşnit din mine. Aş fi vrut totuşi să mai aştept.

– Categoric nu, a decretat mama. De ce ţi-ai *dori* asta?

Tata m-a zărit în oglinda retrovizoare.

– Uită-te la drum, dragă, i-a spus mama.

– Uite cine vorbeşte, a replicat tata.

– Ce vrei să spui? s-a iritat mama.

– Nimic, a răspuns tata.

Când am intrat pe aleea noastră, mama a scos un oftat pe care, mi-am dat brusc seama, Margaret îl învăţase de la ea.

– Ce păcat, a spus mama. Ne descurcam atât de bine pretinzând că suntem o familie fericită!

Capitolul 12

Oraşul nostru a fost atât de mândru de ziua de Patru Iulie, încât ai fi putut crede că Declaraţia de Independenţă a fost semnată în prăfuitul Grange Hall, unde Cub Scouts ţinea o patiserie. O femeie care şi-a petrecut verile copilăriei la lacul Mirror a lăsat oraşului Emersonville suficienţi bani încât, în fiecare vară, puteam angaja o vestită firmă de artificieri, ca să ne ajute să sărbătorim naşterea naţiunii.

La lacul Mirror, aveam o tradiţie în interiorul tradiţiei. Toate familiile care locuiau pe mal ţineau petreceri şi toată lumea se urca în bărci pentru a pluti pe lac, de unde se putea vedea spectacolul de lumini în întreaga lui splendoare, neîngrădit. În timp ce ploaia de steluţe cădea în jurul tău şi făcea vălurele în apă, tot ce se putea auzi erau rachetele ţâşnind şi ooo-urile şi aaa-urile petrecăreţilor purtate de adierea nopţii.

Nimeni nu s-a plictisit vreodată de aceasta, nimeni nu a devenit vreodată prea matur pentru asta. Copiii creşteau şi îşi părăseau familiile, apoi se întorceau şi îşi aduceau copiii să le vadă. Mult după ce eu şi Margaret am învăţat să ne arătăm deranjate de tot ceea ce le făcea plăcere părinţilor noştri, nu puteam pretinde că nu ne plăcea să ne aflăm în furtuna aceea de lumină colorată.

În vara aceea, orice sărbătoare ar fi fost grea, dar cea de pe Patru Iulie a fost cea mai grea. Ştiam că nu ne vom putea convinge pe noi înşine că ar trebui să încercăm să ne bucurăm de ea, că

Margaret ar fi vrut asta, că ar trebui să ne gândim la ea şi să fim fericiţi. Eu tot nu mă puteam uita la lac. Nu mă putea vedea vâslind pe apă şi simţind absenţa surorii mele ca o gaură în barcă. Chiar dacă aş fi rămas în camera mea, cu păturile peste cap, aş fi auzit sau aş fi crezut că aud detunăturile şi şuierăturile rachetelor şi murmurele glumeţilor prea stupizi pentru a şti că au fost la o bătaie de inimă de dezastru. Dar de ce să-i invidiem pentru orice fel de bucurie ar avea, înainte să le vină şi lor rândul să afle ce am aflat noi?

Plecarea de acasă cu ocazia sărbătorii ar fi putut părea o soluţie ideală dacă nu ar fi însemnat să-l las pe Aaron singur într-un oraş plin de copii care o uitaseră deja pe Margaret. Părinţii mei se aveau unul pe celălalt, eu îi aveam pe amândoi, dar săracul Aaron mă avea numai pe mine să-l ajut să treacă prin asta.

Bineînţeles, nu era acelaşi lucru pentru el. El nu şi-a petrecut niciodată ziua de Patru Iulie pe lac cu Margaret. Părinţii mei nu l-ar fi invitat niciodată să vină în barca noastră. Dar una dintre picturile lui de la petrecerea de absolvire a fost despre artificiile reflectate în apă. Poate a fost într-o altă barcă, la petrecerea altcuiva.

Am încercat să-mi amintesc acea vară. Părea Margaret distrată? A privit ea spre lac, întrebându-se unde este Aaron şi dacă se gândea la ea? Singura imagine care îmi venea în minte era cea a feţei ei îmbujorate şi răsucite în sus, ca şi cum lumina ar fi fost o ploaie care i se revărsa în gură. Patru Iulie era în fruntea listei mele de lucruri interzise, un alt motiv pentru care eu şi Aaron să încercăm să îi supravieţuim împreună.

Am făcut aşa cum ar fi făcut oricine la vârsta mea. Am inventat o petrecere la grătar cu vechile mele prietene, în mod feroce supravegheate de un detaşament de părinţi paranoici. Le-am spus părinţilor mei că o să-mi lipsească, dar mi-ar părea şi mai rău dacă aş rata petrecerea. Am pledat de parcă viaţa mea ar fi atârnat de asta, pentru că aşa şi credeam că era, că aş muri de plictiseală şi durere dacă m-ar fi despărţit de Aaron.

Am spus:

– O să fie foarte distractiv. Este primul lucru pe care mi-l doresc de când...

Ştiau de când. Jucasem cartea lui Margaret cu Elaine, dar niciodată până atunci cu părinţii mei. Nu m-am putut abţine să nu observ că de fiecare dată era pentru că voiam să fiu cu Aaron.

Am sunat-o pe Samantha şi i-am spus că am nevoie de un serviciu. Dacă o să sune părinţii mei, mama ei ar trebui să susţină povestea mea cu petrecerea la grătar. Mama Samanthei părea întotdeauna că se bucură să-i mintă pe alţi părinţi, iar Samantha era atât de fericită că poate să o ajute pe prietena ei care jelea, încât nici măcar nu a întrebat ce voiam să fac de fapt. A menţionat faptul că Violet pleca în vacanţă. M-am bucurat că m-a avertizat. Mama lui Violet trecea uneori pe la magazin.

Samantha m-a întrebat:

– Vrei ca mama să spună că dormi la noi?

– Nu, mulţumesc, am răspuns eu. E bine aşa.

În momentul acela, încă mă mai gîndeam că aş putea sta singură acasă la mine.

– Uau, a spus Samantha. Cine e? Pot întreba?

– Nu e vorba de asta, i-am zis eu. Nu e ceea ce crezi.

– *Eu* te cred, a continuat Samantha. Uau! Distracţie plăcută, cred.

Părinţii mei nu au sunat-o niciodată pe mama Samanthei. La început, m-am simţit uşurată că aveau încredere în mine, apoi jignită că încă mă considerau un copil demn de încredere, în locul unei adolescente uneltitoare şi secretoase.

Nu credeau că sunt destul de matură şi sofisticată pentru a minţi, aşa cum făcea Margaret. Oricum, nu au avut nevoie să sune. Nu mă lăsau să stau singură acasă fără ei.

I-am bătut la cap la fel ca un avocat care luptă pentru a-şi salva clientul (eu!) de la sentinţa de a-şi petrece vacanţa fără Aaron. Am început cu argumente fără speranţă, litania uşor de contrazis a felului în care alţi părinţi şi-ar lăsa copiii să facă diverse lucruri. Copii de vârsta mea erau bone pentru nou-născuţi, făceau muncă de consiliere în tabere, călătoreau prin Europa. Părinţilor mei nu le-a plăcut niciodată să ne lase singure peste noapte nici chiar atunci

când Margaret era la liceu. Au făcut-o doar de două ori, în situaţii urgente – o dată când bunica Bradley a avut al doilea accident vascular cerebral şi altă dată când îngrijitoarea ei a demisionat. În ambele situaţii a fost o binecuvântare. Tequila, filme vechi, muzică dată tare, adormit pe canapea. Când mama şi tata s-au întors, au părut surprinşi şi extrem de bucuroşi să ne găsească încă în viaţă.

Discuţia despre Patru Iulie s-a întins şi a ars la foc mic zile în şir. Mama nu a mai luat medicamente. Poate că unele dintre instinctele ei materne mai funcţionau, dar hotărârea ei nu a făcut decât s-o alimenteze pe a mea.

Într-o seară, tata a spus:

– Trebuie să hotărâm în legătură cu Bostonul.

Nu mă avertizaseră clienţii mei de la magazin? Nici o decizie timp de un an! Dar chestiunea de a merge cu părinţii sau a sta în oraş cu Aaron nu părea să necesite aşa ceva. Continuam să mă gândesc cum îmi spunea Margaret că sexul înseamnă să ştii ce vrei. Asta nu avea nimic de-a face cu sexul. Ideea în sine mi se părea respingătoare. Şi totuşi, mă imaginam pe mine şi Aaron schimbând câte un sărut mic şi cast, sărutul fugar pe care un înger l-ar fi dat ca să exprime vreo promisiune tandră. Şi să fiţi fericiţi de Patru Iulie. Bine, poate nu fericiţi, dar împreună am fi scos-o la capăt cu el.

– Nico, pari îmbujorată, a spus tata. Te simţi bine?

– Mă simt foarte bine, i-am răspuns. E cald aici.

– Îţi place puiul fript?

– Fantastic.

Am jupuit un tendon alunecos de pe un copan şi i-am dat drumul înapoi în farfurie. Mama a încetat să mai pretindă că mănâncă. Şi ea slăbea. Ar fi trebuit să ne revenim. De ce ne era tot mai rău?

– Dacă mergem, ar trebui să facem rezervări, a continuat tata.

– Fă rezervare pentru două camere, i-a zis mama. Putem renunţa oricând. Fă rezervare pentru trei camere.

– Mănâncă ceva, Daisy, a spus tata.

Mă imaginam în camera de hotel, schimbând canalele în timp ce părinţii mei trăgeau un pui de somn în camera alăturată. Sau poate vor insista să stau cu ei. *Împreună.* Îmi vor da telecomanda şi

vor pretinde că îi interesează ce voiam eu să urmăresc. Cât de bine ne *distrăm*, îngrămădiţi în patul uriaş! I-aş tortura cu MTV-ul, în timp ce m-aş întreba ce face Aaron.

Fluturând copanul ca pe un ciomag jerpelit, am spus:

– Eu nu merg. Îmi pare rău, asta e. Refuz. Nu vreau să plec.

– Foarte bine, a oftat tata. Presupun că putem sta toţi acasă la sfârşit de săptămână. N-o să murim din asta.

Mama a bătut în lemn.

Eu am spus atunci:

– Mamă, tată, nu vă grăbiţi. Mai gândiţi-vă. V-ar prinde bine să staţi un timp împreună.

– Nu te putem părăsi, a răspuns tata. Ştiind că stai aici singură... nu am putea sub nici o formă...

Ce urma să spună? Să se *distreze?*

– Pot să spun şi eu ceva? Am încercat să nu mă uit direct la feţele lor înduioşătoare. Ce vreau să vă spun este cât de minunaţi aţi fost, cât de mult m-aţi ajutat în timpul acestei... în timpul acestei... ştiţi voi...

Eram sinceră sau pe jumătate sinceră. Partea nesinceră era aceea că îmi imaginam că pot să-mi impun punctul de vedere dacă le gâdilam vanitatea în legătură cu faptul că au fost părinţi foarte buni. Ceea ce era adevărat şi neadevărat. Mă iubeau, erau buni cu mine. Dar, dacă ar fi fost mai atenţi, nu ar fi trebuit să încerc să-i păcălesc pentru a rămâne cu Aaron.

Mama chiar a ciugulit o firimitură de piele crocantă de pui.

Tata a zis:

– Mulţumim, Nico, dar totuşi...

– Chiar *vreau* să merg la petrecerea asta, l-am întrerupt eu.

Mi s-a părut că rezistenţa mamei slăbeşte chiar în timp ce spunea:

– N-aş putea suporta să mă gândesc la faptul că te învârţi prin casa asta mare şi nu e nimeni aici în cazul în care...

– În cazul în care ce?

Mi-am pus mâinile peste urechi. Părinţii mei s-au gândit la incendiu, fulger, pedofili nebuni, ucigaşi cu securea. Eu nu mă gândeam la nimic dincolo de privitul artificiilor împreună cu Aaron.

Doar acum am început să mă gândesc la faptul că o să mă întorc la o casă întunecoasă şi tăcută. Poate Aaron m-ar conduce înăuntru, dar şi asta ar fi ciudat. Nu-mi era frică să stau singură. Dar dacă nu puteam să dorm? Dacă aş auzi zgomote? Dacă ar fi o furtună şi s-ar lua curentul? Curajul meu a început să se clatine suficient de mult ca să mă bucur aproape, când tata a spus:

– *Nu* o să stai singură aici.

– Bine, nu o să stau *sin-gu-ră aici*. I-am imitat perfect tonul său de condamnare şi prevestire. Chiar când îl imitam, m-a lovit inspiraţia. Am spus: O să stau cu Elaine.

Era soluţia perfectă. Exact ce-mi doream, mai puţin partea cu frica. Privirea pe care am aruncat-o tatălui meu a fost şantaj pur, din toate puterile.

– N-ar fi mai bine să o *întrebi* pe Elaine? a intervenit mama.

Şi ştiam că am câştigat.

Probabil că părinţii mei erau prea obosiţi, ca să se mai certe cu mine. Poate că se bucurau să aibă ocazia de a mă lăsa să-mi încerc aripile într-un test de zbor limitat. Poate că îşi spuneau că începe o nouă viaţă, plină de riscuri şi aventuri, în vreme ce ei se dădeau la o parte şi mă lăsau să îmi caut drumul spre vârsta de adult. Sau poate erau pur şi simplu sătui unul de celălalt, de ei înşişi şi de mine.

De când l-am văzut pe tata sărutându-i părul, Elaine a început să mă deranjeze. Avea vocea prea puternică, fuma. Am încercat să observ mai multe defecte de caracter deranjante, dar uitam mereu şi gândeam în mod neloial că îmi plăcea. Ar fi trebuit să fie mai greu acum că ştiam că ea era o afurisită distrugătoare de case. Îmi spuneam că scopul scuză mijloacele de a fi prietenă cu cineva care putea să ne facă aşa ceva mamei mele şi mie. Mă întrebam până unde puteam merge, cât de jos aş putea să cad pentru a fi cu Aaron.

Când am întrebat-o pe Elaine dacă aş putea rămâne cu ea, am accentuat cât de minunat ar fi dacă părinţii mei ar putea petrece un timp singuri.

– Se iubesc atât de mult! Şi le-a fost atât de greu! N-au avut o clipă de linişte.

Elaine nici nu a clipit. A spus:

– O schimbare de peisaj şi puţină intimitate ar putea fi exact ce ar recomanda şi doctorul. Bineînţeles că poţi să rămâi la mine. O să facem o petrecere în pijama. Eu nu fac nimic de Patru Iulie. Să fac un picnic cu Tycho alergând în jurul meu, mâncând cu lăcomie folia de aluminiu şi ţipând când îi ajunge la plombe nu e chiar ideea mea despre distracţie. Focurile de artificii îl înspăimântă.

Eu şi Elaine stăteam pe trotuar în faţa librăriei. Tata era la tejghea, aşteptându-mă să intru şi să-l înlocuiesc. Ea m-a prins cu mâna pe după umeri şi m-a tras din faţa ferestrei. Mi-a spus:

– Statul tău cu mine are ceva de-a face cu... o poveste de dragoste?

Poveste de dragoste. Cuvântul m-a dezgustat. Mai ales venind de la prietena tatei.

– Nu, i-am răspuns eu. Doar ne pierdem timpul împreună. Doar de Patru Iulie.

– Doar vă pierdeţi timpul împreună, a repetat Elaine.

– Corect. Promit, bine?

Am promis fără ca ea să-mi ceară. Poate că de aceea m-a crezut.

– Bine. Dar, dacă o să fiu mama ta de împrumut pentru sfârşitul de săptămână, vreau să fii acasă devreme.

– Şi cu focul de artificii? am întrebat eu.

– Focul de artificii? Credeam că voi doi vă plimbaţi cu bicicleta. O să fie întuneric.

Am improvizat. De data asta, spiritul scării nu mai avea nimic de adăugat.

– Putem vedea focul de artificii din parc. Putem să venim pe jos până aici.

Elaine a completat:

– Bine. Să te distrezi trăsnet, ca să zic aşa. Dar vreau să fii acasă la mine la douăzeci de minute după ce se termină focul de artificii.

Am calculat cât ar lua de la Vârful lui Miller până la casa lui Elaine, fără să ne grăbim.

– Ce-ai zice de douăzeci şi cinci?

– S-a făcut, a spus Elaine. După aceea, redevii o fată dulce. Iar eu chem trupa de soldaţi.

Capitolul 13

Patru Iulie a căzut într-o duminică. Tata a închis magazinul pentru sfârşitul de săptămână. Devreme în dimineaţa aceea, părinţii m-au lăsat la Elaine. Credeau că va fi mai puţin trafic în chiar ziua sărbătorii. Se hotărâseră să stea o singură noapte şi să se întoarcă. Duminică seara. După ce ne-am luat rămas-bun pe alee, părinţii m-au îmbrăţişat şi m-au prevenit în legătură cu atâtea lucruri, şi mi-au dat atâtea sfaturi de ultim moment, că ar fi putut să plece din ţară sau să mă dea pentru adopţie.

Tata mi-a spus:

– Nu te întoarce acasă singură. E singurul lucru pe care ţi-l cerem.

– De ce-aş face-o? am zis eu. Nu vă faceţi griji! Aveţi încredere în mine, mamă şi tată! N-o să mi se întâmple nimic.

Dincolo de neliniştea mamei şi tatei se afla hotărârea de nezdruncinat pe care o arătau atunci când ceva era bun pentru mine, chiar dacă lor nu le plăcea. O petrecere cu alţi adolescenţi! Ce sănătos era pentru mine să fiu cu alţi copii de vârsta mea! De ce nu ar fi putut fi de acord că era bine pentru mine să fiu cu Aaron? Ca şi mine, nu învăţaseră nimic din moartea lui Margaret.

Părinţii mei i-au spus lui Elaine să nu mă scape din ochi şi se prefăceau că glumesc. Mama a sărutat-o pe Elaine, iar eu am supravegheat îmbrăţişarea grăbită pe care Elaine a primit-o de la tata, strângerea recunoscătoare, din inimă, pe care ai aştepta-o de la un

vechi prieten care are încredere în celălalt să îi încredinţeze Unicul Copil Rămas. M-am străduit din răsputeri să le ţin separate pe cele două Elaine: Elaine prietena tatălui meu şi Elaine îngerul păzitor.

Mă întâlneam cu Aaron la şapte. El a spus că o să mă sune pe la patru. Restul sâmbetei a trecut într-o transă derulată cu încetinitorul. Eu şi Elaine am băut cafea cu gheaţă. Tycho s-a sculat târziu. Elaine s-a dus la magazinul universal, iar eu şi el am rămas acasă şi am jucat jocuri video.

Poate că Tycho avea încredere în mine pentru că îl ştiu de când era bebeluş, înainte de a deveni un puşti nebunatic, care gâfâie şi aleargă de colo-colo. Sau poate era pentru că ştiam regulile pe care în tot timpul ăsta nu le încălcasem: nu te uita la el, nu-l atinge, dă-te din calea lui şi ai răbdare când pune aceeaşi întrebare la nesfârşit. Margaret obişnuia să spună că Tycho s-a născut într-adevăr foarte târziu. Cu secole în urmă, pelerinii ar fi venit în grupuri la el pentru profeţii şi sfaturi. Ştiam că a fi cu Tycho era uneori greu pentru Elaine, dar era uşor pentru mine. Mă făcea să râd, iar când vedeam că tensiunea creşte, îl întrebam dacă nu vrea să se aşeze pe mingea lui de exerciţii. Se arunca asupra ei şi mârâia din gât până când se simţea mai bine, iar eu făceam pe ambii jucători la un joc video, până când era gata să se întoarcă.

Ferestrele lui Tycho trebuiau închise, astfel încât sunetul focurilor de artificii să nu-l trimită sub pat. Pe mine nu mă deranja căldura. Un vânticel domol purta parfumul crinilor dintr-un vas din camera de zi şi se amesteca în mod ciudat, agreabil cu mirosurile pantofilor de sport ai unui copil mic şi al sendvişurilor cu unt de arahide pe jumătate mâncate şi ascunse pe sub mobile. Am jucat *Doom Invaders,* apoi *Myst.* A trebuit să simulez că joc de-adevăratelea şi totuşi să-l las pe Thycho să câştige. Îmi plăcea foarte mult trecerea lentă, nezorită, a timpului, fiecare minut întârziind ora la care îl voi vedea pe Aaron şi, prin extindere, momentul în care ne vom lua la revedere.

Elaine s-a întors. Voiam să văd un film? L-am întrebat pe Tycho dacă îl deranjează să joace singur.

– Singur, a spus el. *Grand Theft Auto!*

– Îl laşi să joace *asta?* am întrebat-o pe Elaine.

– Ştiu, a răspuns ea. Urăsc jocul ăsta. E atât de tulburător şi violent! Nu ştiu unde l-a văzut, dar a scâncit trei zile până l-am cumpărat.

Eu şi Elaine ne-am uitat la *The Red Shoes* şi, după aceea, la *Pygmalion.*

Elaine mi-a spus:

– Îţi dai seama că ne-am uitat la acelaşi nenorocit de film de două ori? Două poveşti despre felul în care bărbaţi aparent decenţi simt nevoia de a controla femei de altfel inteligente. Vor fie ca noi să muncim pe brânci şi să nu avem viaţa noastră, fie să ne schimbe în nişte fetişuri dătătoare de fiori într-un templu, simbolizând ceea ce cred ei că ar trebui să fie femeile.

Părea un mic discurs ciudat, venind de la dragostea secretă a tatei. Ceea ce făcea să fie şi mai ciudat era că Elaine semăna atât de mult cu mama, spunând ceea ce ar fi spus şi mama dacă aş fi urmărit acele filme împreună cu ea. Mă gândeam. Oamenii văd totul prin lentilele obsesiilor lor. Pentru mine, amândouă filmele erau despre felul în care Aaron încerca să mă transforme în Margaret.

– De ce ai ales filmele acelea? am întrebat-o eu. În general. La modul general.

– De ce?

– Întrebam doar.

– Numai Dumnezeu ştie, mi-a răspuns Elaine. Îm aduc aminte că îmi plăceau. De ce?

– Întrebam doar, am spus eu. Vreau să zic că mă întrebam dacă ştiai că au o legătură sau poate subconştient, poate, tu...

– Fă-mi un serviciu, m-a întrerupt Elaine. Nu te mai atinge de cofeină.

S-a făcut ora patru. Aaron încă nu sunase. Am început să cred că a uitat, că am trecut prin toată acea dramă cu părinţii degeaba. Acum, chiar că *urma* să fiu nevoită să-mi petrec sărbătoarea cu Elaine şi Tycho.

– La ce oră te întâlneşti cu... prietenul tău? a întrebat Elaine.

– Nu ştiu, i-am răspuns. Poate că a trebuit să meargă undeva cu părinţii. Poate că a înţeles greşit data.

– A înţeles greşit Patru Iulie? s-a mirat Elaine. Nu-mi place cum sună asta.

Aaron nu suna şi nu suna. Mă întrebam dacă nu cumva mă păcăleam singură în legătură cu faptul că aceasta nu este o relaţie băiat-fată. Liniştea devora oxigenul. Era greu de respirat. Am mai jucat o rundă de *Doom Invaders* cu Tycho, apoi m-am întins pe patul lui şi m-am prefăcut că trag un pui de somn. Puteam fi în Boston cu mama şi tata. În fiecare secundă mă gândeam: sună *acum*. Tycho şi-a dat seama de dispoziţia mea şi a început să lovească tastele calculatorului până când Elaine a venit şi l-a ghidat uşor către mingea lui de exerciţii.

Aproape renunţasem la orice speranţă când, exact înainte de şase, telefonul a sunat nimicitor de tare.

– Oricine ar fi fost, a închis, a spus Elaine. Probabil că era pentru tine.

– De ce ai răspuns *tu?*

– Pentru că locuiesc aici, mi-a răspuns Elaine.

– Mă laşi pe mine să răspund data viitoare, bine? i-am replicat eu.

Zece minue mai târziu, a suna Aaron. Am spus:

– Am crezut că urma să suni mai devreme.

Vocea îmi suna ca a unui tânăr adolescent cicălitor şi nesigur. O adolescentă cicălitoare şi nesigură.

– Scuză-mă, a spus Aaron. A trebuit să o ajut pe mama.

Nu ştia că furase ore din viaţa mea, timp pe care nu-l voi mai primi niciodată înapoi. Pur şi simplu sunase aşa cum făcea de obicei, ca să reconfirme, în aşa fel încât nici unul din noi să nu aştepte singur pe marginea drumului.

Chiar şi după ce am lămurit asta, a rămas la telefon. Bănuiam că voia să îmi ceară ceva şi nu ştia cum.

– Poţi să-mi faci un serviciu? a întrebat în cele din urmă.

– Sigur. Orice vrei. *Orice vrei,* a râs spiritul scării de mine.

– Ştii cămaşa lui Margaret, cea albastră cu o cometă strălucitoare? m-a întrebat.

– Sigur, i-am răspuns.

– Cum?

– Am spus *sigur.*

– Mai e pe acolo pe undeva?

– Mda, poate. Probabil.

Trebuia să fie în debaraua ei. Toate lucrurile ei erau încă acolo.

Ştiam ce o să urmeze înainte ca Aaron să spună:

– Crezi că ai putea să o porţi diseară?

– O să încerc, nu pot promite, am zis eu.

– Te rog! Te rog, încearcă, a insistat Aaron. Să porţi cămaşa, bine?

– O s-o port, am răspuns. Adică, o să încerc. Ne vedem într-o oră.

Ar fi fost destul de greu dacă aş fi fost acasă şi ar fi trebuit să mă forţez să caut prin hainele surorii mele şi să îmbrac cămaşa ei favorită. Iar să merg acasă era singurul lucru pe care tata mi-l interzisese în mod specific. De ce voia Aaron să strice totul? Mi-am spus că trebuie să rămân calmă. Tot o să mergem să vedem focurile de artificii. El voia doar un mic serviciu.

Nu mai era timp să alerg cu bicicleta până acasă şi înapoi. Elaine va trebui să mă ducă cu maşina.

– A fost prietenul tău? a întrebat Elaine.

– Nu e prietenul meu, i-ar răspuns eu, deşi, teoretic, avea dreptate. *Era* prietenul. Doar că nu prietenul *meu.*

Nu am vrut să o rog să mă ducă acasă cu maşina chiar după ce am închis. Nu voiam ca ea să creadă că ar putea fi ideea „prietenului" meu. După ce am oftat şi m-am învârtit prin camera ei de zi o vreme, Elaine a spus:

– În regulă, Nico. Mă omori. Ce s-a întâmplat?

I-am răspuns:

– Am uitat ceva acasă. Nu am timp să mă duc să îl iau.

– Ce-ai uitat? Trebuie să fie important.

– Nu este! Dar într-un fel este. Elaine, eşti superstiţioasă?

Elaine a bătut în lemn, ca mama.

– Nu, a râs ea.

– Ţi s-a întâmplat vreodată să te fi hotărât să porţi vreun articol de îmbrăcăminte norocos şi să ştii că nimic nu va merge bine dacă nu ai face-o? am întrebat-o.

Nu era un sentiment pe care *l-am avut* vreodată. Împrumutam de la Margaret, a cărei garderobă fusese clasificată în sfere de putere magică. Puloverul roşu pentru testul de matematică, cămaşa neagră

pentru recitalurile de muzică, cămaşa albastră cu o cometă argintie pentru întâlnirile speciale cu Aaron. Nu mai făceam doar să arăt ca ea. Gândeam ca ea. Mă simţeam ca şi cum m-aş privi pe mine îndepărtându-mă în zare până când dispăream. Pentru o clipă, m-am simţit atât de tulburată, încât am vrut să-i spun lui Elaine toată povestea cu mine şi Aaron.

Elaine spuse:

– Are asta ceva de-a face cu un băiat... Am văzut sau n-am văzut două filme despre prostiile automutilante pe care le-ar face femeile ca să mulţumească vreun tip? N-ar trebui să-ţi pese prea mult ce o să porţi, mai ales la vârsta ta, când orice cârpă veche ai pune pe tine arată nemaipomenit. Ar trebui să ştii că tipul te place chiar dacă eşti într-un tricou jalnic şi rupt. Ar trebui să te facă să te simţi o prinţesă deghizată. Şi cu asta am terminat predica.

Aşa o făcea tata pe Elaine să se simtă? Nu era aşa cu mama. Foarte des, când părinţii mei plecau la cină cu prietenii – prieteni pe care nu-i mai vedeau niciodată –, tata îi arunca mamei o privire. Jumătate de privire. Şi ea pleca să-şi schimbe îmbrăcămintea. Îmi amintesc de Margaret când mergea să se întâlnească cu Aaron, azvârlind ţinută după ţinută în uşa băii ei. Dacă ea făcea asta, orice femeie o făcea. Poate chiar în acest minut, Aaron se stresa în legătură cu garderoba lui. Mi-a plăcut ideea, dar nu am crezut-o.

– Haide, Elaine, m-am rugat eu. Nu-mi spune că nu s-a întâmplat niciodată să vrei să porţi vreun lucru special când te-ai dus undeva cu o persoană care îţi plăcea? Cum a fost tatăl lui Tycho?

Elaine mi-a aruncat o căutătură urâtă, ca şi cum s-ar fi gândit că ea şi tatăl lui Tycho nu s-au dus nicăieri şi nici nu a purtat haine.

– De fapt, a spus Elaine, chiar *ştiu* cum este. Sau, cel puţin, ştiam.

Nu mi-am dat seama dacă oftatul ei era despre cât timp a trecut de când a simţit în felul acela sau dacă regreta vreun articol de îmbrăcăminte care îi plăcea şi pe care l-a pierdut, sau dacă suspina pur şi simplu pentru că trebuia să mă ducă pe mine cu maşina acasă.

– Presupun că vrei să te duc, a spus ea.

– Ţi-aş rămâne datoare, i-am răspuns.

– Deja îmi eşti datoare. Dacă stăm să socotim. Ceea ce nu facem.

„Ceea ce nu facem." Altfel, ea mi-ar datora mie ceva pentru că nu îi pâram pe ea şi pe tata. Dar cui să spun? Nu puteam să-i spun lui Aaron despre tata şi Elaine sau despre mama şi pastilele ei. Nu voiam ca familia noastră să pară chiar mai demnă de milă şi mai distrusă. Singura persoană căreia i-aş fi putut spune era Margaret.

– Uită-te la tine, a zis Elaine. Să mergem. Înţeleg.

– Mulţumesc, i-am răspuns. Pun pariu că înţelegi.

– Cum?

– Ştiam că o să înţelegi.

– Ce e cu tine? a întrebat Elaine.

– Nimic, am spus eu.

– Nu sunt mama ta, a continuat Elaine.

Am numărat până la cinci, apoi până la zece, apoi până la cincisprezece.

– Mulţumesc, Elaine, i-am spus.

Elaine l-a legat pe Tycho cu centura pe scaunul din spate, iar eu m-am aşezat în faţă chiar lângă ea.

– Să nu faci accident, a spus Tycho.

– O să încerc, scumpule, i-a răspuns Elaine. Apoi, a adăugat către mine: Spune asta de fiecare dată.

A fost nevoie de câteva încercări ca Saabul geriatric al lui Elaine să pornească, tuşind şi scuipând pe tot drumul de la casa ei la a mea. Când ne-am oprit la capătul aleii noastre, ea a spus:

– Dacă nu te deranjează, o să aştept aici şi o să las motorul să meargă. Nu mi-ar plăcea să rămân blocată aici şi să fie nevoie să-i vorbesc frumos unui mecanic, ca să-l conving să mă remorcheze înapoi în oraş de Patru Iulie.

Groaza de a nu-l vedea pe Aaron a învins frica mea de casa goală. Totuşi, aleea nu a părut niciodată atât de adormită şi casa se desena ameninţător deasupra mea, ca motelul în care Norman Bates îşi ţine mama moartă în *Psycho*.

Am spus:

– Mă întorc într-o clipă.

Am auzit maşina lui Elaine înecându-se, în timp ce eu mă luptam cu uşa din spate care se umflase. Oare Margaret bloca închizătoarea? Am apăsat cât am putut de tare şi m-am împiedicat în

casa tăcută. Liniştea era dătătoare de pace. Neutră. Era ca şi cum toţi muriserăm cu secole în urmă, iar eu eram un arheolog care a venit să facă o listă cu vestigiile noastre. Casa nu mai era o zonă de pericol, ci un sit în care civilizaţia a dispărut, lăsând în urmă o ruină ce se simţea mai bine fără oameni. Un şal pentru pian, o oglindă, fotografii înrămate ale unei familii fericite pe malul unui lac. Un tată, o mamă, două fiice. Femeile făcând yoga.

Casa era atât de tăcută încât puteam auzi ticăitul ceasului pe care nu-l observasem înainte, mârâiturile frigiderului. Mă mişcam uşor, ca o hoaţă. Apoi, energia s-a scurs din mine şi îmi doream să mă duc în camera mea să să întind. Dar nu-mi puteam permite să mă las sufocată de melancolia groasă prelingându-se din camerele prăfuite şi neaerisite. Trebuia să fiu atentă la starea maşinii lui Elaine şi la preţul pe care l-aş plăti dacă aş lăsa casa să câştige.

Camera lui Margeret era înecată în căldură. M-am apropiat de dulap. Cometa strălucitoare mi-a făcut cu ochiul. Margaret îşi dorea să o găsesc.

Am spus:

– Ştiu că nu eşti supărată. Ştiu că înţelegi. Nu s-a mişcat nimic. Nici o boare. Am mai spus: Iau asta ca pe un da.

Am împăturit cu grijă cămaşa albastră a lui Margaret şi am băgat-o în rucsac. Apoi, m-am întors pe acelaşi drum prin casă, căutând semnele care ar fi putut să dea de gol prezenţa mea acolo. Nu era nici unul. Nu fusesem acolo.

– Asta *e?*

Elaine a arătat cu capul spre ruscasul meu.

– O cămaşă, ţi-am spus doar.

Imediat ce am ajuns acasă la Elaine, mi-am schimbat jeanşii, mi-am pus cămaşa lui Margaret, m-am tamponat cu uleiul de vanilie – Aaron îmi adusese o sticlă nouă – în spatele urechilor. Nu exista timp pentru nehotărâre, nici pentru uitatul în oglindă.

Mi-am cronometrat plecarea cu precizie. Elaine pregătea cina. Am încercat să mă strecor pe lângă uşa bucătăriei cu o fluturare de mână şi cu promisiunea că o să vin acasă devreme.

– Uh, uh, uh, a spus Elaine. Nu te grăbi chiar aşa. Să vedem cum arăţi.

În noul ei rol, mama mea de împrumut. Elaine s-a uitat mai atentă decât mama mea adevărată. Poate oamenii se străduiesc mai tare la început. M-a chemat în bucătărie şi şi-a învârtit degetul. M-am răsucit ca patinatoarea din globul cu zăpadă al lui Margaret. Îmi făceam curaj pentru inchiziţie. Dar tot ce a spus a fost:

– Arăţi superb.

I-am mulţumit şi am ieşit înainte ca ea să izbucnească în plâns, ceea ce părea că este pe punctul să facă.

Am alergat să îl întâlnesc pe Aaron, pedalând exact până la viteza de la care aş fi început să transpir. Lumina albastră a înserării se adâncea în noaptea de mătase a lunii iulie.

Aaron se sprijinea de dubiţă şi, când m-a văzut în cămaşă, nu a putut să nu se holbeze. Eram bucuroasă că nu i-am sugerat lui să mă conducă acasă ca să o iau. El îşi dorise să apar aşa, apropiindu-mă din depărtare.

Treptat, şi-a revenit şi a zâmbit. A meritat să iau cămaşa.

– Scuză-mă că am întârziat, am spus eu.

– Arăţi superb, a zis el.

Aşa spusese şi Elaine, dar, când a rostit-o Aaron, aproape că am crezut.

– Mulţumesc.

Aaron mi-a urcat bicicleta în dubiţă, ne-am aşezat în faţă şi Aaron a călcat pe acceleraţie. După un timp, a spus:

– Ştii ceva, Nico? Mă sperie cât de mult încă îmi lipseşte Margaret.

– Şi mie, i-am zis eu.

El a continuat:

– Îi aud vocea, mă gândesc la micile gesturi pe care le făcea, salutul acela tont...

– L-a luat de la Ginger Rogers, i-am spus eu.

– Mă îndoiesc de asta, Nico. Margaret o ura pe Ginger Rogers, m-a contrazis Aaron.

– Ştiu. Şi totuşi, de la ea l-a luat. Nu-mi plăcea conversaţia asta. Margaret mă salutase înainte să se scufunde în apă.

– Nu pot să cred că Margaret nu e aici ca să lămurească asta, a insistat Aaron. Mă aud spunându-i numele cu voce tare chiar şi atunci când nu cred că o să mă gândesc la ea. Am văzut o fată ce-i

semăna punând benzină în rezervor la Quickmart şi m-am luat după ea câţiva kilometri până când a observat şi s-a speriat. Nu pot să cred că am făcut asta. Nu mai sunt omul care am fost.

– Nici unul dintre noi nu mai este, am spus eu.

– Mă bucur atât de mult că eşti aici! a continuat el. Mă face să mă simt mai puţin singur. Eşti singura persoană cu care suport să stau.

Linia albă şerpuia spre noi. Aaron s-a concentrat asupra drumului. Vorbeam atât de direct, din inimă, încât nu ne puteam uita unul la celălalt. Nu avea cum să ştie că fiecare cuvânt era ca o sticlă lucitoare pe care mi-o dădea în schimbul faptului că purtam cămaşa. Continua să vorbească despre sora mea, iar după un timp m-am detaşat în aşa fel, încât tot ce auzeam era numele ei. Îmi plăcea să-l aud pronunţându-l. Asta clarifica lucrurile, într-un fel.

Când am ajuns la locul de observaţie, am dat scaunele mai în spate şi o vreme îndelungată am stat pur şi simplu în întuneric. Aaron a pus un CD. Un saxofon respira o linie melodică la fel de alterată de tutun ca şi a lui Margaret, leneşă, siropoasă, graţioasă, care se furişa de la o notă la alta.

– Cine e? am întrebat eu.

– Nu vorbi, m-a rugat Aaron.

Când s-a terminat, am spus:

– Pot vorbi acum?

– Scuză-mă, a zis Aaron. Puteai să vorbeşti şi înainte. Glumeam doar. E Lester Young.

– Ce cântec e?

– *Fantoma unei şanse.*

– Poţi să-l pui din nou? l-am rugat eu.

– „Mai cântă-l o dată, Sam", a spus Aaron. Îmi plăcea foarte mult faptul că eu şi el vorbeam un limbaj aparte, al nostru. O reconstruiam, cuvânt cu cuvânt, pe aceea pe care o vorbeam cu Margaret.

Tot timpul ăsta am auzit cântecul ca pe o conversaţie pe care o porţi cu tine însuţi atunci când eşti într-o cameră pustie, dar vorbeşti cu singura persoană cu care vrei să vorbeşti, aceea cu care vorbeşti în mintea ta. Îi vorbeşti despre iubirea fără speranţă, că toate stelele sunt aliniate greşit, dar trebuie s-o spui chiar dacă nu te aude nimeni. Şi, deşi ştii că e imposibil, nu poţi *face* pe cineva să

te iubească, continui să crezi că muzica ar putea arunca acea vrajă care face ca personajele din basme să se îndrăgostească de prima persoană pe care o văd.

Când s-a terminat cântecul, Aaron m-a întrebat:

– Cum te simţi, Nico?

– Destul de bine. Şi tu?

– Mai bine. Mai bine decât înainte.

A răspuns atât de repede încât mi-am dat seama că mă întrebase ca pretext pentru a mă face să îl întreb eu pe *el*. Faptul că avea ceva să-mi spună însemna că şi el se gândise la mine. A zis:

– Ascultă. Am început o pictură. Sau, oricum, am început să mă gândesc la o pictură.

– E nemaipomenit.

Spiritul scării s-a auzit ca un ecou: „Nemaipomenit, nemaipomenit, nemaipomenit". O pictură despre ce?

Mă aşteptam să fie un peisaj, poate un loc pe care îl văzuserăm într-una dintre călătoriile noastre cu maşina. Mi-a răspuns:

– Mai ţii minte că mi-ai spus povestea despre *tine* şi tatăl tău când aţi mers pe o fâşie de loc cu magazine unde se dusese acel cult pentru a fi înălţat la cer? Mă gândeam să-l pictez. Fâşia de pământ cu magazine şi pe toţi oamenii aceia...

– Care oameni? am întrebat eu.

– Un fel de pictură sieneză sau o chestie din asta pe care au făcut-o shaker[1]-ii. Dar, de data aceasta, îngerul *apare* şi îi înalţă la cer. Destinare, Nico. Ştii ce înseamnă asta, nu-i aşa?

– Într-un fel, i-am răspuns.

– Eu îţi destinez pictura care îţi place. Sfântul Nicolae din Tolentino. Sau poate e mai degrabă un omagiu.

Era pentru prima oară când auzeam cuvântul „omagiu" de când murise sora mea. Simţeam ca şi cum aş fi primit un cadou, dar aşa mi se părea că era tot ce spunea Aaron. Îmi părea atât de bine că putea face ceva cu mica şi trista noastră vizită la Dealul Dezamăgirii, ceea ce ar fi însemnat să ia dimineaţa noastră irosită şi să o

[1] Societatea Unită a Celor care Cred în a Doua Apariţie a lui Hristos, cunoscută sub numele de Shakers, mişcare religioasă protestantă care şi-a avut originea în Anglia, în 1747, în casa lui Jane şi James Wardley. (n.tr.)

transforme în artă. Eram de-a dreptul entuziasmată să fiu măcar o fărâmă răspunzătoare, dacă într-adevăr eram.

Aaron a continuat:

– Nu am mai lucrat niciodată figurativ înainte. Este un lucru nou pentru mine.

– Abia aştept să o văd.

Spiritul scării a şoptit: „Te provoc să spui ceva mai penibil".

– E încă în faza de embrion. Probabil nici nu ar trebui să vorbesc despre ea.

– Atunci nu o face, i-am spus. Termină-o. Sună grozav.

„Grozav", a repetat spiritul.

– Poate că o s-o fac, a încheiat Aaron.

Focurile de artificii au început ca o vibraţie subsonică, apoi ca un huruit pe care l-am simţit în stomac înainte de prima detunătură. O rachetă a ţâşnit, iar sferele galbene au plutit deasupra orizontului, sori gemeni au explodat într-o ploaie portocalie. A apărut un palmier strălucitor, răspândind frunze verzi care s-au schimbat într-un morman de pene de papagal întorcându-se spre pământ.

– Excelent, a rostit Aaron.

– *Cu adevărat* excelent, am spus şi eu.

– Poţi s-o mai spui o dată, a continuat Aaron.

– Cu adevărat excelent, am repetat eu şi am râs amândoi, apoi ne-am oprit din râs în timp ce gheizere de lumină au ţâşnit pentru a forma un Clopot al Libertăţii.

Un sunet de clopot a bubuit ca şi cum ar fi venit din cer, o crăpătură a apărut în clopot, iar clopotul s-a deschis, revărsând asupra noastră şuvoaie de roşu, alb şi albastru.

Aaron m-a întrebat:

– Ţi-a cântat vreodată cântecul acela al lui Leonard Cohen?

– Îmi place foarte mult cântecul acela, i-am răspuns.

– Întotdeauna m-am gândit că acel cântec ar trebui să fie imnul nostru naţional.

– Aşa m-am gândit şi eu mereu, l-am completat.

Poc, poc. Cerul era brăzdat de o grindină de comete. Ceva fierbea în mine ca o spumă. Din când în când, aruncam câte o privire spre Aaron şi îl prindeam uitându-se la mine. Ştiam că o caută

pe ea, dar nu-mi păsa sau încercam să nu îmi pese. Felul în care luminile tremurau înainte de a se sparge mi-aducea aminte de inelele de fum. Dacă aş fi pomenit asta, ar fi ştiut ce vreau să spun. N-am spus-o. N-a trebuit s-o spun.

Apoi, totul a explodat în acelaşi timp, atât de repede, încât, dacă ai fi clipit, ai fi pierdut galaxii întregi, căi lactee, planete arzând şi stele care explodau. Era ca şi cum ai fi avut un fotoliu de lojă la *Armagedon.*

O nouă salvă de poc şi bum semnala că se apropie sfârşitul. Am încercat să ţin minte orice lumină, să mă agăţ de ea cât mai mult, dar fiecare flash îl ştergea pe cel dinainte, până când exploziile s-au oprit. Am aşteptat să mai urmeze. N-a mai urmat nimic. Ultimele lumânări romane[1] au lăsat o mâzgălitură verde pe tabla cerului. Ne-am uitat la ele, fără să vorbim, până când au dispărut.

– Ce faci mâine? a întrebat Aaron.

– Nu ştiu. Nimic, i-am răspuns.

– Poate ne petrecem timpul împreună, a propus el. Ai putea să vii la atelier să vedem un film.

– Aş putea face asta. Părinţii mei nu se întorc până mâine-seară, am continuat eu.

– Ai putea să-mi vezi pictura, a zis Aaron.

– Mi-ar plăcea foarte mult, i-am spus.

– Putem să ne întâlnim devreme? Pe la unsprezece?

Aaron m-a bătut pe umăr. Sau poate doar mângâia cămaşa, iar mâna mea era înăuntrul ei. Nimeni nu mă mai atinsese atât de delicat, dar mi-a ars pielea acolo unde s-au odihnit degetele lui.

Am spus:

– Elaine mă aşteaptă. Trebuie să mă întorc.

I-a trebuit ciudat de mult timp să audă. Apoi a rostit:

– Hai să părăsim dărăpănătura asta, şi a pornit dubiţa.

---

[1] Un tip tradiţional de artificii care aruncă una sau mai multe stele sau cochilii explozive. (n.tr.)

Capitolul 14

Ştiam că e duminică înainte de a realiza unde mă aflu. De ce stăteam întinsă sub tavan şi al cui era tavanul? Pentru o clipă, mi-am imaginat că am levitat şi am rămas suspendată în aer. Apoi, l-am auzit pe Tycho fornăind prin somn în cuşeta de sub a mea. Stăteam complet nemişcată, încercând să extrag ceva oxigen din spaţiul cât într-un sicriu şi să mă conving că aş putea supravieţui încă o duminică. O să joc jocuri cu Tycho, o să mă uit la un DVD cu Elaine. O să mă descurc cumva până vor veni părinţii mei să mă ia acasă.

Nimic din toate acestea nu explica uşoara urmă de emoţie, un ecou din vremea când abia aşteptam diverse lucruri. Până când un pâlpâit al focului de artificii a ars ultimul fuior de ceaţă. Abia *aşteptam* ceva. Urma să-mi petrec ziua cu Aaron.

N-a sunat până la zece şi jumătate. Dar de data asta, nu m-am îngrijorat sau, oricum, nu atât de mult. De data asta, Elaine m-a lăsat pe mine să răspund la telefon. Când i-am spus că o să ies, a părut dezamăgită, ca şi cum abia ar fi aşteptat să-şi petreacă ziua cu mine. Sau poate că nu era dezamăgită atât de mult, cât alarmată de anumite semnale pe care le primea de la viaţa mea secretă.

Mi-a spus:

– Nu-i asta cămaşa pe care te-ai dus s-o iei de acasă? Ai purtat-o seara trecută? Nu ai altceva?

– E cămaşa mea preferată, i-am răspuns.

– Miroşi bine, a continuat ea. E un parfum?

– Ulei de aromaterapie, am zis eu. Mă calmează.

I-am aruncat o privire menită să-i aducă aminte de ce aş fi avut nevoie să mă liniştesc.

– Distracţie plăcută, mi-a urat ea. Dar, te rog promite-mi. Să te întorci devreme, în cazul în care părinţii tăi vin acasă devreme. Cum ar fi ca eu să nu ştiu unde este fata lor? Nu mi-ar plăcea ca tatăl tău să mă concedieze pentru că am fost o bonă atât de proastă. Ăăăă... însoţitoare.

„Mincinoaso, am gândit eu. Târâtură."

– Mulţumesc, i-am spus. Pe curând.

Afară, aerul fierbinte se prindea de pielea mea ca nişte fragmente de celofan. Până să ajung la locul nostru de întâlnire, eram deja udă leoarcă la subraţ. Am dat din braţe cu coatele îndoite asemenea unui pinguin. Dar, în secunda în care l-am văzut pe Aaron, mâna mi s-a lăsat în jos şi apoi am fluturat-o către el. Mi-am dat seama că era bucuros că purtam cămaşa lui Margaret fără să fie nevoie să mi-o ceară.

M-a îmbrăţişat stângaci şi şi-a lăsat mâinile să zăbovească pe umerii mei. A spus:

– Nu vreau să-ţi murdăresc cămaşa.

A trebuit să-mi revin după ce mi-a spus: „să-ţi", apoi am văzut că avea vopsea peste tot pe mâini. Am stat lângă el pe platforma dubiţei în timp ce îşi termina ţigara.

– Presupun că ai lucrat, nu? am întrebat.

– Puţin, mi-a răspuns. Am împrăştiat nişte vopsea pe pânză.

– Pot să mă uit? Hei, dacă vrei să pictezi în după-amiaza asta, putem să ne întâlnim altă dată...

Aaron a scuturat din cap. Pentru un artist care tocmai reîncepuse lucrul, nu părea atât de încântat pe cât m-aş fi aşteptat.

– Nu e mare lucru de văzut. Dar sigur. Mi-ar plăcea. Nimeni altcineva nu a văzut-o încă. Acum, veştile proaste. Eşti gata?

Am dat din cap.

– Aerul condiţionat din dubiţă s-a stricat.

Poate că de aceea părea mohorât.

– E-n regulă. Îmi place căldura, i-am spus.

– Siiigur că da, a zis Aaron. Să vedem dacă o să te mai simţi la fel peste câteva minute.

Am ţinut geamurile deschise, aerul rece izbind parbrizul precum acele benzi grase de săpun din maşina de spălat. O fâşie de praf atârna deasupra câmpiei. Porumbul era ars şi pipernicit. Întodeauna mă prăbuşeam în scaunul din dreapta al maşinii lui Aaron, ascunzându-mă, dar acum stăteam dreaptă. Nimeni nu era pe acolo conducând, plimbându-se sau tunzându-şi gazonul. Am trecut pe lângă câteva case cu rânduri de maşini parcate în faţă, dar căldura i-a alungat pe oaspeţi înăuntru sau pe aproape, în piscinele din spatele caselor. Adierile cu miros de cărbune şi carne friptă erau singurele indicii ale existenţei umane.

S-ar fi putut ca o bombă cu neutroni să fi căzut în timpul nopţii. Sau poate nişte invadatori de pe Marte au folosit focurile de artificii ca acoperire a unui atac şi i-au răpit pe vecinii noştri. M-am gândit la tata hoinărind prin parcarea de la locul Zilei de Apoi. Poate că sfârşitul lumii chiar venise şi aceştia s-au prăpădit, în timp ce el şi mama erau în Boston.

Desigur că lumea nu se sfârşise. Maşinile părinţilor lui Aaron erau pe alee. El a apăsat pe claxon – bip, bip, alo – şi ne-am îndepărtat către cabana din spate.

Căldura a făcut ca în cabană să miroasă mai rău decât în mod normal. Mă gândeam cât de puţin îţi trebuie să faci ca să percepi cea mai putredă cocină de porci drept un refugiu, un cămin. Era răcoare înăuntru. Mă bucuram să fiu în siguranţă în interior şi în afara lumii pârjolite până la moarte din exterior.

Cineva făcuse curăţenie în cabană de când am fost ultima dată acolo. Toată mizeria fusese adunată în grămezi pline de cocoloaşe sub cearşafuri. Lumina se strecura înăuntru prin terasa cu fereastră unde, din pragul uşii, se puteau vedea un şevalet, o masă cu pensule în cutii de cafea şi tuburi de vopsea înşirate ca nişte acadele strălucitoare, exotice. Gunoaiele fuseseră măturate de pe podea.

– Pot să intru? am întrebat.

– Te rog! Te rog, a spus Aaron.

M-am strecurat în atelier. Unul dintre pereţi era acoperit cu un colaj din petice de cărţi poştale şi reproduceri din cărţi. Judecata de Apoi, Învierea, Înălţarea, îngeri coborând din rai şi sfinţi ridicându-se să-i întâlnească. Peste tot erau orizonturi pătate cu nori de vată şi heruvimi înaripaţi, nişte grăsuni corpolenţi şi roz plutind prin aer. Îmi amintea de camera lui Margaret, dar mai animată şi mai dulce.

Am spus:

– Nu pot să cred că ai pus toate lucrurile astea de când...

– Nu e decât cercetare. Hai! Priveşte!

Aaron a dat din cap spre şevalet.

La început, tot ce am văzut a fost un negru siropos, dar, în timp ce mă apropiam, au apărut tuşe de culoare şi două siluete – un bărbat şi o fetiţă – au ţâşnit din fundal. Priveau în sus, cu braţele ridicate. Cerul era brodat cu focuri de artificii, iar bărbatul şi fetiţa păreau că încearcă să adune lumina în braţele lor. Nu prea semănau cu noi, dar ştiam că sunt eu şi tata hoinărind de pe Dealul Dezamăgirii. Numai că, în pictură, chiar am văzut semnul divin. Rachetele erau rafalele armatei de îngeri care veniseră să ne salveze.

Aaron a spus:

– Schiţasem deja cea mai mare parte. Apoi, seara trecută, după focul de artificii, am stat toată noaptea şi s-a închegat oarecum.

– N-ai dormit?

A scuturat din cap. „Asta explică lucrurile," m-am gândit.

– Ce s-a întâmplat? Nu-ţi place? a întrebat Aaron. Poate ar trebui să-l rup bucăţi şi să încetez să mai încerc.

– Nu, e minunat! am zis eu.

– Minunat? a spus Aaron. Spiritul scării a chicotit: „Asta e tot ce ai de spus?"

– Adică este *într-adevăr* minunat, am confirmat eu.

Mă întrebam cu cine vorbea: cu Nico sau cu sora ei. M-am concentrat asupra picturii şi am încercat să uit că el era acolo. Încă o dată, mi-am adunat energia pentru a trece graniţa dintre lumea reală şi pictură, încercând să devin fetiţa din peisaj. Dar problema era că *fusesem* ea şi nu s-a întâmplat aşa.

– Îmi place foarte mult, am spus.

Ceea ce era adevărat. Atunci, de ce vocea îmi suna atât de fals? Aaron ar trebui să vadă în inima mea. Ar trebui să ştie ce am vrut să spun. Am adăugat:

– La ce film ne uităm?

Aaron a răspuns:

– Doamne, Nico! Aceasta este prima lucrare pe care am făcut-o de când... şi ţi-o arăt ţie, iar tu vrei să ştii la ce *film* ne uităm?

– Scuză-mă, am spus.

– Las-o baltă, mi-a răspuns el.

– Pictura e cu adevărat grozavă, am accentuat eu.

Cu adevărat grozavă. Cu adevărat grozavă.

– Corect, am înţeles, Nico. Uite, aş vrea să asculţi ceva.

În partea cealaltă a terasei, vizavi de masa de lucru a lui Aaron, se afla un CD-player portabil. A tras un scaun, mi-a făcut semn să mă aşez, apoi s-a aşezat în spatele meu. Aproape în spatele meu. Prea aproape. Mă tot gândeam că o să se îndepărteze.

Pentru o clipă, mi-a fost teamă că o să pună o înregistrare de-a lui Margaret. Stadiul final al experimentului nostru. Nu voiam să aud. Dar Aaron n-ar face asta niciodată, nu fără a mă întreba pe mine mai întâi. Aaron nu mi-ar face rău. Ţine la mine. A fost bun şi delicat, şi blând.

A apăsat un buton al telecomenzii şi o secundă ne-am uitat la difuzoarele tăcute. Am auzit nişte descărcări de electricitate statică, apoi câteva note timide. Cineva zdrăngănea la un pian. O voce profundă spunea fie: „O s-o mănânc", fie „N-o s-o mănânc". Un murmur s-a ridicat din mulţime, care părea să ştie că va urma ceva îngrozitor. Cel puţin, nu era Margaret.

– Unde-i asta? am întrebat.

– La Tokyo, a spus Aaron. Printre spectatori nu prea există cineva care să vorbească vreun cuvânt în engleză.

– Cine e?

– Nu vorbi, a zis din nou Aaron. Nu poţi face asta, Nico? Nu poţi să stai liniştită şi să asculţi?

Am făcut ce mi-a spus. Am încercat să nu mă întreb de ce părea iritat. Mi-am amintit că a fost colţuros mai devreme şi nu din cauza mea. Pianul a repetat acelaşi arpegiu. Cântăreţul nu-şi mai găsea replica sau poate se blocase, ca acei şoferi care intră în panică pe rampele de intrare în autostradă.

„My Funny Fah-leen-tine." Mulţimea a scos un sunet care reuşea să combine un ţipăt, un geamăt de plăcere şi un chicotit de neîncredere. Vocea aceea ciudat de familiară aparţinea unui bărbat sau unei femei?

Aaron încă stătea în spatele meu. Simţeam căldura şoldurilor lui şi asprimea ţesăturii de denim prin cămaşa lui Margaret. Trebuia asta să fie *sexy?* Presupun că da, într-un fel, era senzaţia sexy de a fi remarcată, lumina caldă a atenţiei lui. În acelaşi timp, m-am simţit prinsă în capcană. O centură largă se înfăşura în jurul pieptului meu, strângând din ce în ce mai tare. M-am bucurat să constat că inima mea era în regulă.

– Ce-i asta? am întrebat. Cunosc vocea. Spune-mi...

– Ascultă, m-a întrerupt el. Ascultă doar. Relaxează-te şi las-o să se reverse peste tine.

Am ascultat din nou muzica. Unde o auzisem eu pe cântăreaţa aceea? Margaret îmi pusese toate versiunile *My Funny Valentine.* Ella Fitzgerald, Chet Baker, Nina Simone, Rickie Lee Jones. Mi-aş fi amintit de aceasta.

Vocea era spartă şi nesigură, cu un accent puternic. „Veaah-len-tine, loffable, unfotograffable." Capodopera mea preferată. Cuvintele erau doar vehicule pentru disperare, atingerea şi poticnirea la notele înalte, crescendourile ca nişte bucle la „favorite" şi „smile", bravadele sau teroarea cu care cântăreaţa ţipa mai tare exact înaintea propoziţiilor pe care le ascultam cu atenţie, teroarea prăpastiei dintre nota corectă şi nota pe care urma să o aud. Vocea a continuat să încerce să ritmeze cântecul, a pârjolit orice altceva şi nu a mai rămas nimic. Nici sex, nici vârstă, nici casă, nici timp. Cenuşă. Durere şi curaj. Alcool, droguri, ţigări. Nesăbuinţă, asta a fost.

Pianul încerca să pretindă că ştia încotro se îndreaptă, în timp ce cântăreaţa se împleticea. Dar la una dintre acele note înalte –

„when you O-pen it to speak" – vocea a fost atât de pe dinafară încât a făcut praf şi pianul. După aceea, pianul se împiedica prin întuneric, în timp ce vocea lăsa balada să-l snopească în bătaie. M-am simţit mândră şi jenată pentru cântăreaţa care felia acel ceva care a făcut cântecul atât de tragic. Mama avea dreptate când spunea că sunt cele mai crude versuri care s-au scris vreodată.

Am spus:

– Persoana aceea *e pe moarte?*

Aaron mi-a făcut semn cu degetul mare în sus. Adică, am presupus, bună întrebare. Sau, în orice caz, destul de bună ca să-l facă să apese pe butonul de pauză.

– Nu pentru moment, a zis Aaron. Dar curând. Curând după acest spectacol.

– Cine este? am întrebat aproape rugându-mă. Ştiu că ştiu.

– Ascultă. Aaron a apăsat butonul de pornire din nou. Taci.

De data asta, era ca şi cum cineva ar muri *de-adevăratelea* din cauza a orice ar fi fost ceea ce a distrus acea voce de la început. Când sora mea cânta cântecul, era vorba doar de dragoste şi sex, dar versiunea aceasta era moarte pură. Când vocea a cântat: „Stay little Valentine, stay", parcă stăruia pe lângă viaţa însăşi. Sau poate cântăreaţa fredona morţii demne de râs, de nefotografiat, cerându-i să rămână, ceea ce aducea o cu totul altă perspectivă asupra lucrurilor – un cântec asemănător unui bileţel de sinucidere. Nici chiar mama nu ar fi putut obiecta la aceasta, pentru că nimeni nu-şi putea imagina că deţinătoarea acestei voci s-ar putea simţi superioară celei mai sfioase guri, cea mai „negrecească" siluetă.

– Cine este? am repetat.

Vocea continua să dea rateuri. Accentul s-a îngroşat. „Each day Fahlintine's day." Pianul a încercat o ieşire vioaie, dar a eşuat. Spectatorii au aplaudat.

Aaron a spus:

– Se aud aplaudând ca după o aterizare a avionului la finalul unei călătorii cu zdruncinături.

– Cine a fost?

N-aş mai fi vrut să ştiu. Nu voiam să mă gândesc la cineva cu numele meu care a transformat cântecul surorii mele într-o serenadă din iad.

– E Nico, a zis el.

– Ştiu, am spus şi eu.

– Ştiam că ştii, Nico, a continuat Aaron. A fost unul dintre ultimele ei concerte. Nu cu mult înainte de a muri. Mergea pe bicicletă şi avea un fel de anevrism, iar creierul i-a explodat.

– Am văzut *Icoana lui Nico* împreună cu Margaret, am spus eu.

– L-ai văzut? s-a mirat Aaron. Totul s-a oprit pentru o secundă. Apoi a spus: E o înregistrare rară. Am ascultat-o tot timpul cât am lucrat la noua pictură.

Mi-a fost ruşine că mi-am imaginat că l-aş fi inspirat pe Aaron cu povestea nătângă despre mine şi tata făcând pe vânătorii de stafii pe o fâşie de pământ cu magazine, când de fapt inspiraţia adevărată a lui Aaron a fost cântecul de dragoste al unei nemţoaice drogate pe calea spre autodistrugere.

– A auzit-o vreodată sora mea? am întrebat.

– A cântat-o pentru mine, mi-a răspuns Aaron.

– Cum se face că eu nu am auzit-o niciodată?

– Poate pentru că e atât de a naibii de deprimantă. Poate că te proteja. Te-ai gândit la asta vreodată, Nico?

– I-a plăcut?

– O ura. Dar i se părea grozavă, într-un anumit fel.

– *Este* grozavă într-un anumit fel.

– O să plângi? a întrebat Aaron.

– Încerc să nu o fac, am răspuns.

– N-o face, m-a îndemnat Aaron. Ţi-aş fi foarte recunoscător dacă nu ai plânge.

– Bine, n-o s-o fac, am spus.

Era timpul s-o iau din loc, să mă retrag şi să-mi revin. Simţeam apropierea lui Aaron în spate şi în umeri.

L-am auzit spunând cu voce îngroşată: „Dulceaţă". Mă temeam că o să-mi zică într-un fel în care obişnuia să-i spună lui Margaret. Poate că a făcut-o, pentru că s-a tras înapoi, mi-a răsucit scaunul

spre el şi m-a privit ca şi cum s-ar fi întrebat cine eram şi cum am ajuns acolo.

– Cum mi-ai spus? am întrebat eu vrând să înţeleagă că e vorba de *mine,* Nico, fata ai cărei părinţi i-au dat numele după vocea aceea. Mi-i imaginam pe mama şi pe tata plimbându-se prin faţa vitrinelor pe o stradă cu pomi din Boston. Îmi doream ca ei să-şi închipuie că sunt în cabana asta cu aburi împreună cu Aaron. Dar nu puteau, nu trebuiau, nu aveau cum ajunge aici la timp. Am vrut să cânt cântecul pentru ei, nu să-i fac să simtă ce am simţit eu, ci să-i întreb de ce Aaron a vrut să simt în felul acela. „Îi lipseşte o doagă", a spus tata. „Micul Adonis", a adăugat mama. „Ciudat, a zis Margaret. Ai grijă."

Poate gândul la părinţii mei a introdus telepatic un oarecare spectru de autoritate de adult în cameră, pentru că acum Aaron părea aproape normal când a spus:

– Corect, dulceaţă. Aceasta este una dintre situaţiile care cer o doză mare de *dulceaţă.* Nico, de ce te uiţi aşa? Ce parte a cuvântului „desert" nu înţelegi? Am adus ceva de mâncare pentru noi.

Dulceaţă. Desert. Ce s-a întâmplat cu mine? Ce grijuliu a fost Aaron să aducă o gustare pentru noi! Şi ce fericită m-a făcut că exista un *noi* pentru care o adusese. Am reacţionat prea tare la cântec şi la faptul că Aaron a stat în spatele meu. Totul era deja mai bine. Aaron cel bun se întorsese.

– E în bucătărie, a spus el.

L-am urmat afară din atelier şi m-am dus să-l aştept pe canapea. După un timp s-a întors şi s-a aşezat lângă mine cu o cutie de carton şi două linguri. Zâmbetul lui era primejdios şi minunat.

– Îngheţată, am spus eu. E atât de *drăguţ!*

Prietenia noastră a început cu îngheţată. A fost ca un cadou de aniversare.

Aaron a zis:

– Nu vreau să se topească.

– Uups, scuză-mă, am rostit eu.

Aaron a continuat:

– Sper că nu te superi că am hotărât eu măcar o dată ce aromă să luăm.

Am râs amândoi. Aveam un trecut. Împărtăşeam glume personale, prea puţin amuzante.

Bineînţeles că ştiam ce aromă era înainte de a scoate capacul de pe îngheţata de fistic de la Dairy Divine.

– Vrei puţin? a întrebat el.

– Da, i-am răspuns.

Am întins mâna după o lingură, dar el a tras-o la o parte. S-a uitat în ochii mei. Gravitatea din privire m-a atras spre el. A umplut lingura cu îngheţată.

– Deschide, a spus el.

– Nu pot, am protestat eu. E oribil.

– Nu fi prostuţă, a continuat Aaron. Îţi place. Haide, puişor!

Mă priveam pe mine însămi de la mare înălţime sugând lingura rece de metal. Îngheţata s-a strecurat printre buzele mele şocant de rece şi netedă. Mi-am adunat puterile pentru gustul de detergent de vase. Dar gustul era lucrul cel mai puţin important, de-adevăratelea. Am deschis gura din nou. Am luat lingura. Îngheţata a alinecat în jos pe gât. Delicios.

Mi-am dat seama că Aaron voia să mă uit la el în timp ce mă hrănea. Dar era deja prea mult, să fiu hrănită, să mănânc şi să-mi ducă îngheţata la gură. Lingura următoare a venit prea devreme. Îngheţata mi-a picurat de pe buze. Aaron a privit-o. Ochii i s-au închis, apoi s-au deschis din nou.

Ştiam că era rău şi pervers, dar nu voiam să se oprească. În acelaşi timp trebuia să aflu dacă am puterea de a-l opri.

Am spus:

– Nu-mi plăcea fisticul.

– Ştiu, a răspuns Aaron. Dar nu mai eşti aceeaşi persoană, Nico.

– Păi, de fapt, într-un fel, încă *sunt*.

Aaron m-a întrerupt:

– Nu vorbi. A umplut lingura. Te rog, Nico, nu spune nimic!

– *Chiar* nu mai vreau, am zis.

– Pentru mine? Doar încă o înghiţitură, s-a rugat el.

– Bine, am spus. O înghiţitură.

Am deschis gura doar atât de larg cât să treacă de buzele mele numai vârful lingurii.

– Foarte bine. O ultimă înghiţitură şi am terminat, a zis Aaron.

M-am gândit. Bine, pot s-o fac. Văzusem programe TV în care competitorii înfulecau găleţi de mâncare. Nu era decât îngheţată cu fistic. Nimic mai mult, nimic mai rău. Nu erau droguri sau otravă. Autoimunizare.

Porţia următoare a fost atât de mare încât a trebuit să-mi casc bine gura.

– Îţi îngheaţă creierul, am spus eu.

– Înghite, a zis Aaron.

Am încercat să înghit. Un balon verde mi-a plesnit între buze. Aaron a pus lingura jos şi, cu degetele, a întins verdele lipicios peste tot pe gura mea şi pe obraji. S-a dat înapoi, admirându-şi opera. Apoi, şi-a pus degetul în gura mea. Mirarea m-a făcut fărâme. M-am separat de mine. Jumătate din mine privea, cealaltă jumătate simţea degetul lui Aaron.

Şi-a scos degetul din gura mea, l-a scufundat în îngheţată şi apoi mi-a pictat buzele. Şi, înainte de a mă putea şterge, s-a prăvălit peste mine şi m-a sărutat.

L-am sărutat şi eu, cu blândeţe la început, după aceea puţin mai tare, încercând diferite moduri, ca şi cum s-ar fi putut plictisi dacă făceam acelaşi lucru prea mult timp. Apăsarea buzelor lui peste ale mele mi-a topit toate celulele din corp.

– Isuse.

Ochii lui Aaron erau închişi. Nu părea să vorbească cu mine.

M-a sărutat din nou. Limba lui mi-a atins buzele.

Am spus:

– Asta e...

Ce urma să întreb? Era ăsta primul meu sărut? Sau deja se terminase, pierdut şi îngropat sub toate celelalte săruturi? Singurul prim sărut pe care o să-l primesc vreodată. Şi nici măcar nu era al meu.

Aaron a repetat:

– Nu vorbi!

Pe măsură ce săruturile lui deveneau tot mai intense, oscilam între somnolenţă şi trezie. În unele momente, mi-era ruşine că Aaron se afla în cameră în timp ce eu aveam acele sentimente. Păream că trebuie să îndepărtez straturi până când problema *mea* nu mai conta. Nu mai eram eu. Eram o pereche de buze care existau pentru a le găsi pe ale lui Aaron.

Aaron s-a retras şi s-a uitat la mine. Buzele lui erau umflate, roşii ca rujul frivol, strălucind sub fistic. Era terifiant şi amuzant sau ar fi fost în altă situaţie. Mă întrebam ce vede Aaron pe faţa *mea*. Nu voiam să mă întreb dacă Margaret săruta mai bine decât mine. Bineînţeles că o făcea. Bineînţeles că o făcuse. Avea experienţă. Ei au făcut sex. Ăsta era doar sărut.

Acum îmi amintesc de ce Aaron trebuia să ştie că eu nu eram sora mea.

Un bubuit vulcanic de greaţă se agita în craterul stomacului meu. Am sărit în picioare, mi-am făcut loc pe lângă Aaron şi am sprintat spre baie. Curăţenia nu ajunsese atât de departe. Baia mirosea ca şi cum generaţii de adolescenţi beţi au făcut pipi peste tot mai puţin în toaletă. Am vărsat, apoi m-am mototolit pe podea şi mi-am lipit obrazul de gresia aspră. Nu-mi păsa cât de împuţită era podeaua.

Ştiam că ar trebui probabil să mă spăl pe faţă, dar chiuveta era respingătoare. Oglinda era nespălată şi pătată, dar nu atât de tare încât să nu văd că gura şi obrajii îmi erau încă verzi. M-am întors în camera cealaltă şi m-am cocoţat pe braţul canapelei.

Am spus:

– Trebuie să fii, probabil, scârbit.

Aaron a zis la rândul lui:

– Încerc să nu o iau ca pe un comentariu la sărutul meu.

– E vina mea, am spus. E...

– Să nu mai vorbim, a zis el.

– Trebuie, am continuat eu. Trebuie să ştii. Nu sunt Margaret. Sunt Nico.

– Ştiu cine eşti, mi-a răspuns el. Nu sunt nebun, Nico. Sau, dacă sunt, suntem amândoi.

– N-ar trebui să mai facem asta, am zis eu.

M-am aşteptat să întrebe de ce sau să spună că dramatizez prea mult, să spună că suntem doar nişte prieteni care se ajută unul pe celălalt să treacă peste moartea lui Margaret. Dar săruturile erau semne. Săruturile trăgeau o linie. Primul meu sărut şi prima mea despărţire se întâmplau în acelaşi timp.

– Probabil, ai dreptate, a zis şi Aaron. Probabil, nu ar mai trebui să fim împreună deloc.

– Probabil că nu, am confirmat eu.

Spiritul scării ar fi dat orice să retracteze.

Nu ne puteam uita unul la celălalt.

Aaron a continuat:

– Să fie a naibii dacă asta nu seamănă cu cioplirea lui Adam şi Eva.

L-am iubit, l-am iubit pentru că a spus asta. Nimeni altcineva nu s-ar fi gândit la aşa ceva. Nimeni, adică în afară de Margaret.

Am spus:

– Înţeleg ce vrei să zici. Ce putea fi mai rău, ştiu, era ceea ce urma să se întâmple, ca atunci când te înţeapă o albină; la început nu e atât de rău, dar ştii că durerea o să apară.

– Poate ar fi mai bine să te duc înapoi, a spus Aaron.

– Probabil, am fost eu de acord.

Nu am vorbit în timpul drumului spre oraş. Când Aaron m-a lăsat acasă la Elaine, n-a zis, cum o făcea de obicei, că ne vedem în curând. S-ar putea să nu-l mai văd niciodată, cărările noastre s-ar putea să nu se mai intersecteze nicicând. Va fi greu, dar nu imposibil, chiar şi în micul nostru oraş. El pleca la facultate. Ar fi trebuit să ştie că nu a fost bine să facă ceea ce a făcut. Ar trebui să fie ilegal să îmbraci o fetiţă ca pe sora ei, să o săruţi şi să-i faci rău fizic. Şi s-o faci să mai vrea.

– La revedere, am rostit eu.

– La revedere, a spus el.

„La revedere", a spus spiritul scării. Apoi, a adăugat: „Poate ar fi bine să mai stăm de vorbă o dată". Dar deja era prea târziu.

Am găsit-o pe Elaine în camera de zi urmărind *Lege şi ordine*. Aaron mă lăsase singură cu Elaine şi cu un serial reprogramat despre crime.

– Unde e Tycho? am întrebat.

– Picnic într-o tabără de zi, mi-a răspuns. Aştept, în cazul în care sună şi îmi cer să merg să-l iau acasă. Ce e chestia aia de pe gura ta?

– Îngheţată, am spus eu.

– Ce îngheţată are *culoarea* aceea? s-a mirat ea. Nico, draga mea, ce s-a întâmplat? Cremă de mentă? Nu-mi spune că tu şi băiatul acela aţi băut vreo porcărie de rahat pentru copii la două după-amiază.

Aş fi putut spune „fistic". Voiam să-i spun lui Elaine. Voiam să aud cum sună povestea dacă o spun cu voce tare. Voiam să o întreb pe Elaine dacă era normal să primeşti primul sărut de la un tip care te-a făcut să mănânci îngheţată până când gura ta căpăta acelaşi gust cu al surorii tale. I s-a întâmplat ceva asemănător vreodată?

Elaine a reluat:

– Hai să încercăm altfel. De unde ai luat îngheţata?

– De acasă de la Aaron.

Am lăsat să treacă un timp până când am spus numele, încercând să văd dacă lumea se va sfârşi.

– Aaron ca Aaron al lui *Margaret?* a întrebat Elaine. Te rog, spune-mi că este vreun alt Aaron.

– Acel Aaron, i-am răspuns.

– Dumnezeule, a spus ea. *Ăsta* era băiatul cu care te întâlneai?

– Nu e prietenul meu, am zis.

– Lasă asta, a continuat ea. Tipul cu care îţi petreceai timpul?

Am dat din nou din cap.

Elaine se îngrozi:

– Asta îmi dă fiori. Of, Doamne, biet copilaş!

– Nu sunt copilaş, i-am răspuns.

– Scuză-mă, a continuat ea. Îmi dau seama. Nico, ce *este* chestia aia de pe gura ta? Arată ca acidul de baterie.

I-am răspuns:

– E cam cum mă simt.

– Glumeşti, nu-i aşa? a adăugat ea. Ştiu o fată care a încercat să se sinucidă încercând să bea antigel.

– Glumesc, am spus. În legătură cu asta.

– Ce se întâmplă? a întrebat Elaine. Aşază-te! Spune-mi tot! Începe cu începutul. Nu, stai. Du-te şi şterge-ţi chestia aia de pe gură. Pune-ţi nişte suc de portocale şi adu-l aici.

Oglinda din baie mi-a arătat cât de răvăşită eram. Mi-am frecat buzele până când au început să ardă. Sucul de portocale avea un gust respingător. Poate că falsul fistic mi-a distrus papilele gustative pe veci.

Elaine a spus:

– Începe cu începutul.

Am avertizat-o:

– Doar dacă promiţi că nu o să le zici nimic părinţilor mei.

– Nu pot face asta, a refuzat Elaine.

– Atunci, nu pot să-ţi spun.

Elaine a cântărit variantele:

– Bine. Dar nu-mi place treaba asta.

Am început să turui despre povestea vieţii mele, surprinsă de cât aveam de spus şi ce mult mi-a luat s-o depăn. Auzeam cât de ciudat sună: Aaron punându-mă să port cămaşa surorii mele, să mă dau cu uleiul ei parfumat şi să mă facă să am acelaşi gust înainte de a mă săruta.

Elaine a zis:

– Puştiul e un pervers. E cu patru ani mai mare decât tine. E în ultima clasă de liceu. Tu eşti în clasa a şaptea, Nico. Tipul e sărit de pe fix rău de tot.

– N-a fost aşa, am răspuns eu. Voiam să fiu cu el. Părea că e de vârsta mea. Mă ştie, ştie prin ce trec.

– Mă bucur să aud asta, a zis din nou Elaine. Să le spui asta şi poliţiştilor.

– Nu m-a violat. Să te săruţi nu e o crimă. M-a sărutat, l-am sărutat şi eu. Era ca şi cum ne-am fi iubit. Cu excepţia faptului că ceea ce voia el cu adevărat era ca eu să fi fost Margaret.

Numele lui Margaret încă făcea minuni. Elaine a rămas tăcută o vreme, apoi a spus:

– Nico, e atât de trist încât aproape că nu mai suport. Ascultă, vor mai fi şi alţi tipi. Nu toţi tipii sunt aşa. Ăsta nu e normal. A

clătinat din cap. Ştii ceva? Tocmai mi-am dat seama despre ce îmi aduce asta aminte. Dumnezeule, Nico, ai fost Judy-ată.

– Judy-ată?

Cum putea exista un *cuvânt* pentru situaţia mea?

– E o expresie pe care o folosesc prietenii mei, a spus Elaine. Vine din *Vertigo*. Nu pot să cred că nu l-ai văzut niciodată. Credeam că ţie şi surorii tale vă plac filmele vechi. E preferatul meu dintre filmele lui Hitchcock.

– Despre ce e vorba? am întrebat.

– Jimmy Stewart e detectiv particular angajat să urmărească o femeie... Nu vreau să-ţi stric plăcerea de a-l vedea. Oricum, ceea ce vreau să spun este că... anumiţi tipi vor ca tu să fii altcineva. Vreo mătuşă sexy sau vreo profesoară tânără pe care li s-a pus pata. Vreo veche prietenă care le-a frânt inima, vreun model de la *Victoria's Secret*. Te tot împing în direcţia aceea. Şi tu vrei să le faci pe plac. Dar tu nu o să fii niciodată persoana aceea. Mai devreme sau mai târziu, o să-şi dea seama şi atunci te părăsesc.

– Care este partea cu Judy? am întrebat eu.

– Aceea era femeia pe care Jimmy Stewart încerca să o transforme în altcineva.

– Acea *altcineva* murise?

Elaine mi-a răspuns:

– Nu ştiu cum mi-a scăpat *acel* detaliu al intrigii. Mi-a luat ambele mâini în mâinile ei. Aşteaptă. Magazinul de închiriat filme trebuie să-l aibă. Sunt sigură că e acolo. Nimeni din acest oraş nu se omoară după ceva decent.

Margaret o făcea. Şi Aaron. Îmi lipseau amândoi. Mi-a părut rău că i-am spus lui Elaine, dacă asta ar fi însemnat că nu pot să-l mai văd pe Aaron.

– Mulţumesc lui Dumnezeu că au deschis acum duminica.

Elaine s-a grăbit spre uşă.

Magazinul cu filme era la două străzi distanţă. Absenţa lui Elaine mi-a dat suficient timp să-mi aduc aminte că l-am sărutat pe Aaron. Amintirea mi-a readus senzaţia de sfârşeală. Era ca şi cum aş împărtăşi sentimentul acela singură, în casa lui Elaine. Voiam să

îl simt cu Aaron, de data aceasta fără înghețată. Dar mi-am compromis orice şansă să o mai fac.

Elaine s-a întors cu DVD-ul. În vreme ce apăsa butonul de pornire, mă gândeam ce aiurea a fost că eu şi Aaron am transformat vizionarea unui film într-o întrunire comemorativă a unei iubiri sacre. Dacă s-ar dovedi că eu şi Aaron mai puteam fi prieteni, am reuşi pur şi simplu să ne uităm la un film fără să fie prea greu.

Am trecut peste avertizările FBI-ului şi am dat pe rapid înainte peste prezentări. Genericul spiralat ne-a condus spre atacul de panică al lui Jimmy Stewart.

– Lui Margaret nu i-a plăcut de el niciodată, am spus eu.

– Nu e nici genul *meu,* a zis şi Elaine.

Am ajuns la recuperarea lui Scotty şi la vizita de încurajare a veselului Midge, mezinul.

– Bietul Midge, a suspinat Elaine.

Un bărbat a vrut ca Scotty să o urmărească pe soţia lui, Madeleine, care avea o fixaţie bizară asupra unei femei demult moarte, pe nume Carlotta. Madeleine bântuia locurile preferate ale Carlottei. Cimitirul, internatul.

– Crezi sau nu crezi, a spus Elaine, dar am avut un profesor de istoria cinematografiei în facultate care a scris o carte despre cum Madelaine simboliza femeia fatală din Proust.

Am râs, deşi nu eram sigură cine era Proust. Pe ecran, Scotty fila o clădire cu apartamente de lux. O blondă palidă şi elegantă a ieşit ca un vârtej pe uşa principală şi s-a aşezat pe locul pasagerului într-o berlină de lux.

– Kim Novak, a zis Elaine. E foarte tare.

Câteva clipe mai târziu, un Scotty panicat o pescuia pe Madeleine din golf. Episodul cu Madeleine aproape să se înece a fost dificil pentru mine. Elaine a observat şi s-a simţit vinovată, aşa că lucrurile au devenit uşor tensionate până când acţiunea s-a mutat de la mal în apartamentul lui Scotty. Madeleine începea să se trezească în patul lui.

– E goală? A dezbrăcat-o? Nu e *asta* puţin cam pervers?

– *Puţin,* a spus Elaine.

Cât timp s-a petrecut povestea de dragoste cu lună şi stele dintre Madeleine şi Scotty, nu m-am putut uita la Elaine. Mă gândeam întruna la ea şi la tata, şi nu voiam să o urăsc. Aşa că trebuie să fi pierdut ceva, căci Scotty o urmărea acum pe Madeleine pe scările turnului unei biserici în stil spaniol. Am ţipat când a căzut.

– Toată lumea ţipă prima dată, a comentat Elaine. Dar fii atentă. Acum vine partea cu Judy.

Tot corpul mi s-a încordat în apărare împotriva privirii de pe faţa lui Scotty în clipa în care Judy iese din garderobă în costumul gri al lui Madeleine. Trebuia să-i spun lui Margaret că Jimmy Stewart era un actor mai bun decât l-am considerat noi. Într-un fel sau altul, el a ştiut exact cum arată un tip în acel grozav – nu contează ce a spus Elaine, trebuia să fie *grozav* – moment în care transformă o femeie vie într-una moartă.

Am spus:

– Nu-mi vine să cred că asta e ceva care... *se întâmplă*.

Elaine a zis:

– Tocmai asta e. Nu e ceva personal.

Simţeam cum mă pândeşte greaţa şi am simţit cum urcă un iz acid de fistic. Camera a început să se învârtă leneş. Mă lua ameţeala.

Elaine spunea:

– Asta e treaba cu arta. De fiecare dată vezi ceva nou. Întotdeauna am presupus că e vorba de ciudăţenia sexuală a bărbaţilor. Dar e vorba şi de durere, şi de felul în care durerea îi face pe oameni să acţioneze nebuneşte. Îi poate scoate cu totul din balamale. Cam la fel ca în *Ultimul tango*. Nici pe ăsta nu l-am văzut de ceva timp.

Am şoptit:

– Elaine, cred că o să răcesc. Cred că trebuie să mă întind.

Elaine s-a uitat la mine.

– Nu arăţi prea grozav. Pot să-ţi aduc ceva? Un Tylenol? Apă? Ceai de plante?

– Nimic, mulţumesc, i-am răspuns. O să-mi treacă.

– Fă-mi un serviciu. Nu-i da lui Tycho, orice ai avea, a spus Elaine. Întinde-te în patul *meu*, bine?

– Nu-ţi face griji, am asigurat-o eu. O să ies afară şi o să mă întind în hamac.

Am lăsat hamacul să mă legene în după-amiaza fierbinte şi liniştită. M-am concentrat asupra legănatului, astfel încât să nu mă gândesc la Aaron. Am încercat să îmi golesc complet mintea, aşa că atunci când un ţânţar mi-a aterizat pe frunte nu am avut instinctul sau energia de a-l alunga. Lasă-l să ia o înghiţitură mare. Meritam să fiu muşcată. Destul de des, Elaine a venit afară să vadă ce fac şi şi-a pus mâna răcoroasă pe fruntea mea.

– Nu faci febră, a spus. Mulţumesc lui Dumnezeu.

Părinţii mei s-au întors devreme în seara aceea, chemaţi prin telefon din vacanţa lor. S-au năpustit în casa lui Elaine ca şi cum eu aş fi fost o ostatică, iar ei mă eliberau dintr-o locuinţă conspirativă.

– Ce-i umflătura aceea de pe fruntea ta? a întrebat mama mai întâi de toate.

A trebuit să mă gândesc o clipă.

– Muşcătură de ţânţar, i-am răspuns.

– Nu pot să cred că nu am observat, a spus Elaine. Pune nişte aloe pe ea. Poftim!

– E în regulă! Nu e decât o muşcătură.

Acum, mama era cea calmă. Elaine părea complet înnebunită.

Tata a spus:

– Doamne, Elaine, nu e malarie.

– Să sperăm că nu, a zis mama.

Elaine s-a scuzat:

– Nu ştiu ce aş fi putut face. Insecticidul acela e otravă. Tycho nu suportă mirosul.

– El e canarul din mina de cărbuni, a spus tata.

– Bine ai venit în lumea mea, a zis şi Elaine. Pune nişte gheaţă pe ea, Nico!

Mama a completat:

– Nu te îngrijora în legătură cu asta! Mulţumim, Elaine! Noi nu avem cuvinte să îţi mulţumim.

Mi-a plăcut că mama a spus: „Noi". Foarte rău pentru Elaine dacă a durut-o! Elaine a fost drăguţă, a fost amabilă cu mine. Dar

acum eram eu şi părinţii mei, noi trei împotriva lumii. Iar Elaine era de partea lumii. Voiam ca tata să înţeleagă asta.

Tata a început:

– Nico, ne-a fost atât de dor de tine! Ne bucurăm foarte mult să te vedem.

Mă luau în braţe şi mă sărutau pe rând. Studiam reacţia lui Elaine. Se vedea că adoră această reuniune comică de familie. Era la fel de bună în a ascunde ceea ce se petrecea între ea şi tata, pe cât era de bună în a ascunde viaţa mea secretă cu Aaron. Acum, nu mai trebuia să ascund nimic. Totul se terminase.

– Şi ce aţi făcut voi, fetelor? a întrebat tata.

– Ne-am uitat la filme, a răspuns Elaine.

– Ce filme? a continuat tata.

– *Vertigo,* a răspuns din nou Elaine.

– Îmi place foarte mult filmul acela, a spus mama.

– Nu ştiu, a zis tata. Mie îmi cam dă fiori.

Mama şi Elaine s-au uitat una la alta. Bărbaţii. La ce te poţi aştepta?

– Fii tare, i-a spus Elaine tatei.

Pentru câteva secunde, nimeni nu a ştiut cum să reacţioneze, apoi toţi au început să râdă. Cu excepţia mea.

– Ţi-a plăcut filmul?

Mama voia ca eu să spun da.

– Mi-a plăcut, am spus. Eu...

Toată lumea aştepta.

– Am obosit. Am tras un pui de somn în hamac.

– Copii, a spus mama. Nico, dragă, mai vorbim peste câţiva ani.

– Sigur. Poate mai devreme, am zis eu.

Of, dacă ar avea măcar idee! Am început să tremur. Era febră sau frică? Secretul meu nu mai era în siguranţă. Spiritul scării a început să pălăvrăgească despre minciunile pe care ar fi trebuit să i le spun lui Elaine.

A fost nevoie de ceva sânge rece din partea lui Elaine să nu menţioneze că mi-era rău. Le-aş fi spus eu, dacă ar fi trebuit. De fapt, aproape că îmi revenisem.

I-am mulţumit lui Elaine şi am plecat. În drum spre casă, părinţii mei discutau despre cât de grozav s-au simţit în oraş. Târgul din Strada Grecească cu baclavaua de casă, detaşamentele de fluieraşi şi toboşari, grupul hip-hop din parc. Nu au întrebat despre grătar sau focul de artificii. Nu erau pregătiţi să se întoarcă la subiectul Emersonville şi Margaret.

Nu numai că se duseseră la cumpărături, dar găsiseră şi cadourile perfecte. Ulei scump de măsline pentru tata, partituri pentru mama, o tocată de Bach pe care nu a putut s-o găsească pe internet. O primă ediţie a cărţii *Două doamne serioase* pentru Elaine. Un nou joc video pentru Tycho. Ar fi trebuit să-i dea cartea şi jocul lui Elaine, dar cadourile erau împachetate în geamantanul lor. Tata o să i le dea mai târziu.

– Jocul se bazează pe poveştile Fraţilor Grimm, a spus tata.

– Excelentă alegere, am rostit eu.

Tycho nu-l va juca niciodată. Mie nu mi-au adus nici un cadou? Eu i-am făcut să meargă fără mine. A fost greşeala mea. Nu mă puteam plânge dacă le-a ieşit din minte.

Mama a spus:

– Bostonul a fost atât de minunat! Uitasem cât de mult îmi place. Eu şi tatăl tău ne întrebam de ce am plecat de acolo. Poate o să ne mutăm înapoi la un moment dat, să găsim o soluţie...

– Bună idee, am confirmat eu.

Şi era. O nouă viaţă socială, cu alţi copii, care nu se vor gândi la mine ca la sora fetei moarte. Aş fi putut avea oarecare control asupra părţii pe care străinii ar fi putut s-o ştie din trecutul meu. Nu l-aş mai vedea pe Aaron niciodată. Doar dacă i-aş lipsi şi m-ar găsi.

Tata conducea spre casă, de parcă drumul ne dirija spre un viitor luminos. Dar drumul strălucitor s-a sfârşit în faţa casei noastre întunecate.

Pentru mine, primul acces de durere provocat de sosirea acasă s-a diluat de grija de a nu fi lăsat vreo urmă când am venit să iau cămaşa lui Margaret. Dar părinţii mei nu căutau semne a ceea ce aş fi făcut. Şi-au adus aminte cine erau *ei*. Mama şi-a pus partiturile pe pian, dar nu le-a deschis. Când m-am dus la bucătărie să iau apă –

tot nu mă simţeam bine –, l-am găsit pe tata privind noul lui ulei de măsline ca şi cum ar fi uitat la ce foloseşte.

– Oh, Nico, ţi-am luat şi ţie un cadou. Nu pot să cred că am uitat.

I-am răspuns:

– Chiar mă gândeam. Dar nu am vrut să întreb.

Tata m-a lăudat:

– Ce copil grozav eşti!

– Mulţumesc, tată, am spus eu.

A chemat-o pe mama, care a intrat în bucătărie cu o cutie lungă şi îngustă. Înăuntru era un ceas. Pe ecranul lui alb era o plasă neagră de păianjen. Arătătoarele pentru ore şi minute erau nişte ace fine şi negre, iar secundarul era un mic păianjen întunecat, care sărea împrejur, câte o săritură la fiecare clipă.

Mi-a plăcut foarte mult. Era mai mult decât un ceas. Era o dovadă că mă cunoşteau destul de bine pentru a şti ce mi-ar plăcea. Îl cumpăraseră pentru mine, numai pentru mine. Nu era o sticlă de ulei de vanilie, o cămaşă sau un desert îngheţat pentru o stafie despre care un tip nebun credea că sunt eu. Un tip înnebunit de moartea surorii mele.

– E perfect. Îmi place foarte mult, am zis eu.

– Am simţit noi că o să-ţi placă. Mama ta l-a ales.

Mama s-a uitat la mine şi, pentru prima dată după foarte mult timp, chiar părea că mă vede. Mi-am adus aminte cum era când credeam că îmi citeşte gîndurile. Ştia că mi se întâmplase ceva, dar nu putea şti ce fusese.

M-am concentrat asupra păianjenului care ţopăia de colo-colo fără speranţă de odihnă sau scăpare, până când va muri bateria. Îmi amintea de filmul lui Hitchcock şi de plasa lipicioasă care ne prinsese pe toţi în capcană: părinţii mei, Elaine, Margaret, Aaron. Probabil chiar şi pe Tycho. Tot ce puteam vedea era deşertul pustiu al timpului de dinaintea noastră, minutele şi secundele pe care va trebui să le umplu fără Aaron sau Margaret care să mă ajute.

Părinţii încă se mai uitau la mine.

– E perfect, am repetat eu.

Mi-a reuşit un zâmbet slab. Apoi, în vreme ce amândoi mă priveau, m-am întors exact la timp pentru a vărsa pe masa din bucătărie.

Capitolul 15

Am avut temperatură câteva zile. Elaine se simţea responsabilă pentru asta. Părinţii mei se simţeau vinovaţi că m-au părăsit. L-am auzit pe tata spunându-i mamei că ar trebui să chemăm un doctor, iar pe mama spunând că, în cazul în care nu observase, nu mai *aveam* un doctor. La care tata a replicat că a observat că ea are *doi*. Ştiam despre cine vorbeşte: doctorul Dawson, specialistul în artrită pe care îl abandonase, şi doctorul Viscott, care îi dăduse medicamentele, dar în care nu avea destulă încredere ca să-l lase să-mi examineze gâtul.

– Nici unul din ei nu ştie nimic, am auzit-o pe mama spunând.

Tata a diagnosticat răceala. Într-un final, febra a cedat. Dar îmi pierdusem pofta de mâncare din nou şi mai persistau nişte simptome. Cum ar fi, de exemplu, nefericirea. Mi-am dat seama că aşteptarea întâlnirii cu Aaron, apoi faptul că îl vedeam pe Aaron, apoi gânditul la ultima oară când îl văzusem şi nerăbdarea de a-l vedea data viitoare... cât de mult îmi structuraseră toate acestea timpul. Fără armătura asta simplă, zilele făceau implozie în mine.

Boala mea ne-a demoralizat pe toţi. Chiar când m-am simţit fizic mai bine. Tot mai ţineam păturile peste cap. Mă îngropam sub cuvertura uşoară de vară pentru a estompa sunetul lumii, care era şi aşa destul de tăcută, cu excepţia momentelor în care mama exersa tocata lui Bach. În cele din urmă, au început să apară greşelile, iar ea a început să aleagă furioasă ritmuri copilăreşti pentru un deget – *Old*

McDonald, London Bridge. Sau le auzeam pe ea şi pe Sally râzând. Adesea, sunetul trist al cufundarului îşi trimitea ecoul peste lac.

Tata îşi petrecea toată ziua scriind la Goldengrove. Când i-am spus că nu vreau să mai lucrez acolo, nimeni nu s-a împotrivit. După ce Elaine pleca după-amiază, tata îşi ducea Selectricul în faţă şi scria între un client şi altul.

Şi astfel a început cea mai proastă perioadă, feroce şi neaşteptată. Durerea părea să ţină mai mult decât ne aşteptaserăm şi, asediaţi, am cedat. Eu zăceam în pat, zăceam pe canapea. Mă gândeam la Margaret şi plângeam.

Din când în când, auzeam sâsâitul une confătuiri şoptite şi ştiam că era despre mine. Separat, mama şi tata m-au întrebat dacă vreau să *văd* pe cineva. Voiam să-l văd pe Aaron şi să-i spun că părinţii mei făceau acelaşi lucru pe care îl făcuseră părinţii lui.

Elaine găsise o nouă bonă. Eram bucuroasă cu nu trebuia să o *văd.* Nu voiam să o aud cicălindu-mă să le spun părinţilor mei despre Aaron. Când a auzit că sunt bolnavă şi apoi că nu mă dau jos din pat, m-a sunat şi m-a pus să jur că Aaron doar mă sărutase.

Ea a spus:

– Am încredere în tine, Nico! Corectează-mă dacă greşesc.

– Ţi-am spus adevărul, Elaine, i-am zis eu şi am închis telefonul.

Ziua se transforma în noapte şi apoi din nou în zi. Nu puteam să dorm sau să mă scol. Încă o dată, petreceam nopţi fără odihnă, vrând să văd pe cineva pe care nu puteam să-l văd şi dorind să vorbesc despre ceea ce nu putea fi spus. Încă o dată, părea crud că ceva neterminat nu se putea sfârşi cum trebuie. Îl visam pe Aaron, vise vagi din care mă trezeam cu sentimentul cald că fusesem aleasă, scoasă din mulţime. În visele mele era întotdeauna dulce, întotdeauna grijuliu şi tandru.

Îl iubeam pe Aaron. Puteam spune acum că pericolul trecuse. Şi ce însemna exact iubirea? Nu aveam pe cine să întreb. Trebuia s-o întreb pe Margaret. Dar cum s-ar fi desfăşurat *acea* conversaţie? M-am îndrăgostit de prietenul cel rău, care a încercat să te aducă înapoi din morţi transformându-mă pe mine în tine. Aproape că vedeam ce faţă ar fi făcut şi auzeam râsul ei melodios. L-ar fi învinuit pe Aaron? Nu era vina lui, nici a mea. Iubirea era iubire.

O iubeam. Nici unul din noi nu se putea abţine. Poate după ce ar fi trecut suficient timp, Aaron m-ar fi iubit pe *mine*. Poate ar fi apreciat ceea ce mă făcea pe mine diferită de oricine altcineva.

Dar ce era din mine şi ce era din Margaret. Fusese atât de uşor când ea trăia şi puteam să fac o comparaţie între noi, în timp ce stăteam una lângă cealaltă, să văd precis diferenţele.

Într-o noapte, am visat că sună telefonul. Am ridicat receptorul. Era Margaret. A zis:

– Am ceva pentru Aaron. Du-te în camera mea şi ia-l. Spune-i că e din partea mea.

M-am trezit cu vocea lui Margaret în minte şi cu o convingere de nestrămutat că ea dorea ca eu să-l sun pe Aaron. Ştia de îngheţată, despre sărut. Îmi spunea să iau legătura cu el. Nu poţi ignora dorinţele morţilor. Tot ce trebuia să fac era să-mi dau seama ce dorea ea să-i dau.

Înainte ca visul să dispară, m-am dus în hol şi am stat în faţa uşii lui Margaret, şi i-am cerut să mă îndrume. Am intrat şi am aprins lumina. Era trist, dar puteam suporta. M-am rugat să nu se trezească părinţii şi am rămas nemişcată până mi s-a răspuns la rugăciuni.

Mi-o aminteam pe Margaret învăţându-mă să înot. Începuserăm cu plutirea pe spate. Mă ţinea de sub braţe şi mă purta pe suprafaţa lacului, ca pe o insectă de apă. Mă mai ţinea o dată şi mă mişca, dar acum lacrimile îmi curgeau pe faţă, în timp ce mă lăsam purtată de orice forţă ar fi fost aceea care mă împingea spre partea celalaltă a camerei.

Asta era ceea ce îmi doream. Asta era ce îşi dorea toată lumea. Marinarii dintr-un vas răsturnat de furtună, credincioşii de pe Dealul Dezamăgirii. Aşteptau să fie ridicaţi şi aşezaţi în locul de care aparţineau. Singurul lucru care strica totul era confuzia în legătură cu faptul că puteam avea o experienţă extrasenzorială miraculoasă şi în acelaşi timp să mă întreb cum i-aş descrie-o lui Aaron.

Spiritul lui Margaret m-a ghidat spre locul unde îşi prinsese idolii în ţinte. Cei care rămăseseră erau Bessie Smith, Lester Young, Sam Cooke, Jimi Hendrix.

Mi-am şters lacrimile cu dosul mâinii. Colajul mi s-a arătat privirii. Am văzut ceva ce nu mai observasem, o poză a lui Margaret

şi Aaron. El îşi ţinea braţul în jurul ei şi amândoi zâmbeau aparatului de fotografiat. Aaron purta sacou şi cravată. Părea pur şi fericit, cu mulţi ani mai tânăr decât persoana pe care o cunoşteam eu. Margaret avea tricoul ei albastru strălucitor şi un fel de fustă plisată. În fundal, nişte străini bine îmbrăcaţi mâncau la mese cu feţe de masă albe. N-aş fi fost mai surprinsă nici dacă aş fi găsit un certificat de căsătorie. Cum de nu am observat niciodată acest indiciu al vieţii surorii mele cu Aaron? Când şi unde s-au dus ei la o masă atât de elegantă şi cine a făcut fotografia?

Am studiat faţa lui Margaret, apoi pe cea a lui Aaron. Mi-am întors capul, fiindu-mi ruşine că simţeam, în acelaşi timp, durere şi dor de sora mea, dar şi tânjeam după prietenul ei. Mă avertiza să am grijă? Sau trebuia să-l sun pe Aaron şi să-i spun că vreau să-i dau poza?

Apoi, ceva – Margaret, mi-am spus eu – mi-a îndreptat ochii spre partea de sus a fotografiei şi spre un cocor origami portocaliu, care atârna dintr-o pioneză. M-am înfiorat, ca şi cum pasărea decolorată mi-ar fi mângâiat faţa cu aripile ei.

Era una dintre păsările de hârtie pe care o împăturream la orele doamnei Akins. Nu ştiu unde dispăruse cocorul meu. Dar Margaret l-a păstrat pe al ei. Asta a fost intenţia doamnei Akins. Mesajul de la sora mea. Eram sigură că acel cocor origami era ceea ce voia sora mea ca eu să-i dau lui Aaron, deşi nu-mi dădeam seama de unde ştiam.

Am aşteptat până să-l sun pe Aaron. Odată ce aş fi făcut-o, s-ar fi terminat. Aş fi ştiut dacă voia să mă mai vadă. M-am abţinut până când n-am mai putut răbda. Am format numărul. Aaron a răspuns.

– Sunt Nico, am spus eu.

Liniştea era ca o conversaţie. Din când în când inspira, ca şi cum ar fi fumat sau era gata să vorbească.

– Ştiu cine e, a răspuns el într-un final. Ce doreşti, Nico?

– Pot să te văd? S-a întâmplat ceva ciudat.

– Am fost răcit, a spus el.

– Şi eu.

Poate că amândoi eram pe cale să ne îmbolnăvim, poate asta a fost problema. Mai degrabă ne-am *îmbolnăvit* unul pe celălalt, luând nişte viruşi odată cu îngheţata.

– Cum adică ciudat? a întrebat Aaron indiferent.

– E vorba de Margaret, i-am spus eu.

– Ce nu e?

– Scuză-mă, am zis eu.

Nici măcar nu s-a deranjat să întrebe pentru ce îmi cer scuze. N-a spus: „Nu te scuza". A zis doar:

– Nu poţi să-mi spui la telefon?

Trebuie că mă ura tare de tot. Mi s-au umezit ochii. M-am concentrat să par calmă.

– Trebuie să-ţi dau ceva, i-am spus.

– Ce e, Nico? Ce doreşti? Nu te mai juca atât cu mintea mea!

– Nu mă joc, i-am răspuns. N-aş face asta. Ştii că nu aş face asta.

– Corect, a zis el. Am priceput.

– Tu eşti singurul, am spus, singurul care ar putea înţelege.

– Ce să înţeleg? a întrebat el din nou. Eu nu...

L-am întrerupt:

– Am visat-o pe Margaret.

– Şi ce-i cu asta? Şi eu am visat-o.

– Cum a fost visul *tău?* am vrut să ştiu.

– Nu-mi amintesc, a minţit el.

Am început să-i povestesc:

– Am visat că m-a sunat la telefon.

Linişte. După care:

– Ce-a spus?

– Mi-a spus să-ţi dau ceva.

– Ce anume?

Dacă aş fi spus un cocor origami, s-ar fi terminat aici. Nu ar fi crezut niciodată că Margaret s-ar fi deranjat să mă contacteze pentru un lucru atât de copilăresc şi banal.

– Mi-a spus să ţi-l dau. Trebuie să te întâlnesc personal.

De data asta, liniştea a durat atât de mult încât am crezut că s-a întrerupt convorbirea. Apoi Aaron a spus:

– Bine. Când?

Am pretins că am planuri pentru după-amiază. Am aranjat să ne întâlnim în ziua următoare.

*

M-am bălăcit o oră în cadă, am stropit peste tot cu ulei de vanilie. Am folosit uscătorul de păr al lui Margaret şi puţin din fardurile ei. Mi-am pus pe mine cămaşa ei cu cometă albastră. Întotdeauna mi se încurca atunci când o trăgeam peste cap.

Dimineaţa era ceţoasă şi răcoroasă, iar aerul avea o dulceaţă de vară târzie. Nerăbdarea mea de a-l vedea pe Aaron m-a făcut veselă şi optimistă, chiar dacă îmi spusesem să nu îmi pun mari speranţe.

Am trecut cu bicicleta pe lângă un lan de porumb, unde am fost şocată să văd că era plin de ştiuleţi şi mai înalţi decât mine. Într-un fel sau altul, vara trecuse şi eu nu observasem. Eram bucuroasă că se termina fără ca eu să fi făcut mai mult rău decât făcusem deja.

Căutând în buzunarul de la spate, am cercetat cocorul de hârtie pe care îl presasem între două bucăţi de carton: amuleta mea norocoasă, una adevărată de data asta, nu cum era cămaşa hawaiiană. Margaret o alesese pe aceasta. Mi-am spus că Margaret mă va apăra, că ştia unde ducea asta, spre un gest final de prietenie şi bunăvoinţă care ne-ar fi permis mie şi lui Aaron să avem amintiri afectuoase, nestânjenite, unul despre celălalt. Deşi nu m-am putut împiedica să mă întreb de ce mi-aş imagina că morţii ar vedea mai departe în viitor de pe poziţia lor avantajoasă de sub pământ, trebuia să gândesc la fel ca Margaret, ca un poet şi ca un credincios. Mă simţeam ca o fată dintr-un basm aflată într-o misiune care depinde de înlăturarea gândurilor laşe şi asimilarea doar a celor curajoase.

Dubiţa lui Aaron se afla în locul obişnuit, numai că întotdeauna mă aştepta parcat paralel cu drumul, stând în spate, cu uşa deschisă. Acum dubiţa era cu spatele la câmp, iar Aaron stătea la volan cu toate uşile şi geamurile închise. Ceva mă făcea să vreau să mă întorc şi să plec înainte ca el să mă vadă. Dar mă zărise deja. Nu puteam pur şi simplu să plec. Eram nişte prieteni care fuseseră păcăliţi de durere să facă o greşeală, iar acum ne învăţaserăm lecţia şi puteam fi prieteni din nou.

Mi-am lăsa bicicleta în iarbă şi am ocolit maşina până pe partea şoferului. Aaron s-a uitat la mine cu ochi goi, apoi a dat geamul în jos:

– Bună, am spus eu. Mă bucur să te văd.

– *Bună?* a zis el. *Mă bucur să te văd?*

Spiritul scării spunea acelaşi lucru în acelaşi timp.

– Nu ştiu Aaron. Nu ştiu de ce am spus asta. Ce mai faci?

– Te bucuri să mă vezi.

A clătinat din cap. Avea vopsea pe tricou şi pe jeanşi. Şi ce dacă mă ura? Picta din nou. Trebuia să aibă puţină încredere în mine. Cel puţin putea fi amabil.

Am înconjurat maşina şi m-am urcat în ea. Dubiţa mirosea puţin a alcool. Nu tare, dar tot mirosea.

– Deci, despre ce e vorba? a întrebat Aaron în cele din urmă. Ce ţi-a spus să-mi aduci?

De ce rânjea Aaron batjocoritor? Mă făcea să mă simt de parcă eram un urmăritor obsedat.

– Oh, am spus eu. Stau pe el.

Ar fi trebuit să scot cartonul din buzunar. A trebuit să-mi ridic fundul ca să-l extrag din jeanşi. Aaron s-a uitat la mine, s-a uitat la fundul meu. A oftat. Mirosul de alcool a devenit mai puternic.

Am întrebat:

– Aaron, te simţi bine?

– De ce nu m-aş simţi? a răspuns el.

– Nu ştiu, i-am zis din nou.

– Mă simt nemaipomenit. Nu m-am simţit niciodată mai bine, a spus, cu vocea puţin împleticită.

– Mai bine? am întrebat eu.

Ochii lui Aaron erau la fel de inexpresivi ca fisele de poker.

– Mai bine. Niciodată nu m-am simţit mai bine.

– Şi eu mă simt mult mai bine, am zis din nou.

Aaron s-a uitat fix la mine.

– Deci, dă-mi-l, a cerut el.

– Ce?

– Aşa-numitul cadou pe care sora ta ţi-a spus să mi-l dai în rahatul ăla de vis născocit.

– Nu e născocit, am spus eu. Lacrimi de furie au ţâşnit din ochii mei. Adusesem un cadou *de la sora mea*. Nu mint. Dacă asta crezi. Nu mint niciodată despre lucruri ca acesta.

– Nimeni nu a spus că minţi, Nico.

A făcut să sune ca şi cum aş fi făcut tot timpul un lucru supărător. E uimitor cât de repede poţi ajunge de la prietenie la asta.

Am continuat:

– Poftim. Sunt destul de sigură că la asta se referea.

Aaron s-a uitat la mine cum scoteam cocorul origami dintre cartoane. Mi s-a părut că avea aceeaşi expresie ca mine când vedeam accidental o fotografie de-a lui Margaret sau auzeam muzică atunci când nu mă aşteptam, sau când aruncam o privire asupra lacului.

Aaron a spus:

– Ştiai de asta, Nico. Margaret ţi-a zis. Deci e o glumă, nu-i aşa? E un lucru urât să faci asta.

– Să ştiu despre *ce?* m-am mirat eu. Cu toţii făceam păsări din acelea la ora doamnei Akins. Am făcut eu, ai făcut şi tu, Aaron. Îţi aminteşti?

– Jură-mi că nu ai ştiut, a spus el. Jură pe ochii tăi. Jură să orbeşti dacă minţi.

Îmi vorbise Margaret despre cocor? Dacă m-aş scula dimineaţă oarbă, atunci aş şti că am uitat.

– Jur, am zis eu.

– Atunci, asta e. Sfârşitul poveştii.

– Ce poveste?

– Fă linişte un minut, bine?

Şi-a dat capul pe spate şi a închis ochii. Mă gândeam că trebuie să cobor din dubiţă, să mă urc pe bicicletă şi să mă duc acasă.

Cu ochii încă închişi, Aaron a spus:

– Îi spuneam porumbelul călător. Sora ta voia întotdeauna să joace aceste mici... jocuri, piese cu semnale şi coduri secrete. Luase porumbelul călător din vreun film ieftin cu spioni. Dacă putea să se întâlnească cu mine în seara respectivă, strecura pasărea printre gratiile uşii dulapului meu. Iar eu trebuia să i-l dau înapoi, ca să-l poată folosi din nou.

– De ce nu putea pur şi simplu să-ţi *spună?* am întrebat eu. Mergeaţi la aceleaşi ore. De ce nu putea să te sune sau să-ţi trimită un e-mail?

Aaron a tresărit, aşa cum făcea şi Margaret atunci când eram prea prozaică, prea ancorată în realitate. M-a jignit, aşa cum se întâmpla întotdeauna. M-am gândit să-i spun despre doamna Akins

care venea la Goldengrove, dar ar fi putut crede că era o altă minciună pe care am inventat-o ca să mă întâlnesc cu el.

– Presupun că vrea să spună că trebuie să o ţii tu.

Am observat că vorbeam despre Margaret la timpul prezent.

Aaron a atârnat pasărea de oglinda retrovizoare ca pe zarurile din angora.

– Ştiai de asta, a repetat el.

– Nu ştiam, am zis eu, te asigur.

– Ce altceva ţi-a mai spus?

– Nimic, i-am răspuns.

Aaron a apucat cocorul de hârtie, l-a smuls de pe oglindă, l-a mototolit şi l-a pus în buzunar.

– Hei, poate ar fi mai bine să plec, am spus. Părinţii mă aşteaptă să mă întorc. M-am strecurat afară pentru un minut. Pot să merg acasă cu bicicleta de aici.

El m-a întrebat:

– Trebuie să te duci undeva anume?

– Nu, am spus eu. Nu chiar.

– Bine, a zis el. Pentru că am ceva să-ţi arăt. O mică surpriză şi din partea mea. Să mergem.

– Bicicleta mea, i-am amintit eu.

A deschis uşa, a coborât, a înconjurat maşina şi mi-a aruncat bicicleta în dubiţă. Întotdeauna se purtase foarte tandru cu ea. Ştia că fusese a lui Margaret?

A urcat şi a pornit motorul. A luat prima curbă prea repede. Am vrut să-i spun să încetinească, dar nu puteam vorbi. Conducea printr-o furtună de insecte. Cadavre înaripate se izbeau de parbriz. Aaron nu voia să facă asta. Insectele nu voiau să moară.

– Unde mergem? am întrebat.

– Unde crezi? a răspuns Aaron.

Am simulat un zâmbet greu „ce proastă sunt". Am deschis torpedoul. Îmi doream ceva liniştit, ca Charlie Parker, care aluneca de la un cuvânt la altul. Am scos o mână de CD-uri. Aaron îşi luase cu totul altă muzică. Rapperi în haine de piele şi lanţuri se uitau nervoşi prin lentilele ca nişte ochi de peşte. Toate copertele aveau încă lipită câte o etichetă de avertizare pentru părinţi. Într-o

fotografie, două femei în tanga atârnau, îmbrăcate în stilul *oamenii peşterilor,* pe umerii unui bărbat gras, de aşa manieră, încât fundurile lor arătau ca nişte epoleţi.

– Puţină muzică de suflet? a întrebat Aaron.

Am încuviinţat. Orice era mai bun decât tăcerea. Aaron şi-a luat o mână de pe volan şi cu cealaltă a pus un CD.

Muzica a explodat din difuzoare. M-am întins să dau volumul mai încet.

– Las-o tare, a spus Aaron. Adică, dacă nu te *superi,* Nico.

Basul zdrăngănea prin mine, scuturând orice bucăţică de carne care era capabilă să se hâţâne. Cineva urma să i-o tragă târfei, iar ei nu o să-i placă. Unde era mătăsoasa Lester Young? Unde era Nico cea pe moarte?

Aaron a spus din nou:

– Nu e genul tău de muzică. Nici a surorii tale. Care-i problema, Nico?

– Nu e grozav cum îşi foloseşte tipul vocea ca pe un instrument de percuţie? am comentat eu.

– Ce dracu' înseamnă asta? Sună asemănător cu ceva ce ar spune sora ta.

A apăsat mai tare pe acceleraţie. Aproape am ratat o altă curbă. Mă gândeam: „Margaret vrea să mergem lângă ea".

– De unde ai ceasul ăla? a întrebat Aaron.

– Îţi place? Mi l-au luat părinţii de la Boston.

– Boston? De ce nu? Am făcut plinul la benzină. Am putea merge la Boston.

– Nu, te rog, m-am auzit spunând.

– Glumeam, Nico, a zis Aaron. Nu înţelegi o glumă?

Fusesem răpită? Încă mai aveam de mers prin oraş, de trecut de două semafoare. La unul din ele va trebui să oprim, iar eu puteam sări afară. Doar dacă Aaron nu trecea pe roşu. Am trecut pe lângă librărie. Elaine era la tejghea.

Ne-am oprit la al doilea stop, în faţa bibliotecii publice. Două mame, vorbind peste cărucioarele lor, mergeau probabil la ora de poveşti. Mama obişnuia să ne ducă acolo. Durerea m-a pironit de scaun.

Am cotit pe aleea lui Aaron şi am parcat în faţa cabanei. Aaron venea în urma mea pe cărare. Toate perdelele erau trase, iar, în întunericul umed, cabana mirosea mai rău decât oricând. Ce bizar, cum a putut să mi se pară această duhoare emoţionantă şi romantică! Aaron se plimba prin cameră, ridicând perdelele, apoi m-a condus la veranda cu perete de sticlă.

– Ce s-a întâmplat cu cărţile poştale? am întrebat. Toate acele picturi cu Judecata de Apoi şi...

– Le-am dat jos, m-a întrerupt Aaron. Nu mai suportam gunoaiele alea vechi. Oricum, lasă asta! Priveşte la picturile mele!

Pe şevalet era pictura cu mine şi cu tata în parcarea de la Ziua de Apoi. Aaron o stricase complet. Focurile de artificii fuseseră şterse şi înlocuite cu îngeri. Asta ar fi trebuit s-o facă şi mai asemănătoare cu pictura Sfântului Nicolae salvându-i pe marinari de la înec, numai că îngerii, bărbatul şi fetiţa aveau feţe groteşti, monstruoase.

Toată speranţa şi drăgălăşenia se duseseră. Am vrut să-mi acopăr ochii. Dar continuam să privesc, apoi mi s-a tăiat respiraţia când am văzut că unul dintre îngeri era o libelulă cu chip de om – o caricatură grosolană a lui Margaret. M-am gândit că trebuie să fi fost foarte greu să faci pe cineva atât de frumos să arate atât de urât, dar Aaron a găsit ceva din ea care semăna cu o vrăjitoare, nemiloasă şi răzbunătoare. Era ca şi cum aş fi privit prin ani la vremea când eram copii şi încă ne luptam fizic doborându-ne la pământ, iar eu vedeam faţa ei lărgită, implacabilă mărindu-se încă şi mai tare în timp ce se apropia de mine. În vreme ce îngerul-libelulă arunca cu bombe în bărbat şi fetiţă, din gura ei curgea un verde fistic.

Nu mă mai puteam uita. M-am întors spre Aaron. Plângea.

– Am distrus-o, a zis el.

I-am atins braţul şi i-am spus:

– Nu poţi s-o repari?

Spiritul scării zicea: „Spune-i că nu a stricat-o. Spune-i că e mai bine decât înainte". Dar eu nu am putut gândi suficient de repede ca să pot minţi, iar acum spiritul şedea pe scări şi privea încântat de dezastrul pe care îl pot produce câteva cuvinte.

Aaron s-a înroşit de la frunte în jos, până când sângele nu a mai avut unde să se ducă şi i s-a adunat în albul ochilor.

– S-o repar? a întrebat el. Cum aş putea face asta? Să dau timpul înapoi la ziua în care s-a înecat şi să o readuc la viaţă?

– Eu vorbeam doar de pictură, am spus eu.

Aaron s-a dus în camera de zi şi s-a aşezat pe canapea. M-am aşezat lângă el, mi-am pus capul pe umărul lui şi am început să-i vorbesc cu faţa îngropată în mânecă pe un ton pe care îl foloseam cu puştii care îşi juleau genunchii, atunci când am lucrat la vechea grădiniţă.

– Totul o să fie bine, am spus. Chiar acum nu credem, dar va trece, o să trecem peste asta...

Nu avea importanţă ce am spus sau dacă eu credeam ori nu. Ceea ce conta era tonul potolit, liniştirea mătăsoasă. Putea repara pictura sau putea picta altceva.

Am spus:

– E doar o pictură.

– Doar o pictură? Haide, dulceaţă, a spus el cu voce groasă. Uite cine vorbeşte. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune: „E doar un cântec. Doar un spectacol".

– Aaron, eu nu sunt Margaret. Eu sunt Nico, îţi aminteşti? am încercat eu să-l trezesc.

– Hopa! a exclamat el. Scuză-mă.

De ce nu m-am ridicat să alerg la casa părinţilor lui Aaron şi să-i rog să mă apere de fiul lor beat căruia îi lipseşte o doagă? Poate din cauza felului demn de milă în care tresărea umărul lui Aaron. Mi-era teamă să-l părăsesc. Simţeam ca şi cum ar fi căzut şi mă ţinea de mână, iar dacă eu i-aş fi dat drumul, ar fi plonjat direct în abis.

După un timp, s-a scuturat şi şi-a adus aminte că sunt acolo. Pe jumătate a căzut, jumătate s-a întins spre mine. Ochii lui înceţoşaţi nu păreau conştienţi de faptul că buzele lui le striveau pe ale mele. M-a împins în canapea. M-am zbătut să scap de sub zidul solid care devenise Aaron. Ţinându-mă de umeri, şi-a lipit buzele de gâtul meu – la început ca un sugar, apoi ca un vampir care suge sânge. Am devenit moale, nu puteam opri ce se întâmpla. Trebuia pur şi simplu să trec prin asta şi să pretind că sunt altundeva.

Nu ştiu unde am pretins că sunt, aşa că m-am lăsat purtată spre ultima după-amiază cu Margaret pe lac. Auzeam pianul mamei

susurând peste apă. O priveam pe Margaret aruncând rotocoale de fum. Am vorbit despre bronzul dat de soare şi despre greutate. Am întrebat-o despre sex, ceea ce părea de două ori mai ciudat acum, că se părea că aş putea fi pe punctul de a face asta cu prietenul ei. A luat poziţia de drepţi şi mi-a aruncat acea privire misterioasă şi m-a salutat în felul acela hazliu. Dar, de data asta, am înţeles că îmi făcea cu mâna în semn de la revedere. Îmi spunea că sunt pe cont propriu. Îmi făcea o promisiune. Totul se va termina cu bine. Ce se pierduse se va reface.

Dar asta depindea de mine, trebuia să mi se atribuie meritul sau ruşinea. Responsabilitatea, poate doar atât. Am vrut să vin aici. Nu credeam în fantome, aşa că extrăgând visele şi spiritele din ecuaţie însemna că, dacă eu l-am sunat pe Aaron, fusese ideea mea. Am vrut să fiu bântuită, dar am eşuat chiar şi în asta. Margaret se dusese. Am înţeles asta acum. Era momentul să mă trezesc după lungul vis produs de febră, în care sora mea trimisese mesaje pentru prietenul ei.

Aaron mă strângea de sân aşa cum mototolise cocorul de hârtie al lui Margaret.

Am ţipat:

– Stai! E complet deplasat!

Aaron nu m-a auzit, dar durerea din sân s-a redus în timp ce alunecam înapoi în barca cu vâsle în care Margaret încă mai aştepta. Simţeam ca şi cum aş fi plutit într-o dimensiune alternativă, în care o puteam auzi cântând *My Funny Valentine.*

„Îţi e gurița prea sfioasă? Iar silueta nu este grecească?"

Era halucinaţie sau muream? Era acesta fundalul sonor din spatele scenei în care cei dragi ţie, pe care îi iubeai, dar care au plecat dintre noi, te aşteaptă în lumina albă din capătul tunelului? De data asta, Margaret nu părea atât sexy, cât încrezătoare şi amuzantă. De data asta, sonetul vorbea despre râs şi despre un viitor în care fiecare persoană de care se poate râde şi este de nefotografiat îşi va găsi pe cineva pe care să-l iubească.

Aaron a dat drumul cămăşii mele. A rămas nemişcat, ca şi cum ar fi ascultat şi el. Apoi, s-a îndepărtat puţin.

Mi-am verificat hainele. Nu-mi desfăcuse nici un nasture sau vreun fermoar.

Stăteam unul lângă altul pe canapea. Ca doi străini care aşteaptă autobuzul.

Fără să se uite la mine, Aaron a zis:

– Să-ţi spun ceva despre sora ta. S-a întâmplat poate acum un an. Stăteam împreună pe doc, lângă casa ta, iar eu i-am zis că nu-mi pot imagina că aş putea picta ceva mai banal decât un lac. A râs. Îţi aminteşti de râsul acela. A spus: „Depinde de tine. Poţi face picturi ale lacului care să fie opere de geniu. Hai să facem un pariu. Pictezi lacul şi toată lumea o să-l adore. Iar eu o să iau vreo piesă răsuflată sentimentală cum ar fi *My Funny Valentine* şi o s-o cânt, aşa că întreaga şcoală o să aibă un mare orgasm colectiv".

Îl credeam? Nouăzeci la sută. Adevărat sau nu, aşa îşi aducea Aaron aminte.

Apoi a zis:

– În noaptea în care am avut conversaţia asta a fost prima dată când am făcut sex.

– Nu vreau să aud asta, i-am spus eu.

El a continuat:

– Nu e nimeni altcineva căruia să-i pot spune. Făceam sex de fiecare dată. Nu mi-am putut da seama niciodată dacă sora ta avea cu adevărat orgasm sau lucra la vreun nou fel uimitor de a cânta acel cântec.

Aaron a bâjbâit după mâna mea, iar eu am crezut că totul ar putea să înceapă din nou, de la capăt. Nici nu-mi mai era frică.

– Aaron, am zis. Eu sunt Nico. Eu sunt sora, îţi aminteşti? Trebuie să mă laşi în pace acum. Asta trebuie să înceteze.

– Ştiu asta, Nico, mi-a răspuns Aaron. Ştiu perfect de bine cine eşti. Eşti sora mai mică. Întotdeauna am crezut că eşti drăguţă. I-am spus surorii tale că mi-ar plăcea să ies cu tine dacă nu aş ieşi cu ea. S-a supărat rău pe mine şi a rămas supărată chiar şi după ce i-am spus că am glumit.

– Când s-a întâmplat asta? am întrebat.

– Nu cu mult timp înainte ca ea să moară. *Chiar* înainte. De fapt, chiar în dimineaţa aceea.

– Urma să ieşiţi împreună în seara aceea? am mai întrebat eu. În seara zilei în care a murit?

Aaron mi-a răspuns:

– Nu ştiu. Era încă supărată pe mine. Trebuia să sune şi nu a făcut-o. Apoi, Isuse Hristoase, Nico! Imaginează-ţi cum m-am simţit eu. Chiar *nu credeam* că eşti drăguţă.

– Mulţumesc, am zis.

– Erai *într-un fel* drăguţă. Vreau să spun că făceai imitaţiile acelea ale stelelor de cinema.

Deci asta era. Făceam imitaţii. Puteam să o imit pe Margaret.

– Dar nu drăguţă în felul *acela*, spunea Aaron. Drăguţă nu înseamnă *grozavă*. N-am crezut niciodată asta, crede-mă! Am spus-o doar ca să o supăr pe sora ta.

Am zis:

– Aaron, eu am treisprezece ani.

– La dracu' cu asta, a spus el. În cele mai multe ţări ai fi fost măritată. Ai fi avut doi copii deja.

Aaron a băgat mâna sub pernă şi a scos o minge veche de gumă roz şi a aruncat-o spre cealaltă parte a camerei. Am urmărit-o ricoşând. M-am gândit: „Nici măcar mingii nu-i place de mine".

Am întrebat:

– De ce ai fi vrut s-o superi?

Aaron şi-a lăsat faţa în mâini.

– Nu ştiu, a murmurat printre degete. Cred că mă săturasem de sentimentul că, dacă ar fi trebuit să aleagă între mine şi muzică... Deja alesese. Urma să plece în Ohio.

Şi Aaron urma să plece. Dar, înainte ca eu să pot aminti acest lucru, şi-a ridicat capul şi a spus:

– Uneori, cred că asta e partea cea mai rea. Că eram certaţi atunci când a murit. Nu am avut timp să-i zic că îmi pare rău. Înţelegi ce vreau să spun?

Înţelegeam. Dar nu am vrut să-i spun. Nu lui Aaron. Nu acum.

Cabana mirosea dulceag şi a putred, de parcă era un şoarece mort în perete.

– Pot să deschid fereastra? am întrebat.

– Dă-i drumul, mi-a zis.

A fost nevoie de efort pentru a dezlipi fereastra de rama umflată. Aerul fierbinte a curs înăuntru prin geamul plin de praf,

împreună cu un miros de slănină. Gătea mama lui Aaron? Gândul la slănină m-a făcut să cred că ar putea exista un motiv pentru care să continui să trăieşti.

Din partea cealaltă a camerei, Aaron mi-a spus:

– Poate că ai vâslit chiar pe deasupra cadavrului ei. Te-ai gândit vreodată la asta?

– M-am gândit, i-am zis. Adică, m-am gândit la asta. Dar nu cred că s-a întâmplat asta. Aaron, acum trebuie să plec.

Ceva sau cineva – o forţă – m-a propulsat spre uşă. Nu Margaret, Nu Sfântul Nicolae din Tolentino. Eram eu, numai eu. Am ieşit afară pe cărarea umbrită. Am deschis încuietoarea dubiţei lui Aaron şi mi-am scos bicicleta din spate. M-am gândit dacă să mă opresc la casa părinţilor lui Aaron. Am decis să nu. Speram să nu se uite în timp ce dădeam ocol curţii lor, apoi am pedalat cât am putut de tare spre capătul aleii.

Când am auzit o maşină venind din spatele meu, mi-am târât bicicleta în pădure şi m-am ascuns în spatele unui copac. A trebuit să mă sprijin şi să mă ţin de genunchi, pentru că mă simţeam sfârşită. Dar nu era maşina lui Aaron. Dacă Aaron ar fi venit după mine, m-ar fi prins deja.

Poate a adormit sau a leşinat, sau poate eul lui cel bun l-a sfătuit să nu facă ceea ce plănuia să facă. Nu voi şti niciodată ce a fost. Poate nici el. Nu va trebui să ştiu, nu voiam să ştiu.

Faţa îmi era îmbibată de transpiraţie şi lacrimi. Nu voiam să mă duc nicăieri şi nu voiam să vorbesc cu nimeni. M-am uitat la ceasul meu cel nou. Săritura intermitentă, regulată de la secundă la secundă, m-a calmat. Era aproape două şi jumătate. Tata ar trebui să fie la librărie. Nici prin cap nu-mi trecea să-i spun. Mama era probabil acasă, dar casa noatră era la o distanţă de două ori mai mare, iar ea probabil plecase deja în escapada ei zilnică după medicamente.

Apoi, m-am gândit la Elaine. Ar trebui să fie acasă de acum. Pentru prima dată, eram aproape bucuroasă şi când te gândeşti că avea o aventură cu tata. Asta însemna că mă puteam încrede în ea, iar ea nu mă va judeca. Însemna că nici una din noi nu putea pretinde că oamenii fac lucruri pentru motive bune şi inteligente sau pentru vreun motiv anume.

Nu meritam să o găsesc pe Elaine acasă, dar ea era acolo, la masa ei din bucătărie. Nu-şi spălase părul de ceva vreme, tălpile picioarelor îi erau negre. A zâmbit când m-a văzut, iar faţa ei era fermecătoare şi senină, ca acelea ale sfinţilor pictaţi la care se roagă copiii recunoscători, reînviaţi.

– Tycho e pe aici?

Nu ştiu ce m-a apucat să pretind că am trecut pe acolo, zăpăcită şi cu respiraţia tăiată, pentru a-mi petrece timpul cu copilul ei.

– În camera lui, a spus ea. Isuse, Nico, unde ai fost? Ce ai făcut?

– Am mers cu bicicleta, i-am răspuns. Pot vorbi cu tine?

Elaine mi-a zis:

– Of, Doamne, Nico! Am crezut că ai terminat cu măgarul acela.

– *Acum,* am terminat, i-am răspuns. Crede-mă!

– Te-am crezut data trecută, a spus ea.

I-am spus lui Elaine ce se întâmplase. A ascultat cu răbdare până ce am terminat, apoi s-a asigurat că nu mai am nimic de zis.

– Ce mizerie, a rostit. Jură-mi, Nico, jură-mi că nu a fost mai rău decât mi-ai povestit. Jură-mi că nu te-a...

– N-a făcut-o. N-o să le spui părinţilor mei, nu-i aşa?

– Tu trebuie s-o faci, a mai adăugat Elaine. Trebuia să le fi spus deja. Şi ai s-o faci. Imediat.

– O să mă omoare, am zis.

– N-o să te omoare, m-a asigurat ea. Garantez asta. Vrei nişte cafea cu gheaţă?

– Sigur, am spus, deşi ceea ce îmi doream cu adevărat era o pauză în conversaţie. Elaine mi-a adus un pahar. Mă bucuram că mă pot concentra asupra amestecării zahărului, apoi am continuat:

– Elaine, nu te supăra, dar trebuie să întreb. Ai o aventură cu tata?

– Nu, a spus ea.

M-am uitat în sus. Expresia ei mi-a amintit de felul cum arăta mama atunci când am întrebat dacă mi-au dat numele după Nico. Privirea unui adult care se legăna pe marginea ascuţită a unei minciuni.

– Nu, a repetat ea. Nu e nimic de genul ăsta.

– Dar?

– Dar nimic.

– Dar ceva, ceva s-a întâmplat.

– Bine, o dată. Tatăl tău şi cu mine ne-am implicat într-un fel. Cam un minut.

– Când? am întrebat.

– Cu ani în urmă. Cu ani şi ani în urmă. Tycho nici măcar nu era în proiect.

– *Eu* eram în proiect?

Elaine nu a răspuns.

– Înainte de mine? Spune-mi, Elaine!

Elaine a ezitat.

– Chiar înainte ca tu să devii un proiect. Poate că erai. Dar nu cred că cineva a ştiut asta.

– Cum ai *putut?* am întrebat eu.

Elaine şi-a îndepărtat părul din ochi şi l-a suflat până a început să plutească.

– Nu ştiu cum să explic. Ce scuză să găsesc. Tatăl tău era atât de prezentabil! Simţeam că e ceva ce *trebuie* să fac. Nu părea să am de ales. Eram toţi foarte tineri. Adică, mai tineri.

– Şi?

– Şi nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Nu urma să se întâmple nimic.

Pentru o clipă, aproape că am vrut să o plesnesc peste faţa ei mare şi prietenoasă. Apoi, a redevenit Elaine. Şi avea dreptate. Tata nu ne-a părăsit. Dacă mama era însărcinată cu mine? Nu s-a întâmplat nimic. Trecuse o viaţă. Întreaga mea viaţă, de fapt.

– De ce a făcut-o tata?

Elaine a spus:

– Prefer să cred că pentru că m-a plăcut. Dar nu ştiu. Chiar nu ştiu, Nico. N-am întrebat niciodată. Nu simţeam că *pot* să întreb. Cine ştie de ce face cineva ceva?

– Cred că ştiu ce vrei să spui, am zis eu.

– Pun *pariu* că ştii, a spus Elaine. Oricum, s-a terminat imediat după ce a început. O iubea pe mama ta. Adică, o iubeşte pe mama ta. Şi pe tine. Cu familia voastră, nu ştiu, Nico. E trecut. E ca şi cum nu s-ar fi întâmplat niciodată. Suntem prieteni. De ce nu m-ai

întrebat mai demult? Crezi că ar fi fost uşor pentru mine să te acopăr şi să te las să stai pe aici dacă m-aş fi culcat cu tatăl tău?

Nu puteam ajunge la nici o concluzie. Trebuia să întreb.

– Tata e tatăl lui Tycho?

Elaine părea cu adevărat oripilată.

– Isuse, Nico, ce fel de persoană crezi că sunt? Chiar nu mă *cunoşti?* Crezi că aş putea să-ţi ascund aşa ceva şi apoi, într-o zi, să-ţi spun: „Oh, apropo, ţi-l prezint pe frăţiorul tău!" Ca să ştii şi tu, numele tatălui lui Tycho a fost Casey. *Este* Casey.

– Unde este? Ce face?

– Preda ecologie la colegiul comunitar din Edgemont. Apoi, a primit o slujbă mai bună în altă parte.

– Nu ştiam că au cursuri de ecologie la colegiul comunitar.

– Au. Sau aveau. Dar nici să nu te gândeşti să te duci acolo.

– Îl vede vreodată pe Tycho?

– De vreo două ori. N-a mers. Nu s-au înţeles.

Nici una din noi nu a mai vorbit o vreme. Apoi, Elaine a spus:

– Ce o să-ţi spun este că probabil sunt singura persoană din lume care a citit cartea tatălui tău.

– Cum e?

– Foarte interesantă. Poate ceva mai mult decât ai vrea să ştii despre sfârşitul lumii. Dar se citeşte uşor, într-un fel. Şi nu o să-l lăsăm să-i spună *Escatologia pentru tonţi,* nu-i aşa?

– Nu, am răspuns.

– Doamne, Nico, ai fi putut s-o păţeşti. Smintitul acela putea să te violeze. La ce naiba te-ai gândit? Tipul te putea omorî. Aşa că, lasă-mă să mai spun o dată: trebuie să vorbeşti cu părinţii tăi. Îl sun pe tatăl tău chiar acum.

– Dă-i drumul, am spus eu. Poţi s-o faci. Eu o să stau cu Tycho până ajung ei aici.

– Lui Tycho i-ar plăcea, a zis Elaine.

L-am găsit pe Tycho în camera lui, întins pe podea, privind în tavan.

– Bună, Tycho, am zis.

– Bună, Tycho, a spus el.

– Care-i treaba? am întrebat.

– Care-i treaba? a întrebat şi el.

– Nu te plictiseşti făcând asta? am spus eu.

– Nu te plictiseşti făcând asta? a spus el.

– Nu prea arăţi fericit, am continuat eu.

– Bună, Tycho a zis el.

– Las-o baltă, am spus şi am aşteptat să repete, dar, în loc de asta, a spus:

– Bună, Nico, ceea ce, din partea lui Tycho, era echivalentul unei îmbrăţişări de urs.

A zis:

– E sufocant aici.

– Urăsc adierea vântului, a spus el.

– De ce? am întrebat.

– Nu-mi place pe faţă, a explicat el.

– Trebuie să respiri, i-am spus.

– Respir, mi-a răspuns el. Respir tot timpul.

– Bine, am zis în final. Mă rog. Vrei să joci *Doom Invaders?*

– *Doom Invaders,* a spus Tycho. Mda.

– Bine. Hai, am zis.

Tycho s-a ridicat. Am jucat *Doom Invaders.* L-am lăsat să câştige. Ar fi câştigat oricum. Mă tot uitam la el. Era concentrat asupra jocului. El şi tastatura erau una. Părăsirea corpului şi intrarea într-o altă dimensiune nu era o iluzie pe care o încerca şi eşua. Ştiam că viaţa lui era grea, că mergea la şcoli şi în tabere speciale, pentru că fusese bătut de copiii de la şcoala publică. Dar, pentru o clipă, l-am invidiat, deşi nu aş fi putut spune de ce.

Tycho a zis:

– Sora ta a murit.

I-am răspuns:

– Mda. A murit.

– Ştiu asta, a continuat el.

– E trist, am spus.

– Te, rog nu mă atinge, a rostit el.

– Ştii că nu o s-o fac, l-am asigurat.

Am mai jucat şi alte jocuri video. Tycho câştiga de fiecare dată.

În cele din urmă, a spus:

– Tatăl tău e aici. Îl aud.

Dar au mai trecut zece minute înainte ca tata să apară.

Tata a închis magazinul pentru restul zilei şi m-a dus acasă cu maşina. Norocul era de partea mea. Sally nu era la noi acasă, iar mama părea aproape normală. Ne-am dus pe verandă.

Până atunci, mă calmasem suficient pentru a le spune cea mai puţin alarmantă versiune a poveştii. Le-am zis că îmi petreceam timpul cu Aaron, că lucrurile au scăpat de sub control. Nimic serios, în cele din urmă. Doar puţin înfricoşător şi ciudat.

– O să-l omor, a rostit tata.

– Asta nu o să ajute, a spus mama. Termină, Nico. Ce-ai vrut să spui cu *puţin* înfricoşător şi ciudat.

– A fost ca şi cum mi s-ar fi pus pata pe el.

– Pata? Ce înseamnă *asta?*

– Nimic. Asta e. Asta-i tot.

Nu ar fi putut face faţă detaliilor. Amândoi ar fi vrut să-l omoare.

Tata a spus:

– Asta nu poate continua, Nico.

I-am asigurat:

– N-o să continue. Jur. Jur pe ochii mei.

– Juri pe *ochii* tăi, a spus mama. Unde ai învăţat mizeria asta superstiţioasă?

Tata a continuat:

– N-ar trebui să chemăm poliţia? N-ar trebui să vorbim cu un avocat?

Le-am zis:

– Nu am nevoie să faceţi asta. Dacă o s-o faceţi, o să neg tot. O să spun că nu s-a întâmplat nimic.

Eu şi părinţii mei am petrecut restul după-amiezii pe terasă. Va fi întodeauna terasa pe care am aşteptat să o găsească pe Margaret. Mă întrebam dacă o să-i dezvălui tatei vreodată ceea ce-mi spusese Elaine. Ea avea dreptate. Nu s-a întâmplat nimic. Nu voiam să ştiu mai multe, nici măcar cât voiam să aud despre viaţa sexuală a lui Aaron cu sora mea.

Afară, greierii cântau, un spectacol regulat, sincope, chemare şi răspuns, un cor de aleluia al greierilor. Îmi imaginam că ar cânta pentru noi, iar când se opreau, părinţii mei şi cu mine ar fi trebuit să-i aplaudăm sau să le arătăm în vreun fel că ne-a plăcut. Aşa ar fi gândit Margaret. Mă imaginam corectând-o, spunându-i că greierii ori cheamă, ori fac curte, ciripitul cel puternic era chemarea de vino-ncoa a masculului către femelă, ciripitul mai slab era cântecul lui prin care făcea curte când, în cele din urmă, ea se apropia.

În timpul unei pauze a simfoniei greierilor, tata a întrebat:
– Ce-aţi zice de nişte paste cu calamar şi zucchini?
– Zucchini? s-a mirat mama.
– Ai încredere, a spus tata.
– Sună delicios, am spus eu.
Tata a încheiat:
– Bine. Pentru că asta avem.
Atunci, eu am zis, surprinzându-mă:
– Cred că o să mă duc să înot.
– Serios? s-a mirat tata. Eşti sigură?
– Serios, am spus.
– Fii atentă, a spus mama. Algele...
– O să fiu atentă, am întrerupt-o.

M-am dus şi mi-am pus costumul de baie, care era prea mare pentru mine acum. Trebuie să-mi cumpăr unul nou. Trebuie să mă mai îngraş puţin.

Apa s-a dat la o parte pentru mine. Era bucuroasă să mă aibă din nou înăuntru. Mi-a mângâiat pielea şi m-a sărutat. Lacul părea să îmi şoptească în ureche, spunându-mi ceea ce deja ştiam. Spunea că nu a fost vina apei. Nu a vrut să îi facă rău lui Margaret.

M-am răsucit pe spate şi am plutit la suprafaţă, ca un gândac. Apoi mi-am ridicat capul, ca să pot vedea plaja. Părinţii mă urmăreau de pe ponton. Mi-au făcut cu mâna şi le-am făcut şi eu.

Capitolul 16

Puţin câte puţin, ieşeam la suprafaţă din adâncimile lipicioase şi negre ale acelei veri. Intrând în lumina orbitoare, a trebuit să învăţăm din nou să respirăm. Lipsa lui Margaret era încă dureroasă, dar agonia cedase şi cineva – probabil vreun înger milos – a coborât volumul cântecului de sirenă care era cât pe ce să ne scufunde cu ea.

N-o mai aşteptam pe Margaret să ia legătura cu mine de pe tărâmul de dincolo şi am încetat să mai încerc să analizez fiecare nou stadiu al relaţiei mele cu fantoma ei. A fost greu să o las să plece. Dar, dacă învăţasem ceva în vara aceea, a fost cât de important era să te ancorezi în *aici* şi *acum*, să ştii că un lucru vine după celălalt.

Mama ne-a obligat să mergem cu ea la groapa de gunoi a oraşului, unde şi-a împrăştiat pastilele ca pe cenuşă. Nici tata, nici eu nu ne-am deranjat să întrebăm de ce nu a putut pur şi simplu să le arunce sau să tragă apa peste ele la toaletă.

– La revedere, a spus ea când ultimul flacon a fost gol şi ştiam, într-un fel sau altul, că vorbea serios.

Prietenia ei cu Sally a luat sfârşit. Voiam ca tata să o dea afară pe Sally din casa noastră, ca un sfânt care scoate demonii dintr-un nebun într-o pictură sieneză. Tata spunea că exorcismul nu era necesar şi s-a dovedit că a avut dreptate. Mama a scăpat de reţetele de medicamente, iar Sally nu a mai apărut.

Încă o dată, Ofiţerul Prozak s-a dovedit a fi o fântână adâncă de dezinformare. Recuperarea mamei a fost mai puţin dificilă şi mai permanentă decât avertiza programul DARE.

Spre sfârşitul verii, am hotărât să ne luăm o vacanţă. Chiar dacă începea şcoala, am plecat două săptămâni la Roma.

Din momentul în care am trecut de punctul de control, unde un vameş mi-a scos chiloţii din rucsac, ca să-i vadă tot aeroportul, totul m-a încântat, totul m-a făcut fericită. Mi-a plăcut lumina delicată a avionului plin cu pasageri îmbujoraţi care aşteptau să fie înălţaţi la cer şi apoi aşezaţi printre pini înalţi sub formă de umbrele şi printre tufe ascuţite. În drumul cu taxiul spre oraş, am trecut pe lângă o fântână cu şerpi contorsionaţi care scuipau diamante în trafic.

Taximetristul nostru a oprit şi ne-a făcut semn cu mâna să intrăm într-o piaţă plină cu fructe strălucitoare, peşti fosforescenţi, legume grăsuţe şi atractive care nu existau acasă. Un bătrân făcea demonstraţii cu un cuţit pentru cojit legume, care transforma cartofii în cozi de purcel. Hotelul nostru se afla la marginea pieţii. Eram aşteptaţi, iar un tânăr arătos de la recepţie şi-a lăsat privirea să plutească foarte uşor asupra mea, apoi mi-a zâmbit scurt, atât de scurt, încât numai eu am văzut.

Nici unuia dintre noi nu îi era somn şi am părăsit holul răcoros îndreptându-ne înapoi spre oraşul fierbinte unde nu ne cunoştea nimeni, nimeni nu ne compătimea, nimeni nu ştia ce am pierdut.

Mi-au plăcut foarte mult arcadele Colosseumului, monumentale mementouri despre felul în care timpul se aşază peste toate, cimentând spaţiile goale, reparând sau acoperind ce era crăpat ori spart, apăsându-le spre pământ şi construind deasupra şi iarăşi deasupra acestora. De fiecare dată sau, ca să fiu sinceră, de fiecare *altă* dată. M-am gândit cât de mult i-ar fi plăcut lui Margaret. Margaret nu fusese niciodată acolo şi, indiferent cât de mult am încercat să văd prin ochii ei, eu am fost cea care mă strecuram prin alei întunecate şi priveam printre gene atunci când o *plaza* se stingea ca un bec de semnalizare. Cât clipeam, spaţiul deschis devenea circ. Anghinare prăjite, mozaicuri, tămâie, spiralele şi domurile bisericilor. Chiar ţeava de eşapament a maşinilor era sexy. Simţeam că oraşul se descoperea în licăriri pe care numai eu le

vedeam – privelişti păstrate pentru mine, destinate mie, ca şi cum oraşul m-ar fi cunoscut pentru că eu eram cineva care *putea* fi cunoscut, care iubea anumite lucruri, şi nu pe altele.

Ne rătăceam de mai multe ori decât ne găseam drumul. Tata citise toate ghidurile, dar mama deţinea controlul asupra hărţii. Eu şi tata încercam să nu ne enervăm sau să ne simţim jenaţi în timp ce stăteam la câte un colţ de stradă, iar ea o răsucea şi iarăşi o răsucea.

Am fost deranjată de părinţi o singură dată, legat de părerea lor scorţoasă de *New England* că Biserica Sfântul Petru era ţipătoare. Ţipătoare? Veneram fiecare curbă şi crestătură, felul în care tavanul boltit absorbea gândurile chiar din capul meu. Îmi plăcea până şi bâzâitul sexual deranjant pe care îl căpătasem uitându-mă la braţele netede de marmură ale lui Isus cel mort din *Pietà* lui Michelangelo.

În Capela Sixtină, am stat pe bănci şi am privit în sus. Am ridicat un deget ca un paratrăsnet, ca şi cum aş fi putut să-L fac pe Dumnezeul Creaţiei să-l ocolească pe Adam şi să se aplece să mă atingă pe mine. Nu mă puteam imagina părăsindu-mi corpul şi intrând în pictura aceea. Prin ce portal ar fi trebuit să trec? După un timp, am început să simt nisip în ochi, ca şi cum sfinţii şi-ar fi scărpinat bărbile pline de mătreaţă deasupra mea.

Vizita noastră la Vatican a fost un fel de pelerinaj. Tata venise să vadă *Judecata de Apoi* a lui Fra Angelico din Pinacotecca. Aproape speram să nu o găsim. Mi-era teamă că pictura o să-mi amintească de cartea de artă sieneză şi toate asociaţiile ruşinoase legate de Aaron. Dar pleava acelor amintiri trebuie să fi căzut dincolo de ocean, căci *Judecata de Apoi* a fost doar ea însăşi, strălucind încântătoare. Ce uimitor cum o singură pictură îţi poate spune atâtea poveşti! Dacă ai fost bun, când mori, ai pielea şi părul desăvârşite şi eşti mutat – cu maximă demnitate ţinând cont că eşti gol – pe o linie aeriană neaglomerată care urcă la cer. Dacă ai fost rău, arzi în iad. Păcătoşii încă îşi mai purtau hainele şi îşi dădeau seama abia în momentul acela că se duc pentru totdeauna. Mântuirea, izbăvirea, viaţa de apoi. Lui Aaron i-ar fi plăcut foarte mult. Unde era sora mea în toate astea? Nicăieri şi chiar lângă mine.

Tata a spus:

– *Asta* e coperta mea.

La început, nu am avut habar ce vrea să zică. Uitasem de cartea lui. Mi-am amintit de el când spunea că vrea să folosească o pictură a unui paradis cu lămâi, dar nu îşi mai aducea aminte şi eu nu i-am atras atenţia.

– Bună idee, tată, am rostit.

Forumul roman a fost locul meu favorit. A fost dragoste la prima vedere. Când ne-am dus pentru prima dată, era amurg, aerul avea o culoare albăstruie şi a trebuit să ne grăbim, pentru că porţile se închideau cu o oră înainte de apusul soarelui. Nu mai voiam să plec. Voiam să-mi petrec noaptea acolo. Părinţii mi-au promis că putem să ne întoarcem, dar le-am spus că ne vedem în douăzeci de minute şi am şters-o alergând ca un copil.

Am alergat şi am mers în pas vioi, până când mi-am pierdut răsuflarea. M-am sprijinit de grilaj şi am avut o minihalucinaţie.

Încet, Forumul se repara singur, ca un desen animat. Stâlpii se ridicau, buruienile se retrăgeau, zidurile puneau piatră peste piatră, senatul, străzile şi bazilicile îşi recâştigau gloria strălucitoare. Am văzut cum arăta centrul imperial atunci când bărbaţii în togă se plimbau de-a lungul aleilor pietruite, puneau la cale asasinate şi plănuiau să conducă lumea.

Desenul animat s-a sfârşit. M-am ridicat şi m-am plimbat împrejur. Fiecare piatră lucea, fiecare petic de muşchi, fiecare fâşie de gunoi. Era un loc de joacă, construit şi dărâmat la indicaţiile mele exacte, o grădină a plăcerii proiectată doar pentru mine, istorică, dar nu bântuită. Aş fi vrut să merg acolo în fiecare zi. Voiam să-mi petrec toată ziua acolo.

Oraşul se ridicase în jurul lui, înalt cât unu, poate două etaje. Acest lucru părea în acelaşi timp uimitor, liniştitor şi inspăimântător. Forumul era fizic mai puţin înalt decât orice în Roma şi poate de aceea eram atraşi aici jos, ca apa, de forţa lui gravitaţională. Era locul unde ne regăseam când credeam că ne rătăciserăm.

Hotelul nostru era în apropiere, iar părinţii mă lăsau să merg la Forum singură, dimineaţă devreme, dacă promiteam să fiu atentă când traversez intersecţia. În acele dimineţi, Forumul era oraşul meu distrus, iar mai târziu în timpul zilei reuşeam să mă simt singură acolo, chiar dacă era aglomerat.

Tata avea Ghidul Albastru şi, când ne-am dus la Forum împreună, a trebuit să-l ascult citind tare ce zeu era venerat în acest templu, ce greutate a susţinut stâlpul acela. Era plictisitor. Simţeam cumva că ştiu. Puteam să-l recit împreună cu el. Dacă aş fi crezut în vieţi anterioare, aş fi fost sigură că am locuit acolo.

Într-o zi, în timp ce tata îi dădea înainte, am observat o femeie mişcându-se ciudat în jurul Forumului, ascunzându-se, schimbându-şi mereu direcţia de mers şi uitându-se în spate ca şi cum ar fi fost urmărită. Mi-a părut rău că m-a văzut că mă uit la ea. Femeia avea o claie de păr negru de vrăjitoare şi purta un fular cu imprimeuri legat complicat şi o haină de ploaie argintie lucitoare. S-a apropiat de noi şi a spus cu un accent greu de New York:

– Vreţi un ghid?

– Nu, mulţumim, a spus tata. Ne descurcăm.

Mi-a plăcut că părinţii mei nici nu visau să mă facă să merg într-un tur, stând acolo, fără să ştiu unde să mă uit, prefăcându-mă că ascult un străin mult prea vorbăreţ. Iar apoi, la sfârşit, ar putea să avem ceva probleme cu banii.

Femeia a spus, ca şi cum s-ar fi adresat cuiva din spatele nostru:

– Tâmpiţi. Ei cred că au habar de ceva despre Cezari.

Apoi, s-a îndepărtat cu paşi apăsaţi.

– Cred că te-a plăcut, dragă, a spus mama.

– Grozav, a răspuns tata. Sunt flatat.

Puţin mai târziu, m-am îndepărtat de părinţi. După ce am dat colţul, am crezut că aud pe cineva murmurând. Am urmărit sunetul spre o peşteră acoperită de muşchi, care era plină de mucegai şi putreziciune.

Înăuntru se afla ghida-vrăjitoare, închinându-se la un altar de piatră, psalmodiind nişte incantaţii păsăreşti. Cerul se întunecase. Aerul mirosea a ploaie. Am auzit un uruit de tunet. Încrucişaţi pe altar erau nişte trandafiri cu tulpini lungi în tuburi de celofan, ca florile pe care băieţii le-ar putea cumpăra fetelor cu care se duc la balul de absolvire.

M-am îndepărtat. Pe drumul spre ieşire, am citit placa. Grota era altarul pe care l-au aşezat pe Cezar în noaptea când l-au înjunghiat în Forum.

În timp ce mă grăbeam să-i întâlnesc pe părinţii mei, am avut cea mai stranie senzaţie. Mi se părea că am ieşit din timp, grăbindu-mă în cealaltă direcţie. Nico cea mârşavă şi cu ochii lacomi, care se grăbea spre peşteră, era fata care fusesem eu în vara aceea. Ea alerga pentru că citise despre oracolele romane şi pentru că a crezut că ghida nebună ar putea avea un mesaj de la sora ei.

Am făcut cu mâna celeilalte eu, cea de dinainte, şi mi-a fost milă de ea. Voiam să o ajut. Dar nu eram ea. Nu mai eram. Eu mergeam în direcţia opusă şi nici măcar spiritul scării nu mă mai putea convinge că o luam în direcţia greşită.

Toamna, ne-am întors acasă. În clipa când am intrat în casă, toţi trei am ştiut că nu mai putem trăi acolo.

Lacul mirosea ca un canal colector. Algele câştigaseră până la urmă. Apa arăta ca spanacul lăsat să se înnegrească în frigider.

M-am dus la şcoală câteva săptămâni, în timp ce casa noastră era scoasă la vânzare. Atunci am descoperit cât de scurtă e memoria oamenilor. Eram din nou Nico, nu fata a cărei soră se înecase. Nu mai eram aceeaşi persoană, dar era prea complicat să explic.

Am vândut casa unui cuplu de pensionari care au cumpărat şi librăria împreună cu ea. Ne-am mutat în Boston. Undeva pe drum, posesiunile lui Margaret au fost absorbite sau au fost puse la păstrare.

Lucrurile s-au îndreptat pentru noi. Atât cât ne puteam aştepta.

Cartea tatălui meu a fost publicată. S-a intitulat *Sfârşitul lumii* şi avea coperta cu pictura lui Fra Angelico. Oamenii au cumpărat-o şi le-a plăcut. Mama a primit o slujbă ca profesoară de pian într-un program pentru copii de după orele de şcoală. Artrita ei, sau orice ar fi fost, a intrat în remisie. Din când în când, tata se întreba dacă boala ei nu fusese pricinuită de umezeala de pe lac şi nimeni nu mai spunea nimic, aşteptând să treacă senzaţia de sufocare.

Am terminat liceul, am plecat la colegiu. Arătam mai mult ca Margaret, iar apoi mai puţin, pe măsură ce am trecut de anii la care nimeni nu ar mai fi putut spune cum ar fi arătat ea. Au fost zile groaznice, chiar săptămâni când i-am simţit spiritul bântuindu-mă şi nu într-un mod prietenesc. Am ajuns să înţeleg că moartea lui Margaret a fost o entitate separată de Margaret. Sora mea m-ar fi

iubit întotdeauna. Dar moartea ei era un monstru care m-ar fi sfâşiat dacă ar fi putut. Timpul s-a scurs, monstrul a îmbătrânit şi a pierdut câte ceva, dacă nu totul, din puterile lui de a mă ataca şi de a mă răni.

Uneori, câte un străin mă întreba dacă am fraţi sau surori. Ani de zile îmi venea să spun că am avut o soră. Le explicam că s-a înecat când eu eram o adolescentă. Uram răspunsurile. Disconfort şi milă, mai ales. Am început să răspund pur şi simplu nu, ceea ce era, la drept vorbind, adevărat. Chestiunea era la timpul prezent. Am avut fraţi sau surori?

M-am mutat, am schimbat oraşe, apoi m-am mutat din nou. Până când, după un timp, oamenii nu au mai avut habar că am avut vreodată o soră.

Bineînţeles, soţul meu ştie, la fel şi prietenii apropiaţi. Le-am spus copiilor când m-au întrebat despre fotografia pe care tata o făcuse bunicii lor, mamei lor şi unei alte fete care făcea yoga lângă lac. Copiii mei nu m-au mai întrebat niciodată şi nu discutăm despre asta.

O visez pe Margaret din când în când, vise în care eu şi ea suntem la vârsta la care a murit. Uneori, mă trezesc în lacrimi. Mi se pare că o văd pe străzile oraşelor unde n-a fost niciodată. Trebuie să fie un cuvânt pentru asta: să vezi un mort într-un străin. O propoziţie specială ca un déjà-vu sau spiritul scării.

Când eram gravidă şi toţi oamenii din supermarket se simţeau datori să-mi prezică sexul copilului sau să-mi ofere sfaturi despre creşterea copiilor, mă gândeam la clienţii din librăria noastră care îmi spuseseră să nu iau nici o decizie timp de un an. Are logică faptul că naşterile şi morţile sunt ceea ce au oamenii în comun. Le place să creadă că pot învăţa ceva ce vor putea transmite altcuiva.

Amintirea poveştii de dragoste cu Aaron s-a estompat complet, devenind un detaliu al acelei veri. Nu l-am mai văzut niciodată din ziua în care am fugit din cabana lui. Pentru o perioadă scurtă, în timp ce părinţii vindeau casa, am sperat că aş putea să dau peste el în oraş. N-am nici o idee unde s-a dus şi ce s-a ales de viaţa lui. L-am căutat pe internet. Poate a părăsit ţara.

*

Eu şi soţul meu suntem geologi. Mi-a trecut prin minte că, după toate problemele pe care le-am avut în tinereţe cu apa, atracţia mea pentru pământ ar putea să nu fie accidentală. Dar cred că are mai multe de-a face cu grija mea permanentă pentru planetă şi dorinţa mea nestăvilită de a întârzia sfârşitul lumii.

Munca noastră ne duce în ţări străine. Ani de zile ne duceam copiii cu noi. Şi aşa s-a făcut că, într-o după-amiază, eu şi soţul meu, fiica şi fiul nostru ne-am trezit într-un mic muzeu dintr-un oraş de provincie din Franţa.

Era unul dintre muzeele acelea adormite în care mirosul de velur prăfuit, lac vechi şi ceară de parchet induc o oboseală mocirloasă care face ca plimbarea dintr-o încăpere în cealaltă să pară un drum obositor prin apă. Picturile erau grupate, aşa cum se întâmplă de obicei, pe teme, astfel încât micile variaţii uşoare te opresc să te concentrezi asupra oricăreia dintre exploziile florale dintr-o încăpere plină cu buchete, asupra oricărora dintre morile de vânt şi/sau asupra vacii asemenea catifelei, care paşte pe malul pârâului.

Cele mai multe dintre galerii erau luminate slab, ca să mimeze lumina lămpii cu gaz. Dar am intrat în cele din urmă într-o cameră în care o fâşie lată de soare trecea printre jaluzele într-un unghi atât de agresiv, încât am rămas în cadrul uşii, fiecare stinghie aruncând cu schimbul câte un dreptunghi de strălucire. Apoi, un nor trebuie să fi traversat prin faţa soarelui şi, în timp ce lumina orbitoare se estompa, picturile au început să se arate, una câte una, ca peisajele obişnuite.

Poate a fost un joc al luminii. Soţul meu suferă de migrene optice, halucinaţii dureroase produse de lumina care trece foarte repede printre frunze atunci când conduce pe lângă o pădure. Poate mi s-a întâmplat o versiune staţionară a acestei stări, un fenomen neurologic care m-a trimis în cădere liberă. Sau o asociere verbală, vreun calambur chimic complex al creierului. În orice caz, sticla de deasupra picturilor părea o serie de oglinzi.

M-a atras una dintre ele. O pictură a unui lac.

Nu mai ştiam unde e soţul meu şi unde erau copiii. Am pierdut contactul cu împrejurimile. M-am apropiat de pânză cu dorinţa de mult uitată a copilăriei de a mă separa în molecule şi de a mă reasambla în interior. Din capătul sălii, ştiam că era un loc unde

fusesem. Era lacul Mirror. Privelişte pe care o vedeam de pe geamul meu până în ziua când am încetat să mai privesc.

Pentru prima dată după decenii, m-am gândit la picturile lui Aaron, acelea pe care le distrusese. Cu cât mă apropiam, cu atât parchetul părea să se lase şi să se reverse sub mine.

Un lac. Putea fi orice lac. În spatele lui era un munte, stâncă goală roşiatică, presărată cu pini pitici. Pe malul lacului erau patru siluete, patru coloane tremurate pictate prin apăsare cu pensula.

Nu era lacul nostru. Nu era un loc unde mai fusesem. Placa de alamă spunea: „Un lac în Provence. Cca. 1890". Un lac fără nume, un artist fără nume care a pictat cu secole înainte ca eu să mă nasc.

Şi totuşi, imaginea lacului sau a celor patru siluete de lângă el au trezit în mine acel dor vechi de a fi în interiorul picturii. Mi-am spus: copiii gândesc aşa. Adulţii ştiu că eşti blocat în propriul corp. Orice încercare ar însemna să baţi la uşa care se deschide o singură dată, într-un singur sens. Chiar şi aşa, chiar ştiind asta, am continuat să mă uit la peisaj.

Nu era undeva unde trăisem când eram copil. Era doar o pictură.

Aşa mi-am spus mie însămi, iar, după ce am înlăturat reţinerea, am uitat de mine şi am lăsat pictura să preia iniţiativa. Cum a putut face asta un peisaj atât de modest şi mic? Cum a putut să mă învingă în aşa fel încât să nu îmi mai dau seama de nimic în afară de lacul pictat, de cele patru siluete şi de muntele din spatele lor, apoi de propria mea faţă de adult reflectată de sticlă?

Am simţit că alunec din pielea mea şi devin acea fată care o priveşte pe sora ei cum se aruncă în apă. M-am pierdut în timpul de odinioară şi în acel peisaj inocent, până când vraja a fost ruptă de un paznic al muzeului care a început să strige.

Vorbea într-o limbă străină, dar am înţeles. Spunea că mă apropiasem prea tare. Am lăsat curentul să mă tragă. M-am lăsat să merg în derivă spre zona de graniţă plină de tufişuri şi apă unde trăim împreună cu morţii. I-am fost recunoscător că m-a chemat înapoi şi mi-a amintit unde îmi era locul, în regatul zgomotos, radiant şi dureros de minunat al celor vii.